

Vung Tiền Mua Định Mệnh

Contents

Vung Tiền Mua Định Mệnh	1
1. Chương 1: Chap 1	2
2. Chương 2: Chap 2	4
3. Chương 3: Chap 3	5
4. Chương 4: Chap 4	7
5. Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Của Nhật Hạ Và Anh Em Người Nhật	8
6. Chương 6: Chap5	10
7. Chương 7: Chap 6	12
8. Chương 8: P1	14
9. Chương 9: P2	16
10. Chương 10: Chap 8	18
11. Chương 11: P1	20
12. Chương 12: P2	22
13. Chương 13: Chap 10	25
14. Chương 14: Chap 11	27
15. Chương 15: Chap 12	28
16. Chương 16: Chap 13	32
17. Chương 17: Chap 14	36
18. Chương 18: Chap 15	38
19. Chương 19: Chap 16	40
20. Chương 20: P1	43
21. Chương 21: P2	46
22. Chương 22: P1	49
23. Chương 23: P2	53
24. Chương 24: Chap 19	56
25. Chương 25: P1	58
26. Chương 26: P2	60
27. Chương 27: Chap 21	62
28. Chương 28: Chap 22	66
29. Chương 29: Chap 23	67
30. Chương 30: Quá Khứ	70
31. Chương 31: Chap 24	72
32. Chương 32: Chap 25	75
33. Chương 33: Chap 26	78
34. Chương 34: End	83

Vung Tiền Mua Định Mệnh

Giới thiệu

Anh đang đi trên đường đột nhiên thấy một ông lão như ăn mày đang ngồi trên vỉa hè, bên cạnh là r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vung-tien-mua-dinh-menh>

1. Chương 1: Chap 1

Xin chào, đây là tác phẩm đầu tay của tôi. Tôi viết từ những năm còn khá là trẻ trâu nên truyện cực kì nhảm và xàm. Phải nói thật, giờ đọc lại tôi cảm thấy truyện rất là süss nhi và khá là xấu hổ khi mình chính là người viết ra truyện này :“). Mọi người thông cảm, dù gì đi chăng nữa thì đây cũng là tác phẩm đầu tay của tôi. Dù nó có không hay, nó có nát bét đi chăng nữa thì nó cũng chính là kỉ niệm một thời, là thành quả và là một thứ gì đó rất đáng nhớ. Mặc dù khá là ghét văn phong trong đây nhưng mà tôi quý nó, tôi không thể xoá nó đi được. Tôi sẽ giữ nguyên bản này mãi mãi, vì dù sao, nó chính là khởi đầu của mọi thứ, là nền tảng giúp tôi viết khá hơn. Ai thích đọc cứ đọc. Đọc rồi đừng chê nhé! :)

Cũng không có gì đâu. Tôi chỉ sợ có mấy bạn đọc mấy tác phẩm kia của tôi, lúc nhảy qua tác phẩm này lại thấy hụt hẫng nên cảnh báo tí ý mà. ^^

Bắt đầu từ sau dài phân cách chính là những gì tôi viết nguyên vẹn năm đó. Haizz, đúng là, một thời từng nghiện teenfic và truyện tổng tài. Ôi thời ấu thơ :“).

(Hình trên là Dạ Thiên nhé. Có hai hình nên các bạn gạt tay từ trái sang phải để xem)

Năm nay tớ mới học lớp 8 và là lần đầu viết nên có gì sai sót mong mọi người chỉ bảo! Tớ rất cảm ơn nếu mọi người ủng hộ tớ.

Đợt đầu thì có thể sẽ không hay vì phải đặc tả nhân vật. Về sau chắc sẽ hay. Tớ sẽ cố up chap đều và báo trước. Tớ hứa sẽ up đến hết truyện và không để “cụt” nên mọi người không phải lo nhé!

Tại nhà hàng 5 sao...

Dạ Thiên đẩy ghế đứng lên làm li rượu vang trên bàn sổng sánh, ôn tồn nói:

-Ngôn Thanh tiểu thư, chúng ta không hợp nhau, nên chia tay đi!

Vị tiểu thư phía đối diện cảm không vững li nước, mắt mở to ngạc nhiên óng ánh nước:

-Thiên...anh nói gì??Chẳng phải anh vừa nói lời yêu em vài giờ trước sao???

Dạ Thiên chán ghét nhìn cô gái trước mặt. Cô ta có mái tóc ngắn màu vàng óng mật ong, trên người diện chiếc đầm cam thanh lịch bó sát làm tôn lên dáng vẻ cao quý. Da trắng, mắt xanh, giọng ngân như chuông gió. Thoạt nhìn trông có vẻ hiền lành mỹ lệ, si mê người nhìn nhưng cái miệng đỏ xinh của cô ta toàn phát ra những thứ chán ngắt. Người Dạ Thiên cần tìm là một cô gái phải có đủ công dung ngôn hạnh chứ không phải loại tiểu thư suốt ngày quần áo giày dép đến pha nước mắm cũng không biết.

-Ngôn Thanh tiểu thư, vài giờ trước là chuyện của vài giờ trước. Bây giờ thứ tôi thấy chỉ là một cô gái hám tài lộc, vô sỉ cố tình câu dẫn đàn ông thôi!

Nói xong Dạ Thiên không quên cầm khăn lau đi vết son trên cổ, cài lại hai khuy áo Ngôn Thanh cố tình cời trên áo mình, đặt một tấm card lên bàn rồi uy phong bước ra khỏi nhà hàng. Jane thấy tổng giám đốc bỏ đi cũng vội từ bàn gần đó xách túi chạy theo. Trước khi đi còn dặn dò cô gái đang lẫn lộn dưới sàn kia mật khẩu tấm card và cách xử sự lại cho đúng. Mấy vị khách xung quanh chứng kiến hết một màn kịch hay từ đầu đến giờ, rì rầm bàn tán:-Chắc... mới tí tuổi đã xốn xác!

-Cô ta tưởng cô ta có thể làm càn trong nhà hàng sao?

-May mà cậu trai kia còn tỉnh táo.

Ngôn Thanh nghe được tức giận quát ầm lên:

-IM HẾT CHO TÔI!!!

Mặt cô ta lúc này đen hơn than, nước mắt đầm đìa làm nhòe hết kẻ mắt, tóc tai bù xù, đáng thương lắm lắm:

-Dạ Thiên, anh sẽ biết thế nào là hối hận!!!

Dạ Thiên khoan thai ngồi vào hàng ghế dưới, mắt nhắm nghiền mệt mỏi. Jane thấy vậy cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng vào cho xe chạy. Chiếc xe Lamborghini trắng lao vút trên đường lớn. Trong xe Jane nhàn nhạt nói:

-Tổng giám đốc, thời hạn chỉ còn một năm. Nếu tổng giám đốc không tìm được thì chủ tịch sẽ ép ngài đi xem mắt.

Jane là một cô gái tính tình thần thánh, xinh đẹp nhã nhặn, lạnh lùng ít nói. Cô là người gốc Anh, cả nhan sắc và khí chất nếu so với Ngôn Thanh thì chỉ có hơn chứ không kém. Hôm nay mái tóc dài vàng óng của cô được buộc đuôi ngựa kết hợp với bộ quần áo tay, chân dài màu đỏ bó sát. Dạ Thiên nhìn Jane rồi lại nhớ đến Ngôn Thanh, ngán ngẩm thở dài:

-Jane chị xem, chị năm nay 21, em cùng lắm vẫn kém chị 4 tuổi, sao bố lại bắt em lấy vợ sớm vậy chứ? Số em đào hoa, em không muốn lấy vợ! Hay là chị yêu em để che mắt bố nhé?!?! Hàng tháng chị không cần phải làm thư kí nữa chỉ cần giả làm người yêu em thôi! Giúp em nha, nha, nha?!?!?!?

Jane nhìn “người yêu” xỏ một tràng mà cười khúc khích:

-Tổng giám đốc nói tôi phải bỏ người yêu tôi để yêu một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch kém mình 4 tuổi sao??

-CHỊ JANE!!!!

-Haha...tổng giám đốc cho tôi xin! Tôi chưa muốn thành máy bay bà già!

Dạ Thiên hừ nhè nhìn ra cửa kính. Chị Jane của anh là vậy, luôn coi trọng công việc. Dạ Thiên dù đã rất nhiều lần bắt Jane đổi cách xưng hô nhưng chị nhất quyết không chịu. Haizzzz.....Đây đã là lần hẹn hò thứ 52 của anh vậy mà anh chẳng ưng cô gái nào. Thực toàn là một lũ bình hoa di động không hơn không kém.

Dạ Thiên năm nay 17 tuổi, mới học lớp 11 nhưng đã được cấp bằng đại học harvard và oxford và điều hành tập đoàn vô cùng lớn ở Việt Nam, tập đoàn no.1-Công ti Dạ Thiên. Dạ Thiên trời cho khuôn mặt khôi ngô với mái tóc đen quăn rũ và giọng nói lạnh lùng, anh mặc vét đen lịch lãm làm nổi bật cơ thể không quá cường tráng nhưng không thể chê vào đâu được. Tóm lại, Dạ Thiên là một “soái ca ngôn tình” thời hiện đại, chỉ cần phát tay là hàng nghìn cô gái sẵn sàng quỳ mọp dưới thân, ấy vậy mà sao anh vẫn ê sặc ế thế này??? Hừ, có trách thì trách lũ búp bê không có não đó không đủ tiêu chuẩn của anh, một lũ phi thực tế và vô dụng.

Từng hàng cây đang lướt qua mặt Dạ Thiên như một dải phim vô tận, chợt...gì thế kia?? Một tấm bìa cũ vô cùng lớn ghi dòng chữ:BÁN ĐỊNH MỆNH.

-MAU DỪNG XE!!!-Dạ Thiên hét lớn.

Jane thắng xe gấp. Cô nhìn mặt Dạ Thiên bưng bưng khí thế bước ra khỏi xe mà ngây ngô tự hỏi phải hay không tổng giám đốc đang muốn đi “giải quyết”?? Nhưng sao cái đít lại như có lửa thế kia???

Tiến đến gần ông ăn mày râu tóc bạc phơ, Dạ Thiên lễ phép chào hỏi:

-Cháu chào ông, cháu muốn hỏi...

-Cậu muốn mua bắp rang bơ???

Nói rồi ông lão chỉ vào dòng chữ “CÓ BÁN BẮP RANG BƠ” nhỏ xíu ở gần cuối tấm bìa.

-À dạ không, cháu muốn hỏi mua định mệnh!-Khoé miệng Dạ Thiên dật dật.

-Hừm hừm, liệu cậu có đủ tiền trả cho tôi?

-Thế ông cần bao nhiêu ạ?

-500k một câu hỏi. Tôi sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến tình yêu của cậu.

Dạ Thiên từ tốn rút ra tờ 500k đặt vào tay ông lão rồi bắt đầu hỏi:

-Làm thế nào để cháu có thể thấy cô gái định mệnh của cháu?

-Cậu nhìn cô ta!

Điên, Dạ Thiên tức đến run người, thò tay vào móc thêm một tờ 500k nữa để đưa cho “ông tiên”:

-Ý cháu muốn nói là làm thế nào để có thể tìm và lấy cô ấy về làm vợ!

-Sáng mai người lạ nào cậu gặp đầu tiên thì đó là cô gái định mệnh của cậu.

Gật gù hài lòng với câu trả lời, Dạ Thiên nở một nụ cười không thể tươi hơn cảm ơn ông ăn mày rồi cùng với Jane ra về. Chẳng đâu biết rằng sau khi anh đi có một ông lão vừa cất tiền vừa lèm bèm:

-Một thằng ngu quên mất hôm nay là ngày cá tháng tư!!!

Cha

Liệu Dạ Thiên có thể tìm được cô gái định mệnh của đời mình???

2. Chương 2: Chap 2

(Bên trên gần giống Nhật Hạ còn bên dưới là Nguyệt Đông nhé. À Nguyệt Đông để xoa tóc chứ không vắn thế đâu!!! Còn cái kính Nguyệt Đông đang đeo là của Nhật Hạ)

Sáng sớm, chiếc đồng hồ chiếc đồng hồ báo thức rung lên làm cô gái trên giường khẽ cựa mình nhúu mày nhìn những tia nắng đang đùa nghịch trên cơ thể mình. Nhật Hạ ngồi dậy vươn vai vài cái rồi lê lét bước vào làm VSCN. Xong, cô khoác lên mình bộ đồng phục của trường. Đồng phục trường Nhật Hạ rất đẹp. Áo sơ mi trắng, ngoài có áo vét đen và tất nhiên là sơ vin với váy xếp đen dài đến đầu gối. Tiến đến trước gương, Nhật Hạ nhẹ nhàng chải mái tóc màu nâu đen cafe dài của mình, đôi mắt nâu được cô đeo lên một lớp kính đen to đùng. Khẽ phết lên đôi môi hồng mọng nước một ít son dưỡng và bôi len làn da của mình một ít kem chống nắng, cô bước ra khỏi phòng.

Nhật Hạ năm nay 17, là một cô gái đảm đang và theo nhận xét là CỰC KÌ XINH XẮN. Dưới cô còn có một cô em gái dễ thương tên là Nguyệt Đông. Nguyệt Đông kém Nhật Hạ 2 tuổi, cô bé có dáng người chữ S quyến rũ và mái tóc màu vàng kim. Ngày xưa Nguyệt Đông vốn rất ngoan nhưng từ ngày mẹ mất con bé sinh ra chơi bời, dần dăm với bạn bè đến đêm mới về. Cũng may Nguyệt Đông vẫn biết giữ mình và cư xử đúng mực nên dù con bé có nghỉ học thì Nhật Hạ cũng không có ý kiến. Nhật Hạ biết chứ, biết Nguyệt

Đông quá đau lòng nên mới cho phép con bé nghỉ học đi làm sớm. Nhưng chọn nghề nào không chọn Nguyệt Đông lại chọn nghề làm pha chế rượu ở bar. Hừ, nếu không phải con bé đã học hết khóa Karatedo tấn công thì Nhật Hạ đã quyết không đồng ý cho Nguyệt Đông làm vậy. Còn lão già “cha” của cô ư? Ông ta bỏ đi theo tình nhân từ lâu rồi!

Sau khi nấu xong bữa sáng cho Nguyệt Đông, Nhật Hạ cũng nhanh chóng giải quyết bữa sáng của mình. Nhẹ nhàng để lại cho Nguyệt Đông một mẩu giấy, Nhật Hạ khoá cổng và bước đến trường.

-Ô, Nhật Hạ đây à?

-Cháu chào bác Lê, có việc gì vậy hả bác?

-À cũng không có gì to tát lắm! Chả là hôm qua có người đến thu tiền điện nước mà chỉ có con bé Nguyệt Đông ở nhà nên ta đành phải móc hầu bao ra trả cho hai chúng mày. Tối về nhớ trả nhé.

Nghe cái giọng điệu khinh người của bà thím Lê mà Nhật Hạ không khỏi nhú mày.

-Dạ. Tối về cháu trả đầy đủ cho bác. Cháu chào bác!

Nói xong Nhật Hạ sải bước đi thẳng. Cô sợ, sợ những lời nói độc địa phát ra từ miệng bọn họ. Mấy bà thím thấy Nhật Hạ đi khuất thì túm tụm vào bàn tán:

-Này, cái con bé Nhật Hạ đó bố mẹ nó như vậy mà nó vẫn lễ phép, ngoan ngoãn nhỉ? Hôm trước tôi nghe con trai nói nó được cử đi thi học sinh giỏi đấy!

-Hờ, nực cười! Mẹ thì mất, bố thì bỏ đi theo bồ, còn con em thì làm ở quán bar, còn Nhật Hạ đó chắc chắn sống tốt đến giờ này là do có đại gia bao!

-Phải, phải đó! Con bé đó chắc chắn chuyên đi quyến rũ đàn ông để thăng tiến. Thảo nào con trai tôi mê tít nó!

Nguyệt Đông vừa bước ra đến cửa, nghe thấy thì hét ầm lên:

-IM HẾT ĐI, MẤY NGƯỜI THÌ BIẾT CÁI KHỈ GÌ??? CHỊ TÔI HỌC HÀNH ĐANG HOÀNG CHÂN CHÍNH, BẢN THÂN TÔI CŨNG KHÔNG CÓ LÀM VIỆC GÌ CÓ LỖI VỚI MẸ TRÊN TRỜI CẢ!!! NẾU CÒN THẮC MẮC THÌ LÊN ĐỒN HOẶC SỞ GIÁO DỤC CŨNG ĐƯỢC!!! TÔI CHẤP HẾT!!!!

Vừa nói, Nguyệt Đông vừa vớ lấy cây chổi dài gần đó mà nện thùm thụp lên đùi như cảnh cáo. Lúc cây chổi gãy cũng cùng lúc quần bò của cô trở thành “quần bò mài“. Mấy bà thím xung quanh thấy thế thì im thin thít lắng lắng quét đường. Nguyệt Đông hừ nhẹ, xách móng khoá cửa đi tiếp. Cô chỉ sợ nếu còn chần chừ ở lại thì mấy cái đai đen của cô lại được dịp phô diễn trên mặt mấy bà đó mất! Nguyệt Đông và Nhật Hạ đã học qua hết khóa đào tạo Karatedo chỉ khác cô học tấn công còn chị Nhật Hạ thì chỉ học tự vệ. Mà thôi, bây giờ cô phải ra bar gấp, cơn giận của cô sắp phát tiết rồi. Aaaa...!!!

3. Chương 3: Chap 3

(Bên trên là Ngôn Thanh còn bên dưới là Thụ Cẩm nhé)

Thành thực xin lỗi mấy thím iu quý vì lấy Rin đáng yêu và cái bạn bên dưới làm nhân vật phản diện (về sau sẽ hết phản diện) nhưng vì hình mẫu của hai em ý giống với nhân vật nên đành phải lấy!!!<><><3 rin=“” đáng=“” yêu=“” đời=“”>

-Nhật Hạ ới ời!!!

Thụ Cẩm nhìn thấy Nhật Hạ đang đi trên đường liền chạy tới ôm chầm lấy Nhật Hạ khiến Nhật Hạ lảo đảo suýt ngã. Thụ Cẩm học cùng lớp với Nhật Hạ, bề ngoài trắng trẻo xinh xắn, năng động hoạt bát, mắt xanh

tóc xanh. Tuy Thụ Cẩm đối xử khá tốt với Nhật Hạ nhưng Nhật Hạ cảm thấy cô bạn này chơi với mình chỉ để lợi dụng vậy. Cũng không phải đang yên đang lành mà Nhật Hạ lại nghĩ vậy về Thụ Cẩm. Cô bạn này thực ra học lực không phải là khá khảm gì, Thụ Cẩm do cùng bàn nên thường xuyên chép bài Nhật Hạ trong giờ kiểm tra và rất rất hay giả vờ không quen biết với Nhật Hạ như một sự xấu hổ. Không những vậy, nhờ vào gia đình khá giả nên cô bạn nghiêm nhiên được vào trường top1-trường Thanh Lịch (chứ vị tha lỗi cái trường này là tại hạ tưởng tượng ra thôi) và còn là lớp chọn nhất-11a. Cũng may là Thụ Cẩm xử sự rất đúng mực và tốt tính, cũng hay giúp đỡ cô nên Nhật Hạ vẫn có thể miễn cưỡng chơi cùng. Hừm, thực thương thay cho cuộc đời của Nhật Hạ, đến bạn bè cũng không có được đúng nghĩa.

-Chào Thụ Cẩm. Chúc một ngày tốt lành.

-Trời ơi Nhật Hạ!!! Cái phong thái lịch sự đó ở đâu ra vậy??? Bạn bè cả mà sao khách sáo vậy hả?!?!

Hừ, “bạn bè”, một từ thật hay làm sao! Nhật Hạ lảng lảng cười mỉm rồi mặc cho Thụ Cẩm lảm nhảm mà bước tiếp. Cái cô nàng Thụ Cẩm này có vẻ rất hay tỏ ra tốt bụng trong mắt người khác thì phải. Bằng chứng là cô nàng đang vòng vo tam quốc nói rằng Nhật Hạ không nên học quá khuya nhưng cuối cùng lại ỉa ra cái câu đòi mượn vở Toán đây.

Đang đi thì Thụ Cẩm nhìn thấy xác con gián, cô nàng liền la lên thất thanh và né sang bên trái lại vô tình đẩy Nhật Hạ ra lòng đường.

-Kéttttt...-Dạ Thiên thắng xe gấp và quẹo vọt sang bên phải nên con xe Lamborghini màu trắng đâm sầm vào cột điện làm méo cả một bên xe. Dạ Thiên méo mặt. Hôm qua do nghe lời của “ông tiên” nên anh đã nằng nặc đòi Jane cho tự lái xe đến trường, vậy mà...

-Này, cô đi đứng kiểu gì thế? Cô có sao không? Méo xe thôi rồi cô có đền nổi không vậy???

Dạ Thiên để ý đến cô gái anh vừa đâm phải, rất có thể đây là cô gái mà ông cụ nhắc tới hôm qua.

-Nè nè, anh không có mắt hả, bạn tôi như thế này còn đền điếc gì nữa??-Thụ Cẩm lạnh lùng chen vào. Cô rất mong có thể gây ấn tượng với chàng “soái ca” này. Đẹp trai, con nhà giàu, cô nàng vô cùng hài lòng. Cô và anh ta nếu thành công thì đây sẽ là một cuộc tình đẹp y chang tiểu thuyết.

Dạ Thiên sững sờ. Anh gặp tới hai cô gái lạ. Cô gái ghê gớm này nhìn khá xinh, hình như muốn gây sự chú ý với anh thì phải.

Dạ Thiên cứ nhìn chằm chằm dò xét Thụ Cẩm khiến cô nàng đỏ mặt tía tai:

-Nhìn cái gì mà nhìn?!? Còn không mau xin lỗi bạn tôi???-Miệng nói mà Thụ Cẩm lại đang mừng thầm trong lòng vì được hoàng tử để ý.

Dạ Thiên lúc này mới để ý đến cô gái đang ngồi ở gần mũi xe anh, cổ chân cô ta hơi sưng, mái tóc nâu đen cafe dài che kín khuôn mặt đang cúi gằm. Nhật Hạ ngẩng đầu lên, Dạ Thiên sững sờ toàn thân. Cái quái gì đang diễn ra vậy trời??? Đôi môi hồng đỏ mọng của cô gái nọ đang mím lại vì đau, đôi mắt nâu trong veo đục nước óng ánh, mái tóc dài bết vào khuôn mặt trái xoan trắng hồng theo đường nước mắt chảy. Thấy Dạ Thiên cứ nhìn mình, Nhật Hạ vợ vợi kính đang nằm trên lề đường đeo vào mặt. Dạ Thiên hệt hắt, mặt đẹp vậy mà cứ che che là sao? Thụ Cẩm phát hiện Dạ Thiên cứ nhìn trời chết Nhật Hạ mà không chớp mắt liền khó chịu ra mặt. Nàng ta đánh lạc hướng:

-Nè nè, cậu mau tết tóc vào cho tót! Sao hôm nay lại hừng lên mà để xoà thế kia?-Vừa nói Thụ Cẩm vừa liếc Dạ Thiên.

Nhật Hạ thấy giọng nói thì biết là Thụ Cẩm đang khó chịu liền lấy nhanh dây chun trong túi buộc túm tóc lại. Dạ Thiên nghĩ mình cần phải biết ai là “cô dâu” của anh liền hỏi:

-Tôi là Dạ Thiên, hai cô tên là gì?

-Tại sao chúng tôi phải nói cho anh biết chứ hả?? Anh là cái đồ ...bla...bla...-Thụ Cẩm cố gắng nhớ đến mấy câu nói chua ngoa của nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết.

-Tôi là Nhật Hạ còn cô ấy là Thụ Cẩm. Anh giàu vậy chắc sẽ thông cảm cho chúng tôi chứ?-Nhật Hạ cũng không muốn chúc thêm phiền phức, liền kéo cô bạn đi vội.

Thụ Cẩm bị kéo đi thì nuối tiếc khôn nguôi nhưng khi nhìn thấy Dạ Thiên rút điện thoại ra gọi cho ai đó thì cười thầm: “Chắc anh ta gọi cho cô thư kí để điều tra về mình đây mà!”

Quả y như Thụ Cẩm dự đoán, nhưng nàng ta còn bỏ sót một người.

-Alo Jane à? Điều tra cho em về hai cô gái tên là Nhật Hạ và Thụ Cẩm nhé!

4. Chương 4: Chap 4

(Theo thứ tự từ trái sang phải: Sukei-> Shiki)

Mấy bạn êu quý đoán xem trên là ai??

Ten..ten..là Takumi và Aoi đó!!

-Chào Thụ Cẩm!

-A, Ngôn Thanh!-Thụ Cẩm bỏ rơi Nhật Hạ để chạy đến bên Ngôn Thanh. Thụ Cẩm lại tỏ ra không quen Nhật Hạ nữa rồi.

Nhật Hạ rất quý Ngôn Thanh, người rất nổi tiếng ở trường Thanh Lịch. Cô bạn này nổi tiếng là do bề ngoài lai tây xinh xắn cộng với tính cách hoà đồng dễ gần. Dù không ai bảo ai nhưng mọi người lại ngầm thống nhất Ngôn Thanh là hotgirl no.1 của trường Thanh Lịch. Thụ Cẩm do nhà khá giả, tính cách dễ gần như Ngôn Thanh thêm ngoại hình dễ thương nên nghiêm nhiên trở thành hotgirl no.2 của trường. Hai cô gái đẹp nhất trường đều tụ hết ở lớp 11a làm cho tỉ lệ nam sinh phấn đấu học giỏi ở khối 11 tăng vùn vụt. Tỉ lệ nam sinh khối 12 đúp cũng tăng mà tỉ lệ nam sinh khối 10 nhảy cóc khối cũng tăng. Tất nhiên các bạn học nữa vời ở lớp 11a đều bị đá đi-t khối lớp không thương tiếc. Nhật Hạ may mắn vẫn trụ được trong lớp nhờ điểm kiểm tra định kì cao ngất-nhất lớp. Nếu nói huých toẹt ra thì Nhật Hạ xinh hơn cả Ngôn Thanh lẫn Thụ Cẩm, cái khí chất cao sang chét người của cô có thể đề chét đối phương ngay tức khắc. Nhưng, đời thì luôn phũ phàng! Nhật Hạ không phô ra vẻ đẹp của mình mà lại dùng kính cận che đi, mái tóc bông bênh lại bị cô buộc túm lên vôi vàng, xấu xí. Trong mắt các học sinh của trường Thanh Lịch, Nhật Hạ không hơn một con một sách luộm thuộm luôn cố tình tỏ ra cao sang, nên không những không được trở thành hotgirl mà Nhật Hạ còn là tâm điểm dè bỉu của mọi người. Hừ, Nhật Hạ không thêm cái danh hiệu hotgirl ấy, bị cả trường ghét cũng chẳng sao, miễn là cô có thể học hết cấp 3 ở đây và lấy được cái bằng loại giỏi là được.

À nhưng mà ở trường này, Nhật Hạ còn có hai người bạn thực sự.

-Sul Hwa!!!

Nhật Hạ mỉm cười rạng rỡ nhìn Sukei và Shiki đang dần tiến lại.

-Đã bảo tên em là Nhật Hạ mà Sukei!

-Em lạnh lùng như vậy gọi là Sul Hwa là chuẩn không cần chỉnh!

-Đúng đó chị, Sul Hwa nghĩa là hoa tuyết, gọi chị vậy là đúng rồi!!

Hai anh em Sukei và Shiki tuy cùng cha khác mẹ nhưng lại thân thiết vời nhau như hình với bóng. Cả hai đều là người gốc Nhật, mẹ thì là người Việt Nam. Anh Sukei tóc vàng mắt lục rubi học lớp 12a còn em Shiki tóc và mắt đồng màu tím than trong suốt như lưu li học lớp 10a. Cả hai đều rất đẹp trai phong độ. Việc hai anh em nhà này được phong là hotboy no.1 và no.2 trường Thanh Lịch là không thể tránh khỏi.

Ngôn Thanh và Thụ Cẩm nhìn thấy hai anh em nhà này thì mắt sáng hơn sao. Nhưng khi nghĩ đến Dạ Thiên thì cười thầm tự nhủ Dạ Thiên đẹp trai hơn nhiều.

Nữ sinh trong trường thấy thần tượng của mình nói chuyện thân thiết với Nhật Hạ thì càng ghét cô hơn, không ngoại trừ Ngôn Thanh và Thụ Cẩm. Còn nếu muốn biết vì sao Nhật Hạ lại quen hai anh chàng hotboy này thì xin mời đọc ngoại truyện.

-Tối nay hai người ra nhà em ăn cơm nhé? Em gọi Nguyệt Đông về chúng ta cùng làm lẩu!-Nhật Hạ lịch sự mời hai người bạn này về nhà. Cô muốn được ăn cùng người thân một bữa!

-Tất nhiên là được ạ!-Shiki nhanh nhẩu trả lời.

Mấy nữ sinh định tỏ ra quen biết Nhật Hạ mà xin về ăn cùng nhưng lại sợ bị cả trường tẩy chay. Haizzzz..cơ hội trong tầm tay vậy mà...

-Cho tôi về ăn với được không?

Dạ Thiên từ đầu lững lững bước vào. Định bụng theo dõi hai cô gái anh gặp buổi sáng từ xa, nào ngờ thấy hai tên người Nhật trắng póc này nói chuyện vui vẻ với Nhật Hạ làm anh khó chịu, dù gì đây cũng có thể là vợ tương lai của anh cơ mà???

-Rất sẵn lòng nếu anh đây đồng ý xoá nợ cho tôi.-Vấn phong thái lịch sự đó, Nhật Hạ trả lời.

-Dạ Thiên, anh làm gì ở đây???-Ngôn Thanh và Thụ Cẩm cùng hét lớn, tỏ ra quen biết với “soái ca” Dạ Thiên. Hai cô muốn chứng tỏ mình có “bạn trai” đẹp trai vô cùng.

Dạ Thiên nhướng mày nhìn lướt qua Thụ Cẩm và Ngôn Thanh. Ngôn Thanh cũng học chung với hai người vợ của anh à?

-Cho bạn cô đi chung với nhé-Dạ Thiên từ tốn hỏi. Anh muốn xem Nhật Hạ và Thụ Cẩm, ai mới là người “của anh” thực sự.

Ha, Nhật Hạ liếc nhìn Thụ Cẩm đang run run vì sợ mình bị phát hiện kết thân với Nhật Hạ. Cô thử chơi “bạn thân” một vỏ xem sao.

-Tất nhiên là phải mời THỤ CẨM rồi!-Nhật Hạ cố tình nhấn mạnh chữ Thụ Cẩm rồi len lén nhìn biểu hiện của cô bạn.

Thụ Cẩm nắm chặt tay, miệng méo xẹo, nhưng muốn làm việc lớn thì phải hi sinh việc nhỏ. Nghĩ đến thế, nàng ta cố nở nụ cười gượng, gạt đầu xong cấp mông biến vào trong lớp.

Nữ sinh trong trường thấy mỹ nam mới xuất hiện đang ôm mộng, thấy hai hotgirl quen biết với anh ta liền vỡ mộng. Lửa giận đang phừng phừng tự nhiên có Thụ Cẩm để trút. Thế là bao nhiêu ánh nhìn hình viên đạn chia hết về phía Thụ Cẩm đang dần đi khuất.

-Còn Ngôn Thanh, cậu sẽ đi chứ?-Nhật Hạ mời mọc Ngôn Thanh, cô rất quý Ngôn Thanh, hơn nữa cô bạn còn là người quen của chủ nợ của Nhật Hạ, đương nhiên phải đối đãi thật tốt.

Ngôn Thanh đang không biết làm thế nào để đi theo thì Nhật Hạ lại mở lời mời. Cô đương nhiên gạt đầu cái rụp, miệng cười tươi rồi liếc nhìn Dạ Thiên.

-"Reng..Reng.."-tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp. Nhật Hạ tạm biệt mọi người rồi cùng Ngôn Thanh tiến về lớp 11a. Nhật Hạ đang rất vui, vậy là hôm nay cô không sợ phải ăn tối một mình rồi!

5. Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Của Nhật Hạ Và Anh Em Người Nhật

Vào một buổi sáng đẹp trời tại trường trung học phổ thông Thanh Lịch...

-Oà, hai hotboy kia!

-Hôm nào hai người ấy cũng chói lóa!

-Bla..bla..

Lại nữa! Sukei chán ngấy cái cảnh này rồi! Ngày nào cũng “à..” với “ồ..”, anh đảm bảo họ thấy ai đẹp trai hơn anh là sẽ lại chuyển mục tiêu cho xem. Lũ hám trai.

Cậu em Shiki cũng chẳng khá hơn là bao. Cậu xác định coi những lời đó như tiếng ruồi kêu, tuy hơi ồn nhưng vô nghĩa.

Và hôm nay cũng là một ngày bình thường đối với hai anh em người Nhật như bao ngày khác. Bình thường thì tất nhiên không thể thiếu thư thách đấu của bọn nam sinh để dưới ngăn bàn và nội dung thư vẫn củ chuối như mọi khi: “Vẻ đẹp của mày làm bạn gái chán tao!” Ồ, nhưng mà thực ra hôm nay địa điểm hẹn có hơi khác-là trên sân thượng. Quả này mà quá đà một phát là rơi khỏi sân thượng chết như chơi! Nhưng mà lâu lâu đổi địa điểm cũng thú vị đấy chứ!?

Tan học, hai anh em Sukei và Shiki cùng lên sân thượng. Có vẻ như bọn này không biết lượng sức mà gọi cả hai anh em thì phải? Từ đâu một toán côn đồ xuất hiện. Tên đi đầu hùng hổ:

-Tao còn tưởng hai chúng mày không đến. Hôm trước có hai người thuê bọn tao giải quyết hai anh em chúng mày, nhưng mà tao nghĩ hai đứa mặt búng ra sữa như chúng mày thì làm được gì nên gộp luôn để đỡ tốn sức!

-Bọn mày dài dòng làm gì?? Đánh thì cứ đánh luôn!!!-Vừa nói Shiki vừa bẻ tay răng rắc. Vẫn là cậu em nhà này hiếu động hơn.

-Bọn bay, NHÀO VÔ!!!!

Thế là cả đám xông vào đánh nhau tụi bụi. Hai người chơi hai mươi người, tưởng không cân sức nhưng thực ra là thừa sức. Sukei giơ hai chân lên trời, hai tay chống xuống đất, xoáy vài vòng là bẫy, tám tên gục. Shiki là em nên có vẻ vất vả hơn. Cậu cứ hạ bộ địch mà quát, tuy có hơi cực nhưng độc ác hơn nhiều.

Cả đám đang đánh nhau hăng say thì cánh cửa bật mở. Nhật Hạ bước vào, buông giọng nói xanh rờn từ địa ngục:

-Uầy, hôm nay có đánh nhau trên lãnh địa của mình mà không biết để mang bông ngô đến!!

Nhật Hạ nhẹ lướt qua đám đang ngơ ngác nhìn mình mà tiến vào một xó lòi ra một con mèo nhỏ rồi trèo tót lên tầng cao hơn ngòai.

-Đừng để ý đến tớ, cứ tiếp tục nếu muốn!-Nói rồi Nhật Hạ vuốt ve con mèo nhỏ rồi móc từ trong túi áo ra một bịch tóp mỡ dứt cho nó ăn.

Cả Sukei và Shiki đều ngơ ngác. Đó không phải là con mèo bị thương nằm quằn quại sau khuôn viên trường hôm trước sao? Các học viên đi qua đó nhưng không ai dám động vào vì sợ dính máu vào áo đồng phục. Cô gái này...

-TẤN CÔNG TIẾP!!-Tiếng nói của tên thủ lĩnh đưa Sukei và Shiki về với thực tại. Hai anh em lại lao vào hỗn chiến. Trong trận, có một tên định đánh lén, Nhật Hạ liền nhanh tay bứt một chiếc lá phi nó sượt qua mặt tên kia khiến hắn chảy máu, sợ hãi nhìn Nhật Hạ mà rơi cả dao. Tất nhiên hành động này đã lọt vào mắt hai anh em nhà kia.

Kết thúc trận đấu, người chiến thắng đương nhiên là hai anh em người Nhật. Nhật Hạ vẫn đang mãi mê đùa nghịch với con mèo mà không mấy may để ý. Chiếc lá vừa nãy Nhật Hạ phi thực chất là một con dao ngụy trang Nhật Hạ thủ sẵn trên đó phòng bất trắc, nhưng mà ai kia có biết đâu??

Sukei và Shiki nhìn cô gái nhân hậu, dễ thương cứ vô tư đùa làm tim hai chàng xao xuyến. Sukei để tránh ngượng vội mở lời:

-Vừa nãy... cảm ơn đã giúp!-Vừa nói Sukei vừa gãi đầu.

Shiki nhìn anh trai chịu mở lời thì mím môi bất ngờ, nhưng khi nhìn sang cô gái kia thì biểu hiện cũng chẳng khác là bao,

-Sao nói mà chẳng có chủ ngữ vậy??-Nhật Hạ buông lời vàng ngọc.

Nghe Nhật Hạ trách mà hai chàng lúng túng, chân tay thừa thãi. Nhật Hạ nhìn biểu hiện đáng yêu đó thì cười lớn.

-Thôi thôi, đừng khách sáo!

Xong cô dúm vào tay hai người hai cái kẹo mút.

-Đây, phần thưởng cho người thắng cuộc!

Ồi, đừng có cười! Tim Sukei và Shiki sắp rớt ra rồi!!! Chả hiểu tại sao tự nhiên con mèo trên vai Nhật Hạ lại quơ rơi kính cô và cùng lúc đó thì gió thổi bay cái dây buộc móng manh trên tóc Nhật Hạ.

Một thiên thần đã giáng trần...

Hình ảnh cô gái có mái tóc dài màu nâu đen cafe bay loạn trong gió sở hữu đôi mắt nâu đục trong veo trên vai có con mèo nhỏ đã được in sâu trong tiềm thức hai cậu bé mới biết yêu. Và từ đó hai người tự hứa sẽ bảo vệ cô gái này suốt đời. Nhưng mà, nếu tương lai dễ đoán đến thế thì ông trời sinh ra để làm gì?

Xin chào, tuy không muốn làm mọi người vỡ mộng nhưng đọc hầu hết các tiểu thuyết (trừ truyện tớ ra đi!!!) thì tớ đã ngộ ra một chân lí trong tình tiết của truyện, đó là:

Ấn tượng đầu tiên của nam nhân vật chính với nữ nhân vật chính là vẻ bề ngoài.

Cảm ơn vì đã đọc đến chap này!!!

6. Chương 6: Chap5

Cuối cùng cũng đến giờ tan học. Nhật Hạ vô cùng háo hức, tuy miệng cô thì câm như hến nhưng tay thì lại hoạt động hết công suất giúp Ngôn Thanh và Thụ Cẩm dọn đồ.

-Không cần!-Thụ Cẩm thực sự khó chịu. Nếu không phải vì sáng nay Nhật Hạ cứ be be cái mồm lên thì bây giờ Thụ Cẩm đã không bị ghét đến vậy.

Nhật Hạ thấy bạn khó chịu thì cũng nhường mày đi sang chỗ Ngôn Thanh. Định làm kiêu với Nhật Hạ ư? Xin lỗi nhé! Không cần thì đây cũng không đây. Lúc này, Nhật Hạ trong mắt các học viên trong lớp chẳng khác nào con đĩa đang cố làm quen thân với hai người nổi tiếng cả. Nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Nhật Hạ thì những lời bàn tán về cô bỗng dưng im bặt. Ai mà chả biết cô nàng này học Karatedo...

-Đi thôi!-Nhật Hạ lạnh lùng phán. Thụ Cẩm và Ngôn Thanh thấy thế cũng im lặng mà cúp đuôi theo sau. Gì chứ? Không phải là hai cô sợ Nhật Hạ mà là có biết nhà người ta đâu?!?! Chẳng nhẽ lại lon ton đi trước à?!?! Trong lòng hai nàng nghĩ vậy nhưng thiên hạ nào biết! Người ta lại tưởng Ngôn Thanh và Thụ Cẩm sợ Nhật Hạ nên mới thế.

-Oa, chị Sul Hwa! Sao không xoa tóc bỏ kính ra?-Shiki reo lên làm Sukei và Dạ Thiên cũng phải đồng tình.

Dạ Thiên, Sukei và Shiki đã trực sẵn ở cổng trường. Ngôn Thanh và Thụ Cẩm nhìn thấy ba hotboy thì ra sức chỉnh sửa quần áo, uốn ngực ngẩng cao đầu làm dáng. Nhật Hạ cười rạng rỡ, chạy đến kéo tay hai chàng Nhật Hạ đi mặc dù ai đó đằng kia đang bốc lửa ghen ghen ngùn ngụt. 3 người khó chịu, 3 người vui vẻ. Thực.....đáng đời!

Về đến nhà Nhật Hạ...

-Chị! Sao hôm nay chị lại nổi hứng muốn ăn lẩu làm em phải đi mua đồ vậy??-Nguyệt Đông nghe Nhật Hạ gọi thì lon ton chạy ra mở cổng.

-A, cả chị Thụ Cẩm, Shiki và anh Sukei cũng đến chơi sao??-Nguyệt Đông reo lên phấn khích. Mấy bà thím ở ngoài thấy bộ dáng atula của Nguyệt Đông biến đâu mất thì không thể hiểu nổi. À, nhưng mà thực ra Nguyệt Đông chỉ thích khi Sukei và Shiki đến thôi! Hai anh ý tốt lại hay giúp chị mà!

-Họ hay đến đây chơi lắm à??-Dạ Thiên và Ngôn Thanh đồng thanh, cả hai người đều khó chịu khi Sukei, Shiki và Nhật Hạ cứ quẩn lầy nhau như thế! Riêng Ngôn Thanh thì lại ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống vì vô tình nói đồng thanh với Dạ Thiên.

-Ồ..anh chị là ai thế ạ??

-Nguyệt Đông, đây là Dạ Thiên còn đây là Ngôn Thanh, mau vào để chị còn nấu ăn nào!

Cả đám lục tục kéo nhau vào nhà Nhật Hạ. Nguyệt Đông bảo khách ngồi ngoài sofa cùng mình xem tivi. Còn người trong bếp tuy làm một mình nhưng lại cảm thấy thật ấm cúng. Dạ Thiên liếc nhìn căn nhà. Trang trí thật giản dị, tuy hơi nhỏ nhưng lại vô cùng gọn gàng, ngăn nắp, còn thơm dịu mùi hoa. Anh thực rất thích.

-Em gái, em trang trí căn nhà này hả???-Dạ Thiên hỏi trong tình trạng không biết tên Nguyệt Đông.

-Không đâu, chị em làm từ A->Z đấy!

Dạ Thiên cười cười, quả không hổ là vợ anh mà!

-Nguyệt Đông, em không vào giúp chị à??-Shiki hỏi-Không, thích thì vào mà giúp!

-Này Nguyệt Đông, anh chỉ sinh sớm hơn em một tháng nhưng anh học trên em một lớp đấy nhé!!

-Ai bảo mẹ cậu cho cậu đi học sớm làm gì?

-Tại anh để sớm chứ bộ!

-Ai bảo cậu để sớm làm gì?

-Tại bố mẹ anh lấy nhau sớm chứ bộ!

-Ai bảo bố mẹ cậu lấy nhau sớm làm gì?

-Tại ông bà anh để ra họ sớm nên họ gặp và yêu nhau sớm chứ bộ!

-....ABCXYZ....

-Ai bảo kị của kị của cụ cậu để sớm làm gì?

-Tại bố của kị của kị của cụ anh lấy mẹ của kị của kị của cụ anh sớm chứ bộ!

-....ABCXYZ....

Trong lúc hai bạn trẻ đang cãi nhau chí chóe thì Sukei và Dạ thiên đã vào bếp giúp Nhật Hạ. Ngôn Thanh và Thụ Cẩm thấy hai chàng đi vào thì cũng lục tục theo sau mặc dù trong lòng chẳng hề muốn động vào tẹo nào. Shiki thấy thế tưởng bọn họ nhân cơ hội lấy lòng Nhật Hạ thì cũng bỏ vào trong nốt.

Có một bà hoàng đang ngồi một mình xem tivi...

Nhật Hạ đang rửa rau thì thấy một bàn tay cũng thọc vào rửa cùng mình, ngược lên nhìn thì thấy khuôn mặt Sukei đang dí sát.

-Sul Hwa, mặt em dính rau cần kìa!

Dạ Thiên nhìn hai người kia thân mật gỡ rau cho nhau thì lửa ghen bốc lên ngàn ngạt, sẵn tới rửa rau cùng.

-Chị Sul Hwa, để hai người bọn họ rửa rau đi, hai chị em mình đi chặt gà. Để em đi lấy cái bát hứng tiết.

Shiki dễ dàng giật Nhật Hạ về phía mình dù vào muộn. Nhật Hạ thì chỉ cười cười không để ý đến hai ánh mắt tiếc nuối khi cô dời đi lấy dao chặt gà.

Thấy Ngôn Thanh và Thụ Cẩm đứng như trời chồng, Nhật Hạ khuyên:

-Hai cậu có thể vào phòng khách!

-Không, không, chúng tớ muốn giúp!!

-Vậy hai cậu giúp tớ rửa lòng nhé?-Nhật Hạ cười gian.

Hai vị tiểu thư gặt đầu trong nước mắt. Đi ăn mà cũng phải giúp sao trời??

Shiki cầm lấy con dao to từ tay Nhật Hạ, cắt vào cổ con gà. Nhật Hạ một tay giữ cánh, một tay giữ chân con gà, còn cái bát to thì đặt dưới đất hứng tiết chảy xuống.

Trừ Sukei ra thì ba người còn lại mỗi người một vẻ mặt hỗn tạp. Hai cô tiểu thư thì bụm miệng buồn nôn còn Dạ Thiên vẫn không thể tin một cô gái có thể làm việc đó bình thường như thế.

-Hai cậu hay giúp cô ấy chặt gà thế à?-Dạ Thiên quay sang hỏi Sukei. Anh không thể nhìn cảnh Nhật Hạ cả người bắn toé loe máu được nữa.

-Đó là gần đây. Trước đây cô ấy toàn làm một mình!

Một thanh niên đang trong tình trạng chết sững...

Sau khi hoàn thành thủ tục, Nhật Hạ để Shiki vặt lông gà còn mình quay qua lau mặt, rửa lòng gà đã mua về sẵn chứ chờ hai bức tượng kia có mà còn lâu.

Thực ra trong con gà kia cũng có lòng nhưng Nguyệt Đông sẽ ngốn hết. Để đề phòng cho 6 cái miệng còn lại, cô phải đi mua thêm.

Mười lăm phút sau gà đã hơi nhừ. Nhật Hạ vội vớt gà ra nhờ Sukei bỏ rau đó đi chặt thịt còn mình sẽ lấy nội tạng ra sau. Trong lúc chờ, Nhật Hạ còn nhanh tay đập tỏi ớt pha nước mắm.

Dạ Thiên nhìn Nhật Hạ luôn chân luôn tay rồi lại quay qua nhìn hai cô tiểu thư đang đứng im thín thít mà thở dài ngán ngẩm. 1-0 nghiêng về phía Nhật Hạ.

-Hai cậu có thể vào phòng khách!-Dạ Thiên khuyên răn lần nữa. Hai cô nàng này ở đây chỉ tốn diện tích phòng.

Ngôn Thanh và Thụ Cẩm thấy mỹ nam khuyên thì tưởng là lo cho mình, cười tươi rồi chạy đi rửa tay mặc dù chưa phải động vào cái gì.

Dạ Thiên và Shiki được Nhật Hạ giao cho nhiệm vụ chế rau muống. Nhìn Shiki chế rau thành 7,8 mảnh ngon ơ mà thần phục. Anh không biết đây thôi, hồi trước khi qua tay Nhật Hạ đào tạo, Shiki còn chế xấu hơn anh bây giờ.

-Á..-Dạ Thiên do mãi nhìn Shiki chế rau mà cắt vào tay. Nhật Hạ thấy thế vội đặt bát mắm xuống, rửa tay cẩn thận rồi lấy băng quấn vào.

-Sao lại không cẩn thận thế này?-Nhật Hạ dịu dàng hỏi.

Dạ Thiên nhìn cô gái đang ân cần băng bó cho mình thì tim đập thình thịch, anh cúi sát, rút kính cô ra và...

-CHÁT!!!-

Mời đọc chap sau!

7. Chương 7: Chap 6

-CHÁT!!!-Âm thanh thanh thúy vang lên.

Mặt Nhật Hạ lệch sang một bên, đỏ lừ..

-CÔ ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ?? ĐÚNG LÀ ĐỒ VÔ SĨ, ĐỒ HỒ LY TINH, ĐỒ...ĐỒ...-Ngôn Thanh tha hồ mà hét loạn lên. Vừa nãy con hồ ly tinh này đã quyến rũ Dạ Thiên của cô, khiến Dạ Thiên sắp sửa hôn cô ta. Thật không chấp nhận, không thể chấp nhận.

-NGÔN THANH, CÔ LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY HẢ???-Vừa quát, Dạ Thiên vừa đẩy Ngôn Thanh ngã dúi dúi ra đằng sau.

Sukei và Shiki thì chạy lại suýt xoa nhìn mặt Nhật Hạ, Thụ Cẩm được thể lợi dụng ôm lấy Dạ Thiên đang sẵn tới định đánh Ngôn Thanh. Bà Hoàng ngoài phòng khách vẫn ung dung ngồi yên. Nguyệt Đông biết người thiệt sẽ không bao giờ là chị mình.

Quả y như ai đó dự đoán, Nhật Hạ ung dung đứng dậy, gạt mấy “vật cản đường” sang một bên, tiến đến gần Ngôn Thanh. Ngôn Thanh nhìn Nhật Hạ xung quang bừa bừa sát khí tiến lại gần mình mà lạnh hết sống lưng.

-Cút đi...-Âm vực phải dưới 0 • c.

-G..gì chứ?? Tôi việc gì phải đi?!! Ngày mai, đúng rồi ngày mai, tôi sẽ cho người san bằng cái nhà này! Haha..haha...-Ngôn Thanh đứng dậy phui phui quần áo, miệng cười man rợ.

-Chát!!-Âm thanh lại lần nữa vang lên nhưng lần này, người ra tay là Nhật Hạ.

Nhật Hạ dứt phăng dây buộc tóc, vút vào mặt Ngôn Thanh. Rát mặt, nàng nọ đang định giơ tay lên tát lại thì bị Nhật Hạ chặn lại, bẻ ngoéo sang một bên rồi vật xuống nền nhà.

Nguyệt Đông ở ngoài nghe tiếng động thì miệng mỉm cười huýt một cái dài...

-Ngôn Thanh tiểu thư, nếu cô dám, tập đoàn Dạ Thiên sẽ san bằng công ti của cô!

-Cả tập đoàn 2S nữa!!-Sukei mở lời sau bao lâu im lặng. Tập đoàn 2S do Sukei quản lí, về thế lực thì được coi là ngang ngửa với công ti Dạ Thiên. Quả này, Ngôn Thanh đường cùng rồi.

-Thôi thôi, xin can mấy người. Tổ hứa là Ngôn Thanh sẽ không dám đâu!!-Thụ Cẩm vừa nghe thấy việc san bằng công ti Ngôn Thanh thì tá hỏa chạy lại che chắn cho Ngôn Thanh. Bố Thụ Cẩm làm giám đốc của một chi nhánh của công ti Ngôn Thanh. Nếu công ti Ngôn Thanh mà phá sản đồng nghĩa với việc nguồn thu nhập của gia đình Thụ Cẩm sẽ cạn kiệt. Lúc đó, chắc cô sẽ phải đi ăn xin mất!

Ngôn Thanh nghe vậy cũng sợ hãi không kém, gấp rút sửa soạn chuồn êm. Và thế là nhị vị tiểu thư của chúng ta đã phải ra về trong tiếc nuối.

Lúc này, Nhật Hạ mới xà vào lòng Dạ Thiên mà khóc ầm lên luôn miệng nói cảm ơn. Vừa nãy cô rất sợ Ngôn Thanh làm thật, vậy là hai chị em cô sẽ phải ra đường ngủ.

Sukei cẩn thận chạy lại tử lạnh gần đó lấy đá chườm cho Nhật Hạ. Nguyệt Đông lúc này mới chạy vào, chẳng hiểu mô-tê gì, chỉ thấy chị mình đang ôm anh chàng đẹp trai khóc mà ngán ngẩm kéo Shiki ra làm gà nấu lẩu tiếp. Riêng Dạ Thiên thì mặt đỏ tía tai, chân tay thừa thãi chỉ biết vỗ vỗ đầu Nhật Hạ dỗ dành. Không ai hiểu rằng, Nhật Hạ vì vô cùng lưu luyến ngôi nhà này nên mới khóc to thế.

Lúc Nhật Hạ được dỗ nín thì cũng cùng lúc Nguyệt Đông và Shiki dọn ra xong xuôi. Cả đám kéo vào ăn uống. Thật may, bữa tối hôm đó vẫn vui.

Dạ Thiên gấp lia lịa mấy món trên bàn làm mọi người tưởng anh đói. Nhật Hạ nhìn thấy Dạ Thiên ăn như vậy trong lòng có hơi cảm kích, cô nghĩ rằng hôm nay mình là người vui nhất. Dạ Thiên thường ngày ăn sơn hào hải vị cũng không bằng một góc của hôm nay. Hôm nay anh không phải ăn một mình, hôm nay anh được ăn cùng những người bạn, hôm nay anh được ăn cùng cô gái mà anh có thể sẽ yêu thương nhất. Có lẽ hôm nay, Dạ Thiên mới là người hạnh phúc nhất.

Nhật Hạ tiễn mọi người ra về. Đi đến cổng, Dạ Thiên còn kéo Nhật Hạ ôm vào lòng bất chấp sự phản đối kịch liệt của Sukei và Shiki.

-Tôi rất mong lần sau có thể đến nữa!

-Cậu có thể đến vào mỗi chiều thứ bảy!

-Cậu sẽ không phiền nếu tôi chuyển vào lớp cậu chứ?

Nhật Hạ thoáng sững người nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường

-Tất nhiên là không nếu...Ngôn Thanh không san bằng nhà tôi.

-Haha...cô bé ngốc, cô ta không có gan đâu!!-Dạ Thiên cười cười bẹo hai má Nhật Hạ.

-E hèm, tôi ngứa mắt lắm rồi đấy!!-Shiki ho khan. Sukei nhướn mày nhìn Dạ Thiên rồi tiến đến gần Nhật Hạ định hôn chụt một cái vào má cô. Dạ Thiên nhanh tay, bế thốc Nhật Hạ lên như bế một đứa bé khiến nụ hôn của Sukei rơi vào vai cô. Thân hình nhỏ bé của Nhật Hạ bị giành qua lại như giành đồ chơi khiến cô điên tiết mà đá cho hai người một cước vào bụng. Một cước đá trên không hoàn hảo...

Nguyệt Đông đứng từ trên tầng hai nhìn xuống mà cười mỉm. Chợt cô bắt gặp ánh mắt của Shiki thì sững lại.

Điện thoại Nguyệt Đông rung...

-Em không xuống tiền anh à??-Shiki hỏi.

-Chẳng phải chị Nhật Hạ là đủ sao?

-Em không nhìn thấy chị ấy bị cướp rồi sao?

-Hừ cho chết! Ai bảo không biết mà giành!!-Giọng nói của Nguyệt Đông chợt trở nên chua ngoa.

-Em ghen à?-Shiki cười ma mãnh làm Nguyệt Đông đỏ mặt.

-Hừ, a..ai ghen chứ?! Cút đi đồ con cáo!-Nói rồi Nguyệt Đông cúp máy, chạy tót vào phòng ngủ chầm chần kín mít.

Shiki nhìn Nguyệt Đông rồi lại quay sang nhìn Nhật Hạ với ánh mắt phức tạp. Cậu thích chị Nhật Hạ mà tại sao cậu lại rung động trước Nguyệt Đông chứ?? Chẳng lẽ... À, cậu biết rồi, cậu chỉ muốn che chở cho Nhật Hạ như tình cảm của một người em trai yêu thương chị gái của mình mà thôi!

Còn Sukei..hình như không phải vậy...

Gió khẽ thổi làm hàng cây đung đưa trong gió, mái tóc của bốn người trên sân cũng tung. Hình ảnh của một người con trai với mái tóc màu tím bay phấp phới, ánh mắt đắm chiêu hướng nhìn anh mình tạo nên một bức tranh đẹp rung động lòng người.

8. Chương 8: P1

Gần đây, Dạ Thiên cứ ngơ ngơ như người mất hồn. Jane nhìn giám đốc thì cứ bần khoản lả lẫm, chả hiểu hồn của tên quý tử này ở đâu khi mắt thì xem biên bản cuộc họp còn miệng thì không ngừng cười khúc khích.

Thấy mấy vị cấp dưới cứ lả lẫm nhìn giám đốc, Jane điên tiết cấu nhẹ vào sườn của Dạ Thiên.

-A...Aw...woa....JANE, chị làm cái gì vậy HẢ!!!

Dạ Thiên đứng bật dậy mà hét ằng ằng ằng, tiếng gào như còn đọng trong không gian yên lặng như tờ của phòng họp. Mấy vị ở dưới nhìn Dạ Thiên mà toát mồ hôi hột. Dù không muốn trách nhưng những gì họ nói từ nãy đến giờ giám đốc đều không nghe sao??

Liếc nhìn thấy ánh mắt đầy sét của Jane, Dạ Thiên ho khan vài cái khù khụ rồi đồng dục:

-E hèm, buổi họp hôm nay đến đây thôi! Có việc gì cứ bàn giao cho Jane. Mọi người đã có thể về!

Như vậy còn được! Mấy vị cấp dưới gật gù rồi lục tục kéo nhau ra về. Jane liếc nhìn giám đốc rồi vút xuống bàn một tệp hồ sơ. Dạ Thiên cười hì hì nhìn bộ lơ đi ánh mắt cảnh cáo của ai kia, ngày mai sẽ là một ngày thật vui!!

Sáng sớm hôm sau tại trường Thanh Lịch, một sự kiện đã bùng nổ. Hotboy có mái tóc đen óng hôm trước học ở trường này.

Chiếc xe Lamborghini màu đen đỗ trước cổng trường, phía sau là hai con xe moto phân phối lớn cũng màu đen của Sukei và Shiki. Hàng vạn ánh mắt nhìn chằm chằm vào xe như chờ một điều kì diệu xảy ra.

Từ hàng ghế sau, mỹ nữ thanh tú bước ra. Miệng bọn người lăm điều chạm xuống tận đất, là..hotgirl Thụ Cẩm. Thụ Cẩm nhìn thấy ánh mắt mọi người thì hả hê cười tủm tỉm nhìn Dạ Thiên bước xuống từ ghế lái. Cô dám lấy cọng lông chân ra mà thề, vụ này không thành scandal mới lạ!! Tiêu đề sẽ là 3 mỹ nam hộ tống mỹ nữ xinh đẹp Thụ Cẩm nếu như việc tiếp theo không xảy ra...

Dạ Thiên sau khi bước xuống, từ từ đi đến ghế bên phải hàng trên mở cửa xe, chìa tay chờ thiếu nữ trong đó.

Một bàn tay trắng nõn hiện ra, rồi đến đôi chân thon dài đi đôi giày màu trắng tao nhã, rồi đến khuôn mặt trắng hồng, rồi đến...khoan, à...ai kia???

Miệng bọn lăm lờ khi nãy chạm đất giờ thì hai tròng mắt cũng rớt nốt ra khỏi mặt, chui tọt vào cái mồm đang trải dài vô tận kia.

Nhật Hạ bước ra cùng Dạ Thiên. Hai người cùng hai anh em người Nhật sánh vai đi vào lớp, miệng mỉm cười nói chuyện nhìn thật nổi bật. Thụ Cẩm thì mặt nặng mày nhẹ leo đèo theo sau như con ôsin, hotgirl Thụ Cẩm đã trở thành kẻ ăn bám. Có lẽ tiêu đề scandal sẽ bị biến tấu đi một chút.

Ngôn Thanh này giờ chứng kiến hết một màn thì lửa giận ngút trời. Cái đứa Thụ Cẩm chết tiệt kia giám ý con ranh Nhật Hạ là bạn để đi chung với Dạ Thiên. Thật là tức chết mà!!

Sáng hôm đó...

-Kính..cong, kính..cong..-tiếng chuông cửa vang lên, Nhật Hạ vội vàng chạy ra mở cổng. Giờ mới có 6h, cô vừa mới đánh răng xong mà đã có người tìm đến, chẳng biết là người nào nhỉ??

-Cạch-Cửa được mở ra, khuôn mặt của Dạ Thiên lù lù ở cửa.

Nhật Hạ giật hết cả mình, nhìn cái mặt bánh bao đang nhe nhớn cười của Dạ Thiên.

-Mơ...mời cậu vào nhà!-Nhật Hạ lịch sự mỉm cười nhìn Dạ Thiên, mời anh vào rồi đóng cửa. Nhật Hạ thâm thở phào. May là hôm nay mấy bà thím lăm chuyện đã đi lễ hết rồi, không có để mấy bà thấy mấy cảnh này thì phiền lắm.

Hừmmm...thơm quá! Dạ Thiên rất thích mùi của nhà Nhật Hạ, mùi hương hoa thoang thoảng. Mùi hương trên người cô gái đứng cạnh anh còn dễ chịu hơn, cả người cô tỏa ra mùi trà nhàn nhạt-mùi trà la hán. Thật thanh tao, dễ chịu.

-Dạ Thiên, cậu đến có việc gì không??-Nhật Hạ trong lúc hỏi Dạ Thiên ngáp một cái, khoé mi liền ươn ướt, cô lấy tay dụi dụi.

Dạ Thiên nhìn mà đỏ hết cả mặt. Nhật Hạ đang mặc một cái váy đầm ếch màu vàng dài đến đầu gối. Phía trên cổ váy như một cái áo ba lỗ dài càng xuống dưới càng rộng, cuối cùng bị túm lại bó vào đầu gối bằng dây chun được che đi khéo léo. Trên váy còn trang trí ,viền váy, ren xanh lam đậm, và một con mèo cùng màu ở giữa. Nhật Hạ lại còn ra sức dụi mắt như một con mèo nhỏ làm tim Dạ Thiên xao xuyến.

Dạ Thiên trấn tĩnh lại, ho khan vài tiếng rồi nói:

-E...Hèm..., Nhật Hạ, cậu mau thay quần áo, tôi đưa cậu đi ăn sáng!

Ăn sáng!! Mắt Nhật Hạ sáng rạng rỡ. Hôm qua Nguyệt Đông đi làm ca đêm đến 3h sáng mới về, giờ chắc cũng phải đến 12h trưa mới dậy. Nhật Hạ lười đang định nhịn ăn thì Dạ Thiên lại ra rủ cô đi ăn sáng. Thực ra thì đi ăn ở ngoài cũng được nhưng Nhật Hạ không muốn ăn một mình và quan trọng là cô đang hết tiền tiêu tháng này, mai mới được lãnh lương.

Khoan, hết tiền...hết tiền... Câu từ cứ vang vọng trong đầu Nhật Hạ. Hết tiền thì làm sao mà đi ăn?? Nhật Hạ tinh thần suy sụp, ngược con mắt đáng thương lên nhìn Dạ Thiên.

-Sa...sao vậy?-Dạ Thiên tránh ánh mắt cún con kia, chỉ sợ nhìn thêm thì sẽ không kìm được lòng mắt.

-Dạ Thiên, tôi..hết tiền tháng này rồi!-Nhật Hạ giọng nhỏ xịu.

-Thì sao??-Dạ Thiên nhướn mày. Chẳng nhẽ Nhật Hạ cũng như bao cô gái khác, lợi dụng cậu để xin tiền sao?? Lộ liễu!

-Thì...thì...-Giọng Nhật Hạ ngày càng bé, cô rất muốn nói nhưng chẳng nhẽ lại nói cho Dạ Thiên điều xấu hổ này sao?

-Sao??-Giọng Dạ Thiên đã bắt đầu trở nên lạnh lùng.

-Thì... hôm nay tôi không thể ăn sáng, hẹn cậu hôm khác vậy.-Lòng Nhật Hạ như trút được gánh nặng, thở hắt ra xong lại lủi thủi đi lên tầng.

Dạ Thiên nhìn bóng dạng Nhật Hạ ỉu xiu thì bật cười, không kìm được kéo cô vào lòng. Đúng rồi nhỉ, cô gái của anh sao có thể như thế??

-Cô bé ngoan, tôi sẽ bao cậu, cậu không cần lo.

-Nhưng tôi rất không muốn mang ơn người khác. Cậu chỉ cần cho tôi vay cũng được, tôi sẽ trả lại cho cậu!-Bị kéo vào lồng ngực to lớn, Nhật Hạ cũng không chống cự mà hít hà hương thơm trên áo Dạ Thiên.

Dạ Thiên thực quý Nhật Hạ. Ghét là ghét, yêu là yêu đều biểu hiện ra ngoài. Không như mấy cô tiểu thư kia, thích nhưng lại cố tình đẩy anh ra để gây ấn tượng.

-Cậu cứ cho là tôi thuê cậu đi ăn cơm với tôi một bữa đi.

-Được! Vậy cậu đợi tôi lên thay quần áo, chúng ta đi!-Mấy người giàu này thực khiến Nhật Hạ không hiểu nổi. Tại sao họ lại có gia sản to lớn đến thế trong khi cứ tiêu tiền như nước vậy nhỉ???

Trên đường đi, Nhật Hạ gặp Thụ Cẩm nên cho cô nàng đi cùng, đến quán ăn thì gặp hai anh em Shiki và Sukei. Bữa ăn hôm nay thật nhiều người, thật vui!

9. Chương 9: P2

-Thôi đến đây được rồi, các anh về lớp đi!-Gần đến cửa lớp thì Nhật Hạ phát hiện vừa rồi mình đã quá gây chú ý, cô hiện tại không muốn mọi người trong lớp bàn tán thêm nữa.

-Được rồi Sul Hwa, bọn anh đi trước.

-Tạm biệt chị Sul Hwa!

Hai anh em Sukei và Shiki cũng rào bước về lớp của mình. Một đi lên tầng, một xuống phía dưới.

-Hừ, còn cái cậu này thì mau về cho, tôi không muốn quá nổi bật trong lớp!-Thụ Cẩm bắt đầu diễn bài cũ, lên động tác chanh chua gây ấn tượng, chứ ai thấy được trong mắt nàng đang có một tia cười?(khiếp, ai đi theo bà mà tưởng bở?)

-Hôm nay rất cảm ơn. Tạm biệt, Dạ Thiên!-Nhật Hạ nói xong thì tiến đến gần cửa lớp. Nếu để Dạ Thiên và Thụ Cẩm ở riêng thì có thể bọn lăm chuyen sẽ cho rằng Dạ Thiên là bạn trai Thụ Cẩm, cô sẽ đỡ đi không ít rắc rối, đỡ bị bọn họ cho là mình trào cao.

-Khoan đã Nhật Hạ, cậu nữ để mình lại với tên đáng ghét này sao??-Thụ Cẩm cố tình la to cho người trong lớp biết, í ới ngoài cửa.

Nhật Hạ hừ lạnh, cô bắt Thụ Cẩm đứng đấy à? Cô ta thích ở đấy thì có. Nhật Hạ mặc kệ tiếng gọi của Thụ Cẩm, bước vào lớp. Quả nhiên, ánh mắt của bọn người nhiều chuyện đã chuyển mục tiêu từ Nhật Hạ sang hai nhân vật đứng ngoài cửa lớp.

Dạ Thiên cũng cảm thấy Thụ Cẩm là cố tình muốn đứng đấy. Dù cô gái này có thể là vợ anh nhưng anh vẫn không khách khí mà choảng cho cô nàng một câu rõ xấu hổ.

-Thụ Cẩm tiểu thư, cả tôi và Nhật Hạ đều không bắt cô đứng đấy, là cô tự suy diễn.-Dạ Thiên nói mà mặt không đổi. Anh phát hiện ra cô nàng Thụ Cẩm này lợi dụng Nhật Hạ. Cô ta không đáng làm vợ anh, nhưng dù sao vẫn phải khảo nghiệm một thời gian mới biết.

Mặt Thụ Cẩm đã sớm trở nên xanh loét. Nàng ta cứ đứng chết chân tại chỗ, đến khi Dạ Thiên nhắc nhở mới vọt nhanh vào lớp.

Nhật Hạ và Thụ Cẩm ngồi cùng bàn với nhau ở dãy sát cửa lớp, Nhật Hạ bên trái, Thụ Cẩm bên phải.

Ngôn Thanh ngồi trong lớp chờ từ nãy, giờ mới tiến đến chỗ Nhật Hạ nói mĩa:

-Ai nha hai vị tiểu thư, có bạn trai đẹp thế mà không nói cho người ta biết! Bạn thân có khác, dùng chung hả??

Ngôn Thanh vừa nói xong thì cười ồ lên, vốn tưởng Ngôn Thanh đang mĩa mai Nhật Hạ nên ra sức mà cười. Chỉ có Nhật Hạ, Thụ Cẩm và Dạ Thiên đứng ngoài cửa biết Ngôn Thanh chỉ mồm mắng lưỡi, nói xéo Thụ Cẩm.

Thụ Cẩm biết thân biết phận ngồi im thin thít còn Nhật Hạ thì ung dung lôi sách ra đọc như không phải chuyện của mình. Vốn bấy lâu nay Nhật Hạ tưởng Ngôn Thanh không sinh sự với mình là vì không đồng đánh giống các tiểu thư khác, hoá ra nàng ta chỉ có cái khôn ngoan hơn, không muốn kiếm chuyện để giữ hình tượng. Nay đã có mục đích, cư nhiên Ngôn Thanh sẽ không bỏ qua cơ hội sinh sự với Nhật Hạ.

-Cái bạn này, điếc à?!!-Lời nói phát ra hay như chuông ngân ấy vậy mà hàm ý lại độc như nọc rắn. Ngôn Thanh nói mà miệng vẫn nở nụ cười.

Vốn định để cho Ngôn Thanh đọc thoải mái nhưng lại thấy phía bên cạnh Thụ Cẩm lại giựt áo Nhật Hạ. Nhật Hạ thở dài.

-Ngôn Thanh tiểu thư, cậu cũng muốn dùng chung hả?-Nhật Hạ mở lời vàng ngọc, thanh âm lạnh lùng khiến người nghe thấy lạnh buốt sống lưng. Cả lớp toát mồ hôi hột, cả gian phòng ồn ào trở nên im phăng phắc. Mấy mọt sách cũng ngừng đọc để xem người có thành tích đứng đầu lớp đấu khẩu với hotgirl no1.

-Đúng tôi muốn...-Ngôn Thanh nói mà không nghĩ, chỉ nói theo mong muốn. Phát hiện ra là mình nói hớ, Ngôn Thanh làm liều xem Nhật Hạ xử trí thế nào.

-Phải, tôi muốn, Nhật Hạ tiểu thư có thể cho tôi dùng chung chứ??

Bọn trong lớp mắt chữ A mồm chữ O, đồng thanh ồ lên một tiếng xem Nhật hạ xử trí. Thụ Cẩm thì ngạc nhiên, không ngờ Ngôn Thanh có thể hạ thấp phẩm giá của mình như vậy.

Nhật Hạ nghe thế nhếch mép:

-Rất sẵn lòng! Nhưng mà phải làm sao đây? Tiểu thư không chê chúng tôi bẩn nhưng tôi lại cảm thấy tiểu thư thật bẩn. Hay là tiểu thư chờ chúng tôi dùng xong rồi ném sang cho tiểu thư dùng vậy? Đẳng nào thì tiểu thư cũng không ngại dùng đồ thừa mà, đúng không??-Nhật Hạ một câu “tiểu thư”, hai câu “tiểu thư” như đang cố tình sỉ nhục Ngôn Thanh.

1 giây.....

2 giây.....

3 giây.....

-AHAHAHA...AHAHAHA... NHẬT HẠ, CẬU THẬT GHÊ GỒM!! AHAHAHA...

Cả lớp cười ồ lên khi nghe “học giả” của lớp chửi thuần thực, không màng để ý thần tượng bị sỉ nhục. Không ngờ Nhật Hạ mọi hôm lắm lì thực chất lại “ghê” vậy. Lần đầu tiên lòng tự trọng của Ngôn Thanh bị chà đạp đến thế. Nàng ta mặt xám ngoét, dậm dậm chân bỏ về chỗ ngồi.

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp thì thấy cả lớp cười như một lũ trốn trại. Cô phải lấy thước gõ gõ vài lần ấy vậy mà vẫn còn tiếng cười khúc khích.

-Các em chú ý, hôm nay lớp ta có bạn mới.

Dạ Thiên vừa bước vào, tất cả lại cười ồ lên như sấm.

-Này cậu, bao giờ Nhật Hạ dùng chán thì qua với tớ nhé, tớ không ngại dùng lại đâu!-1 nữ sinh trêu.

-Nếu chẳng may ai cũng chê cậu thì nhập hội FA với bọn tớ nhé!-1 nam sinh trêu.

Dạ Thiên nghe hết người này đến người kia trêu thì nở nụ cười yêu nghiệt:

-Cảm ơn, tớ sẽ cố gắng làm cho Nhật Hạ không chán tớ. Tớ là Dạ Thiên, mong cậu giúp đỡ nhiều.

-AWHAHA... CÓ KHÍ PHÁCH!!

Dạ Thiên cũng không hỏi ý kiến cô giáo mà đã đuổi Thụ Cẩm xuống chỗ Ngôn Thanh để mình được ngồi cùng Nhật Hạ.

Ngôn Thanh đang tưởng bỏ vì cả lớp mình bàn cô là còn chỗ chống, thấy Dạ Thiên làm vậy thì không khỏi tức điên lên, quay qua nhìn Thụ Cẩm trút giận. Thụ Cẩm thì than thầm khổ sở không biết từ nay trở đi bài kiểm tra xoay xở thế nào.

-Xin lỗi, chắc cậu đang cảm thấy rất xấu hổ.-Nhật Hạ nói nhỏ với Dạ Thiên.

-Không sao! Cậu có thể đền bù bằng một tên gọi thân mật!-Dạ Thiên dịu giọng trả lời. Anh nhớ đến cách gọi của hai anh em người Nhật với Nhật Hạ.

Nhật Hạ hơi sững người lại xong cũng mỉm cười rạng rỡ:

-Được, cảm ơn Thiên!

Dạ Thiên nhìn nụ cười thiên thần mà lòng bay lên chín tầng mây. Sự kiện của lớp 11a hôm đó được đưa lên trang đầu bảng tin trường.

10. Chương 10: Chap 8

Tại văn phòng của tổng giám đốc công ti Dạ Thiên...

-Theo như lời giám đốc kể, thì cái cô nhóc Nhật Hạ kia có vẻ hơn Thụ Cẩm 10 phần về phần đảm đang.-Jane bắt chéo chân, miệng nhân nhí tách cafe.

-Vấn đề là ở chỗ, Thụ Cẩm có thể hơn Nhật Hạ ở những phần khác.-Dạ Thiên vò đầu bứt tai, không nhìn Jane mà nói.

-Vậy giám đốc có tình cảm với ai hơn?

-Chuyện này... em...-Dạ Thiên lúng túng, mím môi.

-Chuyện tình cảm không thể gượng ép. Dù giám đốc có thể lấy một cô gái hoàn hảo tới 99% thì cũng không thể hạnh phúc vì giám đốc tới với cô ta không trên tình cảm. Hay chính xác hơn, là một dạng khác giống như hôn nhân chính trị!-Jane nhìn xoáy vào Dạ Thiên, cô không mong cậu vì hình tượng mà bỏ đi hạnh phúc cả đời mình.

-Thực ra..., em có tình cảm với Nhật Hạ hơn!-Nghĩ đến Nhật Hạ, ánh mắt Dạ Thiên thoáng qua tia ấm áp.

Jane nhìn nụ cười của Dạ Thiên, đứng dậy đập bàn:

-Tốt lắm, tôi hi vọng sau cuộc thi này giám đốc vẫn giữ nguyên quyết định của mình!

-Cuộc thi gì cơ??-Dạ Thiên lầm bầm hỏi, đáy mắt vẫn nghĩ về nụ cười của Nhật Hạ.

-Thi ứng tuyển, giám đốc chủ nhật hãy hẹn hai cô nhóc kia ra công viên giải trí, Thụ Cẩm buổi sáng, Nhật Hạ buổi chiều. Cách xử xử của ai gây ấn tượng với giám đốc hơn thì giám đốc chọn người đó.-Jane nói liền một mạch rồi bước ra khỏi phòng. Thực ra hôm đó, cô đã phả người điều tra về “ông tiên” kia và những gì thu được chỉ là một câu :“Hôm đó là ngày cá tháng tư!” Nhưng mà Jane tin vào một thứ gọi là “duyên phận“. Giám đốc và hai cô gái kia gặp nhau là do số trời. Ai là định mệnh của giám đốc, ai là người ngăn cản định mệnh đó đều do con đường giám đốc lựa chọn. Cô...chỉ có thể giúp đến vậy thôi...

Cửa phòng lại một lần nữa mở ra...

-Giám đốc, tôi quên chưa nói, mai là chủ nhật. 4 vé đi công viên giải trí tôi đặt trên bàn. Có gì giám đốc cứ gọi nhé!!

Dạ Thiên bấm gọi cho Thụ Cẩm.

-Alo, ai vậy ạ?- Hồi lâu sau, đầu bên kia bắt máy, trả lời hết sức dịu dàng.

-Em chào chị, em là Dạ Thiên, chị cho em hỏi đây có phải là số Thụ Cẩm không ạ?

Ở đầu dây bên kia, Thụ Cẩm đang riu rít ra hiệu cho cô người hầu. Cô người hầu toát mồ hôi, cầm tờ giấy Thụ Cẩm đưa mà đọc một mạch:

-À cậu Dạ Thiên à? Tôi thấy có vẻ cậu không gặp tiểu thư được đâu, hôm qua tiểu thư học bài đến khuya, hôm nay đi học về xong liền tham gia hiến máu nhân đạo, rồi đi quên góp cho trại trẻ mồ côi, rồi lại... rồi còn...-Cô người hầu đọc như máy, nhanh đến lưu loát. Thụ Cẩm chống tay gật đầu mỉm cười hài lòng. Thụ Cẩm đã sớm điều tra về số của Dạ Thiên, chỉ cần cậu gọi, cô liền lập tức đưa sự chuẩn bị công phu của mình ra mà biểu diễn cho Dạ Thiên. Vui quá, cuối cùng Dạ Thiên cũng chịu gọi!

Dạ Thiên ở đầu bên kia đã sớm đặt máy xuống bàn cầm báo lên đọc. 5 phút sau, cậu đưa máy lên tai, cô hầu đó vẫn nói. 10 phút sau cậu lại nghe, may quá, đã dừng!

-Vậy chị bây giờ đã có thể chuyển máy cho Thụ Cẩm được không ạ?-Dạ Thiên lạnh lùng hỏi. Cái cô bạn Thụ Cẩm này tâm cơ quá sâu, không, có thể là cô ta thích mình quá nên mới âm mưu chuẩn bị trước như vậy! Nghĩ đến đây, Dạ Thiên liền hết nhăn mày.

Ở đầu dây bên kia có tiếng ho khan nhỏ, rồi giọng Thụ Cẩm vang lên:

-Alo, cái tên Dạ Thiên phiền toái này gọi có việc gì đây??-Giọng chanh chua của Thụ Cẩm vang lên nhưng không giấu nổi phần khích, âm điệu trở nên cao vút.

-Mai cậu có rảnh không, chúng ta đi công viên giải trí.-Thích đến vậy cơ à, Dạ Thiên nhếch mép.

-Có âm mưu gì vậy hả tên kia? Cũng được thôi, vậy bản cô nương xem người giở trò gì, mai 8h nhé!!-Thụ Cẩm cúp máy ngay lập tức, xong hét lên sung sướng, riu rít chuẩn bị quần áo cho ngày mai.

Dạ Thiên quay sang gọi cho Nhật Hạ...

-Alo, cho hỏi ai vậy ạ?-Giọng nói dịu dàng pha lạnh lùng vang lên, hay như đang ngân đàn.

-Alo, Nhật Hạ hả, là Dạ Thiên đây. Chiều mai cậu có rảnh không đi công viên giải trí với tôi, tôi sẽ đón cậu lúc 12h30.

-À, ngày mai là chủ nhật đúng không? Cậu chờ tôi một lát nhé!

Dạ Thiên ở đầu dây bên này nghe được tiếng nhỏ giọng truyền qua:

-Nguyệt Đông, chiều mai em có ca làm từ 13h đến 21h đúng không?

-Vâng, chị định đi chơi với ai à?

-Ừ, với anh Thiên. Em ăn cơm luôn ở ngoài được không?

-A... được, vậy mấy 500k tiền làm thêm em dùng luôn nhé?! Em hết tiền tiêu vặt rồi!

-Được, thiếu thì bảo chị, chị mới lãnh 5 triệu tiền lương hôm qua! Nếu em mệt thì có thể nghỉ đi với bạn, dù sao người ta cũng trả tiền theo ca!

-Vâng, nếu mệt em sẽ nghỉ! Em sẽ đi chơi với Shiki!

Gật đầu, Nhật Hạ quay sang nói với Dạ Thiên:

-Được rồi Thiên, ngày mai tới đón tôi nhé!

Dạ Thiên vẫn đang lảng lảng. Anh Thiên, Thiên, nghe thật dễ chịu! Dạ Thiên phát hiện ra Nhật Hạ chưa có tắt máy, tắt nhiên sẽ nghe được âm thanh phía bên kia.

-A... chị, sườn cháy, sườn cháy!!

-Trời ơi cái con bé này, mau đổ nước vào!!

Ấm cúng quá! Cái cảm giác này là thế nào nhỉ? Dạ Thiên mỉm cười nghĩ. Mãi lâu sau, cậu mới tắt máy đi rồi tự cười một mình.

11. Chương 11: P1

Sáng sớm chủ nhật.....

-Tên ngốc thôi, sao lâu vậy?-Thụ Cẩm hét vào mặt Dạ Thiên, giọng điệu có phần hơi yêu chiều.

Dạ Thiên cũng không nói gì, chỉ lảng lảng mở cửa con xe Lamborghini đen bóng cho Thụ Cẩm chui vào.

Thụ Cẩm hôm nay trang điểm hơi đậm, đeo trang sức quý giá trên người. Mái tóc xanh đã xoăn còn được uốn xoăn thêm. Nàng ta mặc bộ váy xanh biển bó thân ngắn đến đùi, vai bên vai hơi trễ xuống tạo vẻ quý phái. Chân đi guốc cao gót trắng có khảm kim cương đồng màu hoa lệ. Thụ Cẩm hôm nay thật đẹp, có điều.... hình như hơi lố?? Đơn giản vô cùng, thử nhìn sang hàng ghế bên cạnh mà xem! Dạ Thiên đơn giản chỉ đang mặc một chiếc áo sơ mi kẻ đỏ, quần bò xanh, đi giày Nike trắng. Cậu ăn mặc đơn giản nhưng vẫn giữ được vẻ phong độ, tiêu sái, quyền rũ đến mức kinh người. Nhìn Dạ Thiên, Thụ Cẩm có hơi xấu hổ. Nàng ta gõ gõ vào đầu mình lẩm bẩm:

-Thụ Cẩm ơi là Thụ Cẩm, mày mặc lố như thế này thế nào người ta cũng cho là mình để ý người ta cho xem!!! Aizzz... hông biết kế hoạch rồi!!

Dạ Thiên hừ lạnh. Cậu nghe, nghe thấy hết rồi! Công nhận cách mặc của cô nương này lố thật! Đi chơi công viên mà cứ làm như đi dự dạ hội không bằng.

-À... Thực ra không phải tôi muốn mặc thế này đâu, là mấy chị người hầu ép tôi mặc đó! Chị ấy tưởng tôi đi với bạn trai nên... nên....

Đỏ mặt đi Thụ Cẩm, đỏ mặt đi! Thụ Cẩm gào thét trong lòng, rất tiếc cho cô nàng này là đời luôn phũ phàng. Không những cô ta không thể đỏ mặt mà đáy mắt còn thoáng qua tia giả tạo.

-Đến nơi rồi, mau xuống!-Dạ Thiên không thèm quan tâm. Cái cô nàng này tâm cơ quá sâu, không khéo lúc lấy nàng ta về chị Jane còn bị nàng ta sát đây giám chùa vào mặt ý chứ!!

Thụ Cẩm vừa bước xuống liền bị mấy người xung quanh nhìn cho muốn nát mặt, xấu hổ quá mức.

-Mau đi! Cậu muốn chơi trò nào trước?

-Chơi tàu lượn siêu tốc đi!-Thụ Cẩm cười hihi trong lòng. Sau khi chơi xong, cô sẽ nước mắt lưng tròng mà kêu sợ, rồi sau đó Dạ Thiên sẽ ôm cô vào vỗ về. Ôi ôi, nghĩ đến mà thấy sướng rần cả người!

Dạ Thiên nhà ta liền kéo bà già Thụ Cẩm lên tàu lượn. Tất nhiên sau khi chơi xong, Thụ Cẩm đã thành công trong việc “nước mắt cá sấu”, nhưng cô ta quên không tính toán đến phản ứng phụ.....

-Oẹ.....-Thụ Cẩm sáng nay ăn trứng lòng đào với sữa(ăn sáng vậy mà không bị táo tháo rượt), mùi cô ta thải ra đương nhiên “thơm” nức mũi, “thơm” đến mức mấy người xung quanh đi qua phải lấy khăn bịt mũi cơ mà!

-Dạ Thiên, Dạ Thiên...-Thụ Cẩm cứ thêu thảo như ma đói, hướng phía Dạ Thiên mà kêu. Mùi tỏa ra từ miệng cô ta khiến Dạ Thiên phát sợ. Đã thế, Thụ Cẩm còn không tìm gốc cây hay thùng rác mà phát tiết, lại phát tiết đúng thảm cỏ xanh mướt bao la ghi dòng chữ “CẤM DẤM LÊN CỎ” nữa chứ! Dạ Thiên vạch đen hiện đầy sau ót, xấu hổ nhìn xung quanh mọi người đang chỉ chỗ kêu mất vệ sinh.

-Đ... Được rồi, tồ...i sẽ đi mua nước súc miệng cho cậu! Ở yên đây nhé!-Dạ Thiên nói rồi chạy đi một mạch. Lúc sau cậu quay lại đưa cho Thụ Cẩm một chai nước. Thụ Cẩm không ngần ngại mà chồm vào tu ừng ực, xong còn hỏi Dạ Thiên:

-Dạ Thiên, cậu cũng uống đi!-Nói rồi Thụ Cẩm chìa chai nước đã vơi nửa cho Dạ Thiên. Dạ Thiên cười như mếu, nhìn chai nước Thụ Cẩm vừa tu cả miệng vào run rẩy cầm, đợi Thụ Cẩm quay đi liền cho tọt vào thùng rác gần đó.

-Ồ Dạ Thiên, chai nước đâu?-Thụ Cẩm ngây thơ hỏi. Hình như vị tiểu thư này cố tình thì phải.

-Uống hết rồi!-Câu nói của Dạ Thiên làm Thụ Cẩm thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Chẳng lẽ Dạ Thiên lại yêu cô đến mức cầm chai nước dính nước bọt của cô tu trong 5 giây ư??

-Giờ đi đâu?-Dạ Thiên hỏi nhưng đáy mắt đã thoáng qua tia mệt mỏi. Mới một trò mà đã vậy thì....

-Nhà ma!-Thụ Cẩm như diều không sợ súng, đã yếu lại còn toàn chơi những trò mạnh.

Hai bạn trẻ lại dắt nhau vào nhà ma, tiếng hét ai oán thống thiết của...con ma vang lên. Thụ Cẩm nhớ đến tình tiết nữ nhân vật chính dẫm vào mặt con ma, sau đó hai nhân vật chính cùng nhau bỏ chạy trong tiểu thuyết liên hưng phấn mà dẫm con ma dọa cô một cái. Ô, nhưng mà thực thì đâu có như trong truyện! Thụ Cẩm nhà ta chân chính lập tức bị nhân viên vừa rồi lôi ra bắt đền bù, làm náo loạn cả một khu. Thụ Cẩm mặt đỏ tía tai, hôm nay cô không có mang tiền. Dạ Thiên bên cạnh thì giờ đã thấy ghét cay cô nàng bên cạnh, rút tiền ra bồi thường cho người kia rồi muối mặt cực kì bắt buộc, cực kì thống khổ xoa dịu họ như cực hình. Thụ Cẩm thì cứ đứng trơ trơ ra, mặc dù là lỗi của mình nhưng nhất quyết không chịu xin lỗi.

Giờ đã là 10h45p. Dạ Thiên bắt đầu hành động theo thao tác cũ. Cậu phải kéo Thụ Cẩm vào một góc mà tỏ tình xem phản ứng của cô nàng ra sao. Sau khi kéo Thụ Cẩm vào một bãi đất trống, Dạ Thiên mở giọng trầm thấp:

-Thụ Cẩm, tôi thích cậu!

-Hả, cậu nói cái gì vậy?-Thụ Cẩm giả vờ quay mặt đi nhưng lại bị nụ cười trên khuôn mặt bán đứng.

-Tôi thích cậu!-Dạ Thiên kiên nhẫn nhắc lại lần nữa. Cô gái nào cũng vậy, rõ ràng thích mà cứ giả vờ giả mưa, khinh thường!

Thụ Cẩm kêu rên vui sướng trong lòng. Lôi cốt truyện đã viết trước ra đọc một lèo.

-Dạ Thiên, xin lỗi, tôi bây giờ còn quá bé, bố mẹ tôi chưa muốn cho yêu, chỉ muốn tôi chăm lo học hành. Nếu cậu thực lòng thích tôi, tôi mong cậu có thể chờ đợi đến khi chúng ta ra đại học...-Thụ Cẩm cười hắc hắc trong lòng. Một chuyện tình 6 năm đẹp rực rỡ, mình đi đến đâu mọi người ghen tị đến đấy, hạnh phúc không thể tả! Rồi biến cố, giải cứu, cuối cùng, hai nhân vật chính cũng về với nhau. Lãng mạn quá thể!!

-Nhức đầu! Thụ Cẩm, tôi đưa cậu về.- Dạ Thiên ngăn cái máy đang nói, quả nhiên là đã có kịch bản. Thụ Cẩm thấy thái độ của Dạ Thiên thì rơi xuống 9 tầng địa ngục, vỡ mộng....

Hai người ra khỏi công viên giải trí. Một khinh bỉ, một buồn bã. Dạ Thiên thở hắt. Cuộc đi chơi của cậu và Nhật Hạ chiều nay sẽ ra sao đây??

Mời dự đoán!

12. Chương 12: P2

Tại cổng nhà Nhật Hạ...

Dạ Thiên đang hồi hộp chờ Nhật Hạ, cậu mong có thể nhìn thấy cô trong trang phục cô ở nhà. “Nhờ đâu Nhật Hạ mặc giống Thụ Cẩm thì sao nhỉ?”-Dạ Thiên giật mình.

-Cạch-Cửa được mở ra. Không làm Dạ Thiên thất vọng. Nhật Hạ hôm nay để mái tóc nâu đen cafe xoã bay trong gió, trên gương mặt trái xoan trắng hồng có đeo một lớp kính to. Cô mặc áo hai dây tím bên trong, bên ngoài khoác thêm chiếc áo sơ mi xanh biển không cài cúc làm tôn lên nước da trắng ngần. Quần short bò màu lam đậm và đôi giày thể thao đồng màu nổi bật trên đôi chân dài và trắng không tì vết của Nhật Hạ. Ngoài ra đôi giày này còn nâng chiều cao của Nhật Hạ từ 1m67 lên 1m69, làm cô trở nên năng động hơn thường ngày.(xem hình để biết thêm chi tiết)

Một sự khác biệt vô cùng lớn! Dạ Thiên gật gù

-Lên xe!-Ai đó mặt lạnh tanh mở cửa cho người kia. Bước đầu của nghệ thuật của gái là phải tỏ ra lạnh lùng người ta mới thêm.

Nhật Hạ chỉ “xin chào” một câu rồi cũng leo lên xe. Khi đến công viên, tất nhiên ai cũng nhìn Dạ Thiên với ánh mắt như chữ cậu trắng hoa khi một ngày đi với hai cô gái. May mắn, họ không nói Dạ Thiên “bắt cá hai tay” mà họ chỉ nói cậu “một tay bắt hai con cá”. Xời, chả là cái cóc khô gì cả, một tay cậu phải bắt được đến chục con, xong lại còn thêm hai chân nữa cơ! Ấy, nhưng mà giờ Dạ Thiên đã có “nàng tiên cá” rồi nên chẳng cần phải đi bắt cá làm chi cho nhọc!

-Đi, đi ra khu kia!-Dạ Thiên nhìn cái tàu lượn mà cuống hết cả đít-t. Kéo bay Nhật Hạ sang khu khác.

-Oà, Thiên, sang kia, sang kia, chỗ bắn gấu bông.

-Ừ....

-Thiên, sang chỗ bắn tên đi!-Tay Nhật Hạ cầm con gấu to dùng do cô bắn được kéo kéo Dạ Thiên.

-Ừ....

-Sang tô tượng, làm quà cho Nguyệt Đông-Tay Nhật Hạ đã có thêm bộ đồ chơi cung tên, vậy mà vẫn kéo Dạ Thiên đi.

-Ừ....

Gấu, đồ chơi, tượng, súng, áo phông, cá vàng, bóng cao su, cầu thủy tinh,... tay Nhật Hạ và Dạ Thiên ngày càng đầy. Toàn đồ ăn thưởng mà nhọc nổi toàn Nhật Hạ tự lấy mới đau. Nhẽ ra phải là Nhật Hạ năn nỉ Dạ Thiên hộ rồi nhìn cậu với ánh mắt ngưỡng mộ chứ?? Cậu thấy nhọc quá, nhọc quá...

-Thiên, giờ cậu muốn đi đâu? Đi chơi tàu lượn siêu tốc đi!!-Nhật Hạ nhìn cái đoàn tàu cứ lượn qua lượn lại trên không trung mà chỉ chỉ. Chết thật!! Lòng vòng vẫn thấy cái tàu lù lù trước mặt, sợ sẩy quá!

Ai đó nhớ lại cái mùi kinh khủng của Thụ Cẩm ban sáng thì nhất quyết không đồng ý nhưng khi nhìn thấy cái mặt ỉu xiu và cái giọng “Vậy tùy Thiên!” của người ta thì lại mềm lòng.

Ngồi trên độ cao chót vót, Dạ Thiên ân cần hỏi han:

-Này cậu có sợ không? Có thể bị buồn nôn... không?

-Tôi là người có võ mà?!? Aaaaaa.....

Sau khi tàu lượn vài vòng thì hai người xuống ngồi ở ghế đá.

-Nhật Hạ, cảm giác thế nào?-Dạ Thiên đưa cho Nhật Hạ chai nước.

-Cảm giác như bị rút không khí ra nhưng bù lại rất vui!-Nhật Hạ cười tươi rói như nắng mùa hạ.-Vậy... bây giờ Nhật Hạ muốn đi đâu?

-Đi đâu cũng được miễn là không phải nhà ma.

-Cậu sợ hả?

-Ừ....

-Vậy thì càng phải đi!!!-Dạ Thiên hùng hồn tuyên bố làm Nhật Hạ sắc nước, sắc cả enzym.

-Đi!!!

-A, Thiên, KHOAN!!!!

Hai bạn trẻ kéo nhau vào nhà ma. Tất nhiên tiếng hét của Nhật Hạ còn vang hơn cả Thụ Cẩm. Cô nhìn thấy con ma thì nhảy dựng lên, chồm lên người Dạ Thiên khóc lóc thảm thiết đòi ra làm quân tử ở bên cạnh sườn rơn vì đúng như dự đoán. Uầy, may mà Nhật Hạ sợ quá không giở võ ra không có con ma kia toi đời!!!

-Thôi, đừng có khóc nữa!-Dạ Thiên mang tiếng đưa Nhật Hạ ra ngồi ghế nhưng chỉ có mình được chạm mông xuống cái ghế đá mát lạnh còn Nhật Hạ vẫn đang bị cậu bế trên đùi khóc thút thít. Ai đó đang tranh thủ ăn đậu hũ của người ta.

-Thôi thôi cái đầu cậu!!! Tôi còn tưởng cậu hỏi han tôi để tránh! Thế mà... thế mà... cậu nỡ phá hỏng chuyến đi chơi đầu của tôi!!! DẠ THIÊN, TỐI NAY TÔI MÀ GẶP ÁC MỘNG THÌ CHÚNG TA TUYỆT GIAO!!!!-Nhật Hạ bật dậy gào lên, xách đồ chạy vụt đi. Cô bị mắc chứng sợ ma vô cùng. Dù biết họ cũng chỉ có một phần thật nhưng mỗi lần bị ám ảnh là cô lại mất ngủ tới một tháng rồi lăn ra ốm, lại làm khổ Nguyệt Đông.

Nhật Hạ chèo lên xe buýt, định về nhà nhưng nơi làm thêm cô nói đang thiếu người. Làm cũng được, chẳng nào cô cũng rảnh. May là đường từ đây về nhà và về nơi làm của cô cùng một tuyến.

Dạ Thiên thấy Nhật Hạ lên xe buýt thì cũng lẩy xe đuổi theo.

-Leng....keng....-Cửa quán “Cafe books” được mở ra.

-Chị, em đến rồi!

-Kyaaa.... Sul Hwa yêu quý của chị hôm nay mặc đồ xinh thế?- “Chị” quản lí kêu lên. Mới đầu “chị” quản lí gọi Nhật Hạ là Hạ, về sau thấy hai anh Nhật đẹp trai gọi cô là Sul Hwa thì cũng đòi bắt chước.

-Em vào thay đồ.

-Chao ôi... lạnh lùng thế?? Ừ vào đi!

-Hộc.... hộc.... Nhật Hạ, thôi mà!!-Dạ Thiên chạy hồng hộc xông vào quán thì thấy một cậu trai đang ưỡn ẹo về phía cậu.

Người đâu mà đẹp trai quá xá!! “Chị” quản lí An mừng rỡ.

-Mời quý khách vào!

-Cảm ơn.-Đây là lần đầu Dạ Thiên vào quán cafe rẻ tiền thế này. Quán thơm mùi sách còn thoang thoang mùi trà la hán, mùi của Nhật Hạ.

-Mời quý khách chờ chút. Nhật Hạ.... Nhật Hạ!!!!

-Vâng vâng!!-Nhật Hạ bước ra, ừa vào phòng mùi trà la hán. Dạ Thiên sững sờ. Dù đây không phải là lần đầu anh thấy mặt thật của cô, nhưng mà.... không tưởng tượng được. Nhật Hạ mặc váy màu đen bó đến ức, phía dưới tùy ý xoã đến đầu gối, phần cánh tay hơi bông. Viên cổ trắng, phần ức có thất lưng trắng dính nơ. Tóc Nhật Hạ buộc hờ, đi giấy búp bê đen.(Tớ vẽ cho mấy chú xem sau nhé!). Cô lạnh lùng cầm cái menu đến gần Dạ Thiên.-Mời quý khách chọn món, xin lỗi, bàn hơi bừa.-Cô đưa cho Dạ Thiên quyền chọn món rồi lạnh lùng lau lau cái bàn.

Dạ Thiên vẫn nhìn chằm chằm Nhật Hạ không có ý quay đầu đi. Cô vừa xinh đẹp, vừa đảm đang lại ăn nói lễ phép, công dung ngôn dã đủ, còn hạnh thì sao?

(Để mình giải thích chữ công dung ngôn hạnh cho mà nghe. Đây là quan niệm về người phụ nữ hoàn hảo, bao gồm:

*CÔNG là sự đảm đang trong công việc nội trợ

*DUNG là vẻ đẹp hình thức

*NGÔN là lời nói lịch sự, lễ phép

*HẠNH là đức hạnh đoan trang, đứng đắn, đúng mực, nhân hậu

Nếu bạn nào không biết thì lên tra Google nhé! Thông cảm nhà anh Dạ Thiên có tiền nên nhu cầu ăn hơi cao. Anh ý mà ở ngoài thực thì ế lâu rồi! Bây giờ cô gái hoàn hảo như thế hiếm lắm! Toàn hàng “fake” thôi!)

-Nhật Hạ, thôi mà!!

-....

-Sao cậu nhỏ mọn vậy, thế mà cũng giận!

-....

-Cho tôi xin, cậu thích gì tôi cho!

-CHO CÁI GÌ??? CẬU TƯƠNG CÁI GÌ CŨNG CÓ THỂ MUA ĐƯỢC BẰNG TIỀN SAO???-Nhật Hạ hét loạn lên. May mà lúc đấy không có khách không “chị” An xử cô rồi.

Dạ Thiên bất ngờ kéo Nhật Hạ vào lòng ngửi hương trà la hán trên người cô rồi nhẹ nhàng:

-Nhật Hạ, tôi thích em!-Đưa luôn đòn quyết định, Dạ Thiên nhủ thầm phải cưới cô gái hoàn hảo này về. Cậu không cần đến với nhau vì tình yêu, chỉ cần cậu cảm thấy thích rồi nhẹ nhàng mang cô về cưới là được. Thời buổi thế này phải chiếm hữu cô này sớm!

-Khục.... HAHAAHAHA.... Dạ Thiên, cậu có hiểu thích là gì không? Có không??

-Nhật Hạ...

-Cậu tưởng tôi cũng như những cô gái khác, chỉ cần cậu nói thế là sẽ sà vào lòng cậu sao??? Cuối cùng cũng chỉ có anh em bọn họ là tốt với tôi còn những người khác toàn theo tôi vì bộ mặt!!!

-Nhật Hạ!

-Cậu có thấy họ chịu để tôi vào mắt khi tôi buộc tóc đeo kính không?!?! Một câu xin lỗi cũng không có, CẬU HÃY TỰ XEM LẠI MÌNH XEM!!!!!!-Nhật Hạ gào lên.

-NHẬT HẠ!!!-Dạ Thiên đập bàn đứng dậy.

Nhật Hạ thở dốc, chỉnh sửa lại lời nói cô mở lời:

-Xin lỗi quý khách, quý khách cần dùng....

-Không cần!-Dạ Thiên đặt xuống tờ 500k rồi rảo bước khỏi quán, cảm giác nhục nhã tràn đầy. Nhật Hạ sỉ nhục anh chỉ vì một con ma giả? Quá đáng, thật sự quá đáng!

An thấy thương thay cho cô nhân viên đắc lực của mình. Nhật Hạ có tâm sự thế mà cậu kia thật vô tâm!

-Em gái....

Nhật Hạ ngược lên nhìn An, xà vào lòng “chị” thút thít:

-Bố em, ông ấy đã giả làm ma cà rồng chơi đùa với mẹ em vào đêm Halloween. Lợi dụng lúc bọn em không để ý, ông ta đâm mẹ em rồi nói đó là phẩm màu. Lúc đó em mới học lớp 6, em cứ tưởng thật, mãi về sau khi ông ta ra khỏi nhà, Nguyệt Đông chỉ vào mẹ em đang thở hổn hển dưới sàn nhà em mới để ý. Lúc đó mẹ em chỉ nói một chữ “bố”, chỉ vào con dao rồi tắt thở, được hàng xóm đưa vào viện nhưng không qua khỏi. Lúc em đến tìm ông ta thì thấy ông ta đang ôm hôn cô tổng giám đốc công ti, ông ta nói không quen rồi đuổi em về. May lúc đó có bố chị thì em mới giữ được cái nhà và được đi học đến bây giờ. Em rất biết ơn bố chị và luôn tự hỏi tại sao mẹ không kêu lên? Là do mẹ sợ ông ta thủ tiêu bọn em hay là do mẹ quá

yêu ông ta?? Từ đó em rất sợ ma, nhất là ma cà rồng. Con ma em gặp khi cậu ấy đưa em vào nhà ma là... ma cà rồng. Nên em mới.... mới.... Oa!!!

An nghe Nhật Hạ tâm sự mà bàng hoàng. Dù có nghe bố kể qua nhưng “cô” cũng không ngờ Nhật Hạ lại có quá khứ kinh khủng vậy! Cô không biết làm gì hơn ngoài vỗ về an ủi cô em gái bé nhỏ này.

Sukei và Shiki đứng đó nghe hết từ nãy đến giờ. Định thăm Nhật Hạ mà lại biết được cái sự thật đau lòng này thì chẳng biết nên vui hay nên buồn. Đáng hận thay cái tên tóc đen đó!! Hai cậu âm thầm quay về, bàng hoàng không kém chị An khi nghe Nhật Hạ kể. Biết cô sợ ma nhưng không biết là đến mức này. Mai đến trường không xử thằng kia thì không phải là bố nó!!

13. Chương 13: Chap 10

Tên hình là ai cũng biết An là “bóng” nên từ nơi đó sẽ dành đại từ nhân xưng của nữ giới cho An nhé!

Sáng hôm nay là sáng thứ 2, lớp 11a đã xảy ra một chuyện vô cùng kinh hoàng khiến cho danh hiệu hotgirl no.1 trường Thanh Lịch có vẻ phải đổi chủ. Chuyện là thế này....

Sáng sớm nay, có tiết sinh hoạt ngay đầu buổi. Lớp trưởng Nhật Hạ đang cho sinh hoạt nhưng chẳng ai thèm nghe, Dạ Thiên thì không thấy đến lớp. Điền tiết, cô đập bàn quát:

-THẾ GIỜ CÓ NGHE KHÔNG???

Cả lớp thấy lớp trưởng giận thì im lìm. Rồi rồi, chúng nó biết Nhật Hạ học Karatedo nhưng điều đó không có nghĩa là bọn chúng không chống đối.

-Hừ, để-o đẹp mà đòi làm kiêu!-Một tiếng vang lên.

-Đúng! Xấu như cô, mai sau còn lâu mới làm được cái trò chống gì!

-Chí phải, chẳng hiểu sao hotgirl Thụ Cẩm chơi với cô, lại còn có cả hai hotboy nữa chứ!!

Cứ thế cả lớp loạn lên, người nọ chêm lời người kia, ầm ĩ như chợ vỡ. Nhật Hạ đập bàn cái rầm.

-Thế có nghĩa là bây giờ nếu tôi đẹp, mấy người sẽ nghe chứ gì??-Nhật Hạ mặt lạnh tanh.

-Xì, cái loại như cô có cho thẩm mỹ viện mấy trăm triệu cũng không đẹp hơn được đâu!!-Lớp phó lên tiếng. Cậu ta ghét Nhật Hạ vì cô luôn đứng đầu lớp dù cậu ta vô cùng cố gắng.

Tức thì, Nhật Hạ vứt phăng kính xuống bàn gần đó, tháo cái dây buộc tóc ra rồi nhìn cả lớp bằng ánh mắt sắc lạnh.

Cả lớp sững sờ. Cậu lớp phó sững sờ. Thụ Cẩm và Ngôn Thanh thì tức điên. Ai kia??? Tóc đen dài cafe rồi bám quanh người, khuôn mặt trắng hồng với đôi mắt nâu đục và đôi môi đỏ mọng như đánh son. Bộ đồng phục làm tôn lên dáng người hoàn hảo và làn da trắng ngần lộ ra ở bắp đùi. Đẹp tựa như một thiên thần.

Nhật Hạ nhếch môi cười nhìn một lượt quanh lớp. Sao? Đơ hết rồi à?

-Lớp phó?!

-D... dạ??-Bạn lớp phó vẫn chưa hoàn hồn.

-Mệt quá, lên triển khai hộ đi!-Nhật Hạ vẫy vẫy tên lớp phó rồi đứng đỉnh về chỗ ngồi mặc cho cả lớp đang nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên. Tên lớp phó vừa triển khai giờ sinh hoạt vừa liếc nhìn Nhật Hạ đang lơ mơ nhìn ra cửa.

Haizzz..... đây là buổi sinh hoạt yên bình nhất trong 1 năm rưỡi qua....

Giờ ra chơi....

Nhật Hạ nhẹ nhàng đi dọc hành lang đến căng tin.

-Ê mày ơi con nhỏ kia xinh quá trời!-Nữ sinh 1.

-Nhìn quen quen!-Nữ sinh 2.

-Kia chẳng phải là thiên tài Nhật Hạ của lớp chọn nhất khối 11 sao??-Nam sinh 1.

-Bỏ kính tháo tóc ra trông xinh hẳn nhỉ?-Nam sinh 2.

Nhật Hạ đi đến đâu, những lời xì xầm bàn tán theo tới đó. Có đứa còn bật luôn 3G, chụp hình Nhật Hạ để up lên trang web của trường. Trong vòng 2 tiếng, bài viết đạt lượt view, like và comment cao nhất từ trước đến nay. Lượt shade chóng mặt và con số ở phía dưới vẫn không ngừng tăng theo cấp số nhân. Uầy, làm gái xinh thì luôn có lợi mà!

Nhật Hạ bước vào căng tin, mọi tiếng ồn đều ngừng lại. Cô đi đến đâu, mọi ánh mắt đều hướng về phía đó. Nhật Hạ chỉ lấy một cốc nước miễn phí đóng hộp rồi quay lại lớp. Tuy nhiên, quãng đường lên lớp của cô không được yên bình như lúc đi cho lắm!

-Ấy ày cô em, hôm nay vịt đen lại lột xác thành thiên nga hả?

-Mọi hôm bọn anh ghét bỏ em, cho xin lỗi nhé!

-Đi theo bọn anh, em sẽ “sung sướng” vô cùng!

Đây, chính đây là lí do Nhật Hạ che đi vẻ ngoài của mình. Đẹp quá sẽ gặp nhiều rắc rối.

Nhật Hạ mút rột rột cốc nước lọc đá, nhìn chằm chằm ba đứa kia(xem hình để biết bạn ý lúc đó thế nào).

Bọn kia thấy Nhật Hạ cứ bình thản nhìn mình mà luống cuống. Bình thường các cô gái thấy thế thì sẽ phản ứng rất mạnh mẽ chứ nhỉ?

-E hèm, thế em có đồng ý đi với bọn anh không?

Nhật Hạ một tay vẫn cầm cốc mút, một tay chỉ chỉ phía sau ba tên kia. Bọn kia quay đầu lại thì thấy Sukei và Shiki đang nhìn họ với ánh mắt ăn tươi nuốt sống. Hoảng sợ, ba tên cúi đầu xin lỗi hai anh em người Nhật, xong quay sang ríu rít xin lỗi Nhật Hạ rồi cấp mô-ng chạy thẳng về lớp.

Nhật Hạ nhìn thấy thế quay qua cười rạng rỡ với hai anh em nhà kia rồi kéo tuột họ ra ghế đá. Shiki thì cười vui vẻ, Sukei thì đỏ hết cả mặt còn ai đó thì đứng ở một góc khuất mà tức điên lên. Hờ hờ, Nhật Hạ từ ngày mai sẽ được yêu chiều lắm đấy!

A... quả nhiên trong giờ học hôm đó, thành viên trong lớp nể Nhật Hạ ra mặt. Cô sai gì thì làm đấy, không dám cãi nửa lời. Đến giáo viên chủ nhiệm vào thấy lớp hôm nay chăm chỉ khác thường thì trên đầu hiện ra 3 dấu hỏi chấm, đến khi nhìn thấy lớp trưởng Nhật Hạ thì mới “à” một cái rõ dài rồi ngồi vào chỗ. Cô giáo chủ nhiệm cười hì hì. Cô từ đầu đã bảo Nhật Hạ tháo tóc bỏ kính ra mà Nhật Hạ không nghe! Đừng coi thường, tuy là cô giáo nhưng không phải là cô không có mắt nhìn người nha!

Đột nhiên, cửa lớp bị đá sầm một cái. Dạ Thiên bước vào lớp. Vừa nãy Jane đưa cho cậu một bức thư nói là bên công ti 2S gửi. Lúc đọc thư Dạ Thiên đã khóc, lần đầu tiên cậu khóc kể từ khi học cấp 2. Dạ Thiên tiến đến, ôm ghì cô gái mang mùi trà la hán vào lòng, luôn miệng nói xin lỗi mặc Thụy Cẩm và Ngón Thanh đang cắn rách cả áo. Nhật Hạ cũng mỉm cười không nói gì, rúc đầu vào người Dạ Thiên ngửi mùi bạc hà dịu nhẹ....

E hèm, ôm nhau giữa lớp thế này hơi bị lố à ghen!!!

14. Chương 14: Chap 11

Nhật Hạ từ ngày công bố hình dáng thật của mình thì lượng anti fan giảm đi ngày càng nhiều, chỗ còn lại toàn là những đứa con gái gato. Các cậu ấm thì có dịp để vung tiền vì người đẹp, các cô chiêu thì có thứ để bàn tán ngưỡng mộ, lãng nhục sỉ vả, một mô-típ quen thuộc.

Ngăn bàn Nhật Hạ lúc nào cũng chất đống thư tình, góc lớp đầy hoa tươi, nhiều đến nỗi cô giáo chủ nhiệm lớp 11a phải đem đi cho các cô lớp khác để làm hoa cắm bàn. Dạ Thiên ngồi ngay cạnh Nhật Hạ nên luôn là người thực hiện nghĩa vụ bỏ đống thư tình kia vào thùng rác, còn Sukei và Shiki thì rình xem chàng nào lăm le định tỏ tình là xử luôn! Các anh ý bàn nhau hết rồi! Hoa thì không đề tên nên việc gì phải thủ tiêu nhỉ, chỉ cần rút thiệp kẹp trong đây ra thôi!!

-Dạ Thiên ơi, tớ có hai vé xem phim kinh dị này, đi không?-Thụ Cẩm dạo này bị Dạ Thiên cho ăn bơ nên khó chịu vô cùng. Nàng ta quyết định đổi kế hoạch thành chủ động tấn công để dễ bề chiếm được Dạ Thiên.

-Không, cảm ơn!-Dạ Thiên vẫn đang chuyên tâm cho đống thư tình của Nhật Hạ vào máy cắt giấy.

-Cậu đang xử lí thư tình của mình hả?-Thụ Cẩm vẫn cố bắt chuyện.

-Không!-Thư tình của cậu á? Đã có mấy fan nữ xử lí hộ rồi!

-Thế đây là cái gì?-Thụ Cẩm vẫn không có ý định buông tha.

-Hotgirl Thụ Cẩm, tôi không biết là từ lúc nào cậu lại quan tâm tôi như vậy!-Dạ Thiên vẫn chăm chú vào việc của mình.

Thụ Cẩm đen mặt. Phải ha? Đang diễn trò “chảnh” tự nhiên lại sấn sổ thế thì nhìn sao được? Tức thì Thụ Cẩm chạy vụt ra khỏi phòng họp của giáo viên.

-Thụ Cẩm, sao rồi?-Ngôn Thanh lo lắng hỏi. Hai bà chị này đã hợp tác với nhau để cướp lấy trái tim Dạ Thiên. Để cho Dạ Thiên vào tay Thụ Cẩm thì Ngôn Thanh dễ cướp hơn còn Thụ Cẩm thì bắt buộc phải nghe lời Ngôn Thanh vì gia đình.

-Không được rồi! Anh ý không đoái hoài gì cả!

-Được, để tao vào!-Kinh chưa? Hotgirl Ngôn Thanh đã thoái hoá tới mức xưng “tao” rồi cơ đấy!

Ngôn Thanh khoan thai bước vào phòng họp của giáo viên. Nàng ta vòng tay ôm lấy Dạ Thiên từ phía sau lưng, ép sát người vào lưng cậu.

-Dạ Thiên.....-Ngôn Thanh kéo dọng dài ngọt xót. Ép phía trước của mình sát vào lưng Dạ Thiên.

-Cút đi!

-A.... lạnh lùng vậy! Dạ Thiên, dù gì chúng ta đã từng là người yêu cũ mà!

-Ừ, mối tình 2 tiếng đồng hồ!-Dạ Thiên nhếch môi cười khẩy làm Ngôn Thanh cứng họng.

Ngôn Thanh xoay Dạ Thiên về phía mình, nũng nịu...

-Ừ.... Dạ Thiên, phũ phàng quá! Em muốn... làm lại được không?- Đây chính là bộ mặt thật của hotgirl Ngôn Thanh no.1, à không, bây giờ phải là no.2 trường Thanh Lịch. Thụ Cẩm ở ngoài nhìn không bắt ngờ mấy, nàng ta đã rất nhiều lần nhìn thấy Ngôn Thanh ve vãn mấy công tử ở quán bar rồi.

Lá thư cuối cùng đã được xé. Dạ Thiên ép sát Ngôn Thanh vào tường làm nàng ta mừng rơn, ra sức kêu những tiếng ngon ngọt. Dạ Thiên ghé sát vào tai Ngôn Thanh, thì thầm một câu làm nàng ta chết sững.

-Ghe thật! “Hàng” mới “fake” đúng không? Nhìn cũng giống thật đấy nhưng mà thực chất chỉ là đồ rẻ tiền.

(Để tớ giải thích cho ả! “Fake” là hàng giả. Còn Dạ Thiên đang nói về cái gì thì còn phải xem ai tinh ý.)

Dạ Thiên nói xong lạnh lùng bỏ về làm

Ngôn Thanh sụp xuống khóc lóc thảm thiết. Thụ Cẩm thấy thế cũng từ ngoài cửa chạy vào đỡ dành. Lúc vô tình chạm phải phía trước của Ngôn Thanh thì lấm bầm:

-Hàng “fake” thật! Đẹp đến mức ảo!

Dạ Thiên lúc đi ngang qua ghế đá ở sân trường thì có cảnh đập vào mắt. Cái quái gì đang diễn ra thế kia?? Sukei ngồi trên ghế đá, cho Nhật Hạ ngồi lên lòng. Tay Sukei lượn liên hồi, tạo cho Nhật Hạ kiểu tóc thật đẹp mắt. Dạ Thiên điên tiết chạy đến, nhấc bổng cả người Nhật Hạ ra khỏi lòng Sukei, làm cho mái tóc đen dài cafe đang tết dờ của Nhật Hạ bay bổng bồng lên. Mấy nam sinh quanh đấy phụt hết máu mũi.

-Thiên...-Nhật Hạ nhìn Dạ Thiên đầy vẻ trách móc. Tóc của cô đang đẹp thế mà...

-Nhật Hạ, cậu còn Thiên thiếc gì nữa? Người ta đang tranh thủ ăn đậu hũ của cậu kia!!-Dạ Thiên tay ôm Nhật Hạ, tay xoa xoa đầu cô ra vẻ “anh thương”.

-Anh...-Nhật Hạ lại quay sang Sukei nhìn trách móc.

-Oan uống quá em yêu, hai tay anh đặt trên tóc em mà!-Sukei giơ hai tay lên xoay xoay, ra vẻ “anh vô can”.

Hai người giằng co, người nào cũng muốn kéo Nhật Hạ về phía mình. Đến khi không biết từ đâu lòi ra Shiki tay cầm hai bịch sữa đi đến thì Nhật Hạ mới kêu lên:

-Em rể, cứu chị!

Shiki nghe Nhật Hạ nhắc đến từ “em rể” thì biết là cô đang uy hiếp mình. Shiki chạy lại chỗ Nhật Hạ, thả hai bịch sữa xuống đồng thời buông một câu:

-Của Nhật Hạ này!

Tức thì hai người kia thả luôn Nhật Hạ ra đỡ lấy hai bịch sữa đang có nguy cơ tử vong kia. Bị thả, Nhật Hạ rơi tự do từ độ cao 2m30 xuống (vừa nãy lúc tranh nhau hai anh ý cặp Nhật Hạ trên tay xong giơ lên cao để người kia không với tới mà chị kia cao có 1m67). Shiki thấy thế thì lách qua Sukei và Dạ Thiên để đỡ lấy “chị dâu” đang rơi, xoay người cho chị lên trên để môn-g mình tiếp đất. Hoan hô, có người đã hoàn thành nhiệm vụ “giải cứu chị dâu”, xin chúc mừng, chúc mừng!! A... nhưng mà thật ra Nhật Hạ có thể tự xuống được, cô có võ mà, tự nhiên em rể xông vào làm chi cho đập cả môn-g! Blè

Trông ngày hôm nay yên bình là vậy nhưng còn ngày mai thì sao??? Nhật Hạ sắp gặp thảm kịch rồi!!

Halu... tớ viết chap này chẳng qua là để có chap đăng cái ảnh Nhật Hạ mặc đồ phục vụ tiện thể cho mọi người biết thêm về quang cảnh trường Thanh Lịch khi Nhật Hạ công bố mặt thật thôi!(Tớ có nhờ chủ nick này vẽ hộ nhưng bạn ý làm lâu quá nên giờ mới đăng được!) Còn vì sao chap này bình yên quá là do chủ nick này yêu cầu. Bạn ý muốn đọc một chap như vậy cho ấm lòng coi như là quà trả công của tớ! Chap sau có lẽ truyền thống trường đó bạn chủ nick thân yêu!!!

15. Chương 15: Chap 12

-2 ngày nữa là đến lễ hội truyền thống của trường ta. Cô rất mong năm nay các bạn nữ lớp ta vẫn giữ vững thành tích như năm trước. Tuy nhiên.... có một chút “thay đổi” cũng không sao hết!

Cả lớp nghe cô giáo chủ nhiệm nói đến từ “thay đổi” thì hiểu cô đang ám chỉ cái gì, đồng loạt nhìn về phía bàn Nhật Hạ. Nhật Hạ đang ngay ngắn đọc sách, có vẻ không quan tâm đến cái sự kiện này lắm. Năm nào sự kiện này hay các sự kiện khác diễn ra cô đều chỉ làm cho tròn nghĩa vụ của lớp trưởng xong là trốn vào một góc nào đó đọc sách.

Dạ Thiên năm nay mới vào trường nên cũng chẳng hiểu gì về cái lễ hội truyền thống này, thành ra cậu cũng không quan tâm nhiều, ngồi nghịch lộn tóc xoã của Nhật Hạ.

Cô giáo chủ nhiệm nhìn cặp đôi kim đồng ngọc nữ ở bàn đằng kia mà cười như không cười. Keke.... năm nay cô đã thủ sẵn kế hoạch, đảm bảo xuất ra là chỉ có bách chiến bách thắng!

Lễ hội truyền thống của trường Thanh Lịch là dịp kỉ niệm ngày thành lập trường. Nói là lễ hội truyền thống cho văn hoa chứ thực chất là cuộc thi để chọn ra nữ sinh và nam sinh thanh lịch nhất trường Thanh Lịch. Vì đây là trường top-1 nên danh tiếng lan ra cả nước ngoài, nên trường càng chú trọng các dịp như vậy để

quảng bá danh tiếng của trường. Mục đích ban đầu đặt tên trường là “Thanh Lịch” là để chứng minh không những chất lượng giảng dạy tốt, cơ sở vật chất tốt mà học sinh theo học còn toàn là những thanh niên nho nhã, thanh lịch, thành ra việc thi thanh lịch vào ngày truyền thống trường là điều hiển nhiên.

Ngôn Thanh và Thụ Cẩm ở bàn dưới háo hức vô cùng, hai nàng nhìn nhau cười nhưng chẳng hiểu sao mắt lại phóng toé loe tia lửa điện. Năm trước Thụ Cẩm đã để Ngôn Thanh đỡ thủ đoạn dụ các nam sinh bầu cho mình, năm nay Thụ Cẩm sẽ không để chuyện đó xảy ra.

-Này Thụ Cẩm, mày có muốn đạt chức quán quân của cuộc thi lần này không?

-Chị nhường em à?-Thụ Cẩm trợn to mắt, cái cô gái hám danh này đời nào có chuyện chịu nhường cô.

-Không, sao mày lại nghĩ thế?-Ngôn Thanh nhướn mày.

-Ai mà chả biết chị đây xinh đẹp nhất trường, muốn nhất chẳng phải là phải cần chị ban ơn hay sao?!

-Hừ, biết thế là tốt!-Được khen, Ngôn Thanh sung sướng hếch mũi lên trời, hai tay khoanh lại rất ra vẻ.

-Tao sẽ nhường cho mày, nhưng mày nhìn thấy gì tao chỉ không?-Ngôn Thanh vừa nói vừa chỉ về phía Nhật Hạ. Thụ Cẩm nhìn theo với ánh mắt hận thù. Đúng rồi, muốn đạt quán quân năm nay thì phải hạ được Nhật Hạ trước.

Rùng mình một cái, Nhật Hạ có cảm giác có hai ánh mắt đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Sao vậy Hạ?-Dạ Thiên hỏi.

-A, không có gì!

Dạo này Dạ Thiên rất thân với Nhật Hạ, thường xuyên ra nhà cô chơi và gọi cô là Hạ từ lúc nào không biết. Nhật Hạ chỉ coi Dạ Thiên như một người bạn thân, còn Dạ Thiên không hay đã coi Nhật Hạ như một người rất quan trọng từ lâu rồi! Hai người vẫn tiếp tục công việc của mình mà không hay biết ở bàn đằng kia có hai con người xấu xa đang tính toán.***

Tan trường....

-Oiiiiiii.....!!! Sul Hwa.....!!!!-Sukei và Shiki từ đằng xa đang cấp tốc chạy tới.

-Anh, Shiki!

Sukei thở hồng hộc, không thềm chào Dạ Thiên, cầm tay Nhật Hạ lên hỏi dồn hỏi dập:

-Nhật Hạ, lễ hội truyền thống năm nay em có tham gia không, có không? Năm nay anh cuối cấp rồi em tham gia vì anh được không? Có được không?

-Cô ấy có tham gia hay không thì có liên quan gì đến anh?-Dạ Thiên thấy Sukei nắm tay Nhật Hạ dùng dằng thì cứ ngựa tay, giật tay Nhật Hạ nắm lại.

Shiki bĩu môi. Cái tên Dạ Thiên này được thể Nhật Hạ coi trọng mình một tí mà làm càn. Đã vậy phải cho cậu ta một bài học mới được!

-Dạ Thiên, năm nay nếu Sul Hwa tham gia, tôi sẽ bắt chị mặc đồ Miko(quần áo pháp sư Nhật Bản)!

-Không, phải là Kimono đoan trang chứ! Sul Hwa sẽ rất thực nữ trong Kimono(áo dài Nhật Bản) màu tím nhạt.-Sukei chêm vào.

Dạ Thiên lắc đầu xua tan hình ảnh Nhật Hạ trong trang phục Miko và Kimono Nhật Bản. Vợ mình không muốn thì mình không được ép vợ!

-Chị ấy vừa cầm quạt trên tay, yêu kiều gọi ‘Thiên à!'-Shiki nói với.

-Em ấy sẽ mỉm cười rạng rỡ trong bộ Kimono màu tím nhạt!-Sukei thêm mắm muối.

Dạ Thiên sắp gục rồi. Miko, Kimono, Miko, Kimono,....

-Hạ, cậu thi nhé!!-Dạ Thiên mắt hình ngôi sao...

Nhật Hạ cười như mèo. Ở trên tầng, cô giáo chủ nhiệm lớp 11a đang cười khúc khích. Cô biết mà, chỉ cần kích anh em nhà kia vài câu là họ sẽ dụ Nhật Hạ tham gia giúp mình. A, giờ đến lượt Dạ Thiên đáng yêu!

Sáng hôm sau...

-Dạ Thiên, ra đây cô bảo!-Cô giáo chủ nhiệm lớp 11a gọi.

Cả lớp thấy cô “Tú ninja” chủ nhiệm thì nháo nhào chạy về chỗ. Sở dĩ gọi như vậy là vì cô có thuật phân thân như Naruto, học sinh làm gì, ở đâu cô đều biết, rất lợi hại!

-Nghe nói Nhật Hạ năm nay sẽ tham gia lễ hội truyền thống? -Cô giáo giả vờ hỏi.

-Vâng thì sao ạ?

-Nghe nói nữ sinh đạt giải nhất sẽ được chụp ảnh và thơm má với nam sinh giải nhất?!-Hỏi mà như khẳng định, cô Tú ngây thơ nói.

-Vâng thì sao ạ?-Dạ Thiên vẫn ngu ngơ hỏi.

-Em... nữ để bạn ấy thân thiết với nam sinh khác sao?-Cô giáo vẫn cố vớt vát độ chậm hiểu của Dạ Thiên.

-Vâng, thì.... CÁI GÌ CỜ Ạ??? Chụp ảnh và thơm má ý ạ?!?

-Ừ!-Cô giáo ngây thơ gật đầu cái rụp. Keke, cá đã mắc câu.

-Muốn đăng kí tham gia ở phòng nào ạ?-Dạ Thiên xoay 180°, nhàn nhạt hỏi.

Cô giáo mừng như điên, cầm tay Dạ Thiên lắc mạnh.

-Không cần!!! Cô sẽ đăng kí hộ em!!!

Nói rồi cô cấp môn-g phóng một mạch về phòng truyền thống. Mĩ nam mĩ nữ khối 11 tập trung hết vào lớp cô, đương nhiên phải tận dụng triệt để. Nhiều triển vọng như vậy, cô xem hai thằng ranh người Nhật kia định kiểu gì? Hai bà giáo già luôn khinh thường cô chọi kiểu gì? Muahahaha....***

5h sáng ngày diễn ra lễ hội truyền thống....

-Kyan

Anh

Khó chịu quá!-Nhật Hạ vừa ngáp vừa kêu lên đầy bất mãn.

-Nhật Hạ ngoan, đây là niềm tự hào của anh, em nhất định phải mặc!-Sukei dỗ dành.

-Chị, bộ Miko “lai” Kimono là do em và anh Sukei dày công thiết kế, chị mặc cho bọn em vui!-Shiki cũng ra sức thuyết phục.

Nhật Hạ thoáng ngạc nhiên xong cũng cúi xuống cười thầm. Bộ đồ do người thân của cô tự tay thiết kế, hạnh phúc quá!

-Được rồi chị, để em trang điểm cho chị!-Nguyệt Đông hớn hở ra mặt. Tài năng của cô đến hôm nay mới có dịp tỏa sáng.

-Nguyệt Đông, em có chắc là được chứ? Giờ mới có 5h sáng, hôm qua 12h đêm em mới về mà?-Nhật Hạ lo lắng hỏi.

-Không sao, không sa.....o...-Nguyệt Đông đang nói bắt gặp ánh mắt của Shiki thì im thin thít, ra vẻ “em biết lỗi rồi”.

-Nguyệt Đông, lần sau không được về muộn dưới 10 rưỡi đêm!-Shiki tuyên bố.

-Thế thì làm sao kiếm được tiền....n.-Nguyệt Đông hùng hồn tuyên bố nhưng một lần nữa lại im re. Cô đành hàng.

-Vâng...

Shiki gật đầu hài lòng. Cô “vợ” bé nhỏ của anh phải vậy chứ!

Và thế là công cuộc biến công chúa lọ lem thành pháp sư Nhật bắt đầu....

Bước vào cổng trường là một đoàn người nam thanh nữ tú. Shiki và Nguyệt Đông sánh vai bước vào. Nguyệt Đông mặc váy bó trắng ngắn đến đùi đi giày cao gót còn Shiki mặc vét tím than đồng màu với đôi mắt trong suốt như lưu li. Theo sau là ba người. Sukei mặc vét đen đi trước, phía sau là Dạ Thiên mặc vét trắng trên tay ôm một cái bao tải đen nổi bật. Cái bao tải không ngừng dẩy dụa, cặp chân lộ ra ở phía dưới bao tải còn vẩy vẩy. Nhật Hạ đang rất điên tiết. Cái gì mà vũ khí bí mật phải che lại? Bọc cô thế này sao? Nhật Hạ ở trong cái bao tải không ngừng kêu la khàn cả giọng, tiếc thay, tiếng nhạc trường mở đã át cả tiếng cô rồi!

Đám người trong trường không ngừng tự hỏi cô gái đi cùng Shiki là ai mà xinh thế? Xinh hơn cả Thụ Cẩm, có khi còn hơn cả Ngôn Thanh lại còn giống giống Nhật Hạ. Còn Dạ Thiên đang cầm cái bao tải gì thế kia? Ai trong đó mà phải để toàn những nhân vật quan trọng hộ tống thế này?

-LOA LOA, MỜI CÁC THÍ SINH THAM GIA CUỘC THI TẬP TRUNG Ở CÁNH GÀ CỦA SÂN KHẤU!- Tiếng loa vang lên làm mọi người chú ý. Gọi là sân khấu cho oai chứ thực ra chỉ cao hơn cái bục mà trường nào cũng có một tí thôi! Các thí sinh vào hết cánh gà bao gồm cả đoàn người Nhật Hạ. Riêng Nguyệt Đông thì được Shiki sắp xếp cho ngồi hàng ghế danh dự để xem anh thi. Cuộc thi bắt đầu....

-Bây giờ là vòng 1, vòng sắc đẹp, ai lo mình không đủ tiêu chuẩn xin mời lập tức rút lui!-Tiếng MC vang lên, cả sân trường vỗ oà.

-Đầu tiên xin mời cô gái đạt giải quán quân năm trước, Ngôn Thanh!

Ngôn Thanh trang trọng bước ra. Nàng ta mặc cái đầm màu cam y như hôm hẹn hò với Dạ Thiên, môi tô son màu cam nhạt trẻ trung, chân mang guốc cam đồng màu, tóc vàng óng ả được uốn xoắn và búi khéo léo làm nổi bật sự quý phái của phái nữ. Cả sân trường vang lên tiếng vỗ tay giòn giã. Giọng anh MC vang lên đều đều:

-Quả không hổ danh là quán quân năm trước. Tiếp đến là á quân Thụ Cẩm!-Như một cuộc trình diễn thời trang, các thí sinh đi ra rồi lại vòng lại. Các nam sinh ở dưới thì dãi chảy thành sông ngắm “buffet” người. Ai cha sắp ngộp rồi!

Thụ Cẩm tinh nghịch bước ra. Nàng ta mặc cái váy bông ngắn đến đầu gối màu xanh biển nhạt, tóc tết cầu kì cài thêm hoa giả xanh biển. Á tinh nghịch xoay vài vòng, còn chao một cái hôn gió làm các chàng ở dưới ngất ngây. Vẻ đẹp tinh nghịch của Thụ Cẩm trái ngược với vẻ đẹp trang trọng của Ngôn Thanh.

Cứ thế các thí sinh lần lượt đi ra, bao gồm cả các chàng trai. Và không ngoài sự sắp xếp của ai đó, Dạ Thiên và Nhật Hạ “vô tình” là thí sinh cuối cùng.

-Sau đây xin mời anh chàng mới vào trường-Dạ Thiên!

Tiếng vỗ tay rào rào nhưng trên sân khấu chả xuất hiện ai. Dưới sân bắt đầu xôn xao. Anh MC lặp lại vài lần nhưng chả thấy ai. Cho là Dạ Thiên xấu hổ, anh chàng tặc lưỡi bỏ qua.

-Cuối cùng là thiên tài Nhật Hạ!

Phía dưới bắt đầu vang lên tiếng xì xầm to. Nhật Hạ? Xinh hơn cả Ngôn Thanh và Thụ Cẩm đấy nhưng hôm nào cũng mặc đồng phục, quê mùa vậy mà cũng đòi thi ư?

Từ từ ở phía cánh gà xuất hiện một bóng áo màu trắng. Là.... Dạ Thiên? Cậu đang điu ai kia? Là.... thiên sứ à?

Hai thiên thần từ trong cánh gà bước ra. Chàng thiên thần điu một cô gái thiên sứ. Cô gái buộc tóc lệch sang một bên, mặc một bộ đồ kì lạ màu trắng đỏ có ống tay dài gần đến đầu gối, hai tay cầm hai cái quạt, chân không quen đi một đôi guốc gỗ kì lạ không kém, hai tay cô cầm hai cái quạt đính chuông nơ, trông vừa dịu dàng lại thực nữ(mời xem hình).

Cả hội trường im phăng phắc. Đó, chẳng phải là Nhật Hạ sao?? Sao lại duyên dáng thế này? Hai thí sinh dìu nhau đến chỗ MC. Anh chàng hồ hởi hỏi:

-Hai bạn là thí sinh cuối rồi, hai bạn không phiền nếu tôi hỏi vài câu chứ?

Dạ Thiên nhận được sự đồng ý của Nhật Hạ thì buông một câu lạnh lùng:

-Không thành vấn đề!

Anh MC hài lòng hỏi:

-Dạ Thiên, sao lúc này tôi gọi cậu không ra mà lại ra cùng Nhật Hạ?

-Vì Hạ không đi quen, cần phải dìu.-Ngắn gọn, xúc tích.

Anh MC quay qua Nhật Hạ:

-Nhật Hạ, em lấy bộ đồ kì quái này ở đâu ra vậy?-Anh chàng ngây thơ hỏi mà không để ý Sukei và Shiki đang ở dưới hèn không thể lên bóp chết anh chàng. Đẹp vậy mà dám kêu kì!

-Anh Sukei bảo đây là tự hào của dân tộc anh ý nên kêu em mặc.-Âm thanh trong như tiếng đàn ngân. Vì Nhật Hạ ít tiếp xúc với người khác nên đa số học sinh ở đây mới được nghe giọng Nhật Hạ lần đầu.

Phía dưới bắt đầu xôn xao. Họ biết Nhật Hạ thân với hotboy trường nhưng không biết là thân đến vậy. Cũng phải thôi, còn mời nhau về nhà ăn cơ mà!

Ngôn Thanh và Thụ Cẩm diên tiết. Chắc chắn vòng hai phải gỡ trò thôi!

Vậy thì chắc chắn người vào vòng 1 sẽ bao gồm những người mà ai cũng biết là ai rồi đó

16. Chương 16: Chap 13

-Vâng, tôi xin phép được đọc tên những người vào vòng sau:

+Khối 10-Shiki lớp 10a

+Khối 11-Ngôn Thanh, Thụ Cẩm, Dạ Thiên, Nhật Hạ lớp 11a

+Khối 12-Sukei lớp 12a

Sau đây các bạn có thể nghỉ ngơi nửa tiếng thay đồng phục để vào vòng sau!-Khởi nhắc cũng biết là tiếng anh MC, vòng trong toàn những nhân vật quen thuộc mà ai cũng biết. Nếu như không nhầm thì vòng sau là vòng thi vấn đáp, xem năm nay các “sao” trả lời thế nào!

30 phút sau...

~Vòng thi của Ngôn Thanh

--Ban giám khảo(BGK): Tuy em rất hoà đồng nhưng một số lại nghĩ em rất kiêu. Em nghĩ sao về việc đó?

-Ngôn Thanh: Em không có quyền xen vào ý kiến riêng của họ!

Đoan trang quá sức tưởng tượng a!! Giả tạo quá!!

~Vòng thi của Thụ Cẩm

--BGK: Em nghĩ sao về việc tự tiện quay cóp trong giờ kiểm tra?

-Thụ Cẩm: Ồ... nếu không tự tiện chẳng nhẽ lại xin phép ‘thầy cô ơi cho em phao’ ạ??

Cả trường cười ầm lên, BGK cũng cười cười. Ngôn Thanh nhếch môi. Mà khá lắm Thụ Cẩm, ngây thơ đến mức giả tạo! Đúng là cùng chủng loại với mình mà, chắc.

~Vòng thi của Sukei và Shiki

~BGK: Hai em biết tại sao mình được gọi ra cùng một lúc không?

-Sukei: Không!

Chắc, hỗn thế này mà sao đám con gái ở dưới cứ gào lên thế nhỉ?

-BGK: Hai em có quan hệ gì với thiên tài Nhật Hạ?

-Shiki: Chị dâu!

Cả trường ồ lên. Nguyệt Đông ngượng chín mặt. Cái con cáo Shiki này cứ nhiên nói trước mặt nhiều người như vậy làm cô xấu hổ muốn chết. Sukei không khỏi bội phục em trai mình, một câu nói đã đánh lạc hướng hết mọi người khiến anh không cần trả lời, không cần công bố tình cảm thâm kín chưa có dịp thổ lộ của mình với Nhật Hạ. Sukei nhìn Shiki mà cảm động muốn rút nước mắt, quả không hổ là em trai mình! Trong khi đó, Shiki thì thâm cười đắc thắng khiêu khích nhìn mấy đứa con trai đang nhìn cô gái có gương mặt gần giống Nhật Hạ kia. Cái này là khẳng định chủ quyền nha, ai nói là cậu muốn giúp anh trai mình??

~Vòng thi của Dạ Thiên

~BGK: Tại sao em tham gia cuộc thi này?

-Dạ Thiên: Vì em không muốn Nhật Hạ thơm má người khác!

WTF?? BGK đổ mồ hôi hột. Cái này có tính là tỏ tình công khai không nhỉ?

-BGK: Vậy là em cho rằng Nhật Hạ sẽ thắng?

-Dạ Thiên: Vậy theo thầy còn ai dễ thương hơn cô ấy không?

BGK không còn từ gì để nói. Ôi chao, lão công này cũng sủng lão bà quá mức đi chứ!

~Vòng thi của Nhật Hạ

~BGK: Em có thấy tự ti khi vào trường nhờ học bổng?

-Nhật Hạ: Thầy cô đang chê em nghèo sao?

Nào có! Cô là niềm an ủi của mọi thầy cô, là cái bát trắng tốt trong hàng ngàn cái bát lấm có hoa văn cầu kì. Ai chê cô thầy cô còn hận không thể rút xương họ ra nữa là!!-BGK: Tại sao em muốn tham gia cuộc thi này?

-Nhật Hạ: Do em thích ạ!

-BGK: Thế sao năm trước em không thi?

-Nhật Hạ: Em không muốn nói thẳng ra là bị ép đâu ạ!

Nhật Hạ cười mà đặng đặng sát khí nhìn cô chủ nhiệm. Lợi dụng hết người này đến người kia để ép cô đi thi. Cô Tú này cũng quá cao tay đi! Chỉ tội cho bạn “ninja” đang lạnh hết cả sống lưng. Haizzzz.....

-BGK: Sao em không trả lời khoa trương một chút?(ý là phải cao cả lên ạ)

-Nhật Hạ: Vậy thầy cô thích nghe những lời dối lòng sao?

Quá sắc bén! Trúng tim đen! Một câu nói mà chửi luôn cả những người giả dối. Quả là con nhà nghèo a... Thật thà quá!

~Kết thúc vòng hỏi đáp

~Giọng anh MC lại oang oang trên sân khấu:

-Sau 30 phút chúng ta sẽ có kết quả. Bây giờ xin mời các bạn bỏ phiếu nhanh ạ!

Ai cũng biết kết quả thế nào. Bọn háu sắc sẽ bầu cho Nhật Hạ, bọn một sách cũng sẽ bầu cho Nhật Hạ, thầy cô đương nhiên bầu cho Nhật Hạ, mà một phiếu của thầy cô tương đương 10 phiếu. Phen này Nhật Hạ không thắng mới là lạ.

-Mày chuẩn bị xong chưa?-Một giọng nữ kín đáo vang lên trong một góc khuất.

-Rồi ạ!-Một giọng nữ nữa vang lên.

-Thế thì mau đi dụ nó đi!

Tại phòng trống của trường, Ngôn Thanh ve vãn đàn anh lớp 12d nổi tiếng đầu gấu.

-Anh thấy con bé Nhật Hạ thế nào?-Ngôn Thanh vòng tay qua cổ tên kia, miệng yêu kiều hỏi.

-Con đây ngon đấy, nhưng sao bằng được em?-Tên kia ép sát Ngôn Thanh vào góc tường, nhìn chăm chú vào cái cổ bị trể của ả. Tên này chính là một trong ba tên bị Nhật Hạ bơ hôm ở căng tin(xem lại chap 11). Hắn ta hận không thể “ăn” Nhật Hạ từ hôm đó, nhưng cô ta được bảo hộ quá tốt, phía sau lúc nào cũng có mấy cái đuôi.

-Anh có muốn “ăn” nó không?-Ngôn Thanh được đà quàng cả hai chân trèo lên người tên kia như gấu Koala.

-Cực cưng dụ nó cho anh à?

-Vâng, 5 phút nữa anh ra nhà kho nhé!-Song, Ngôn Thanh trèo tụt xuống chạy tót đi làm tên kia hụt hẫng.

Ở sân trường...

-Nhật Hạ!!!-Thụ Cẩm từ đâu chạy tới chen giữa Dạ Thiên và Nhật Hạ, kéo Nhật Hạ sang một bên. Nàng ta đảo dác xác định không có ai nghe tiếp mới bắt đầu thủ thỉ:

-Nhật Hạ, cô Tú muốn gặp cậu ở nhà kho.

-Ừ, tớ đi luôn!-Nhật Hạ gạt đầu cái rụp, hướng về phía nhà kho mà bước, không để ý người sau lưng đang cười lạnh. ‘Mày ngu ngơ quá đi Nhật Hạ’.

Đi gần đến nhà kho, Nhật Hạ chậm chậm dừng bước. Cô cười lạnh rồi cười thật to, to rồi chảy cả nước mắt. BẠN BÈ THẾ ĐẤY! Cho nhau chép bài 2 năm, ăn cơm nhà nhau 2 năm để rồi chỉ vì một cái danh mà sẵn sàng đẩy nhau vào chỗ chết. Nhật Hạ gọi cho Nguyệt Đông. Còn khướt mới lừa được cô. Cô giáo mà hèn học sinh ra nhà kho để làm cái gì??-Alo? Chị à?-Nguyệt Đông bắt máy.

-Nguyệt Đông, Thụ Cẩm bảo chị ra nhà kho, cô Tú muốn gặp.

-Thế chị đi chưa?

-Gần đến rồi!

-Chị điên à?? Chị biết thừa trong đây có cái gì!! Còn gì ngoài một thằng con trai??

-So với món võ mà em dạy chị, thằng đấy chả là gì!

-....

-Em hiểu chị muốn làm gì chứ?

-OK, chị nói đi!

-Vâng, sau 30 phút chờ đợi chúng ta đã có kết quả.... a, cô làm gì vậy?!!-Anh MC đang hăng say nói thì Nguyệt Đông dùng dùng nhảy lên giật cái Mic và tờ phiếu công bố kết quả trong tay anh ta.

Nguyệt Đông chỉ lờm một cái đã khiến anh ta sợ run mà tự động lui ra sau vài bước. Nguyệt Đông đồng dục:

-Nam sinh thanh lịch của năm nay chính là Dạ Thiên!-Lời vừa dứt, cả trường vỗ tay ầm ầm. Dạ Thiên là cái anh chàng siêu sủng lão bà đây mà!

-Nữ sinh thanh lịch của năm nay tất nhiên là chị của tôi, Nhật Hạ....-Tiếng vỗ tay vang lên, rất xứng a!

-Tôi chưa nói hết!-Nguyệt Đông tiếp lời.-Vì xảy ra chút sự cố nên tạm thời chị tôi không thể lên nhận giải. Có một trò chơi rất hay nhằm tạo cơ hội cho các thí sinh khác giành giải nữ sinh thanh lịch. Mọi người muốn chứ?

-MUỐNNNN.....-Phía dưới gào lên.

Có sự cố? Thụ Cẩm và Ngôn Thanh khinh thường. Sao không nói thẳng ra là bị “chén” đi?

Nguyệt Đông nhếch môi, nói vào Mic:

-Mau ra đây!

Mắt Ngôn Thanh và Thụ Cẩm mở to khi thấy tên được Nhật Hạ lôi ra. Hắn ta.... chẳng phải là tên Ngôn Thanh mua chuộc sao? Tên kia lôi thôi lếch thếch, mặt mày bầm tím, cánh tay còn có vài vết cắt, bị Nhật Hạ quăng ra sàn nhìn rất khổ sở. Hơn thế, tay hắn bị chói ngược, cổ bị xích nhìn không hơn một con ch-ó.

-Sự thật hay hành động?-Nguyệt Đông lạnh lùng hỏi.

-H... hành động-Tên kia thều thào nói.

Hứmmmm? Muốn bảo vệ cục cưng đến cùng sao?

-Mau liếm giày tao!-Nguyệt Đông ra lệnh. Lúc tên kia đang định liếm thật thì Nguyệt Đông bất ngờ xách áo hắn lên, thủ thủ một câu làm hắn chết điếng:

-Nếu mày không đổi, tao sẽ giẫm nát lưỡi mày!

-Đổi, liền đổi!-Tên kia sợ quá, nói năng loạn xạ. Nguyệt Đông hài lòng gật đầu, hỏi:

-Ai đánh mày?-Nguyệt Đông hỏi.

-Nhật Hạ và Sukei.-Ngôn Thanh và Thụ Cẩm toát mồ hôi.

-Mày hẹn cô ấy ra nhà kho làm gì?

-Thụ Cẩm hẹn!

-Ồ!!!-Cả trường ồ lên, cảm phần nhìn Thụ Cẩm. Trước đây thì Thụ Cẩm có thể làm gì Nhật Hạ tùy ý, nhưng bây giờ Nhật Hạ là người của công chúng, động vào một sợi lông của Nhật Hạ vô cùng đáng chết.

Nguyệt Đông rất hài lòng. Cờ hó đã đổi chủ!

-Thế ai bảo mày ra nhà kho?

-Ngôn Thanh!

Lời vừa buông cả trường không tin nhìn Ngôn Thanh. Nàng ta và Thụ Cẩm mặt xanh lét. Bị lộ trần trước toàn trường như vậy thật xấu hổ quá mức! Nhật Hạ, mày được lắm!

-Mục đích của anh là gì?-Nhật Hạ hỏi

-Cho em không có quyền tham gia cuộc thi, đưa Ngôn Thanh lên làm quán quân nữ sinh thanh lịch!-Thấy Nhật Hạ gọi anh, tên kia cũng gọi em. Nhật Hạ đúng là gia giáo mà!

-Như ý nguyện của anh!-Nhật Hạ cười. Người ngoài nhìn nụ cười của cô không khỏi run bần bật. Đáng sợ quá!

Nguyệt Đông cũng cười nụ cười ác quỷ, nói vào Mic:

-Nào chị Ngôn Thanh, tốn công đến vậy thì phải lên nhận chứ nhỉ? Mời chị lên nhận giải quán quân nữ sinh thanh lịch. Mời thêm cả Thụ Cẩm lên làm Á quân nữa! À, năm nay hai giải Á quân nam sinh thanh lịch, chắc không nói mọi người cũng biết là ai.

-Ngôn Thanh, Thụ Cẩm, lên đi kìa!-Dạ Thiên mỉa mai. Thất vọng quá! Sao anh không nhận ra Thụ Cẩm cùng phe với Ngôn Thanh ngay từ đầu nhỉ? Các học sinh ở dưới cũng bắt đầu hô ‘lên đi kìa’ rất chi mỉa mai. Ngôn Thanh và Thụ Cẩm sợ hãi chạy về phía cổng trường. Trước khi đi Ngôn Thanh còn bỏ lại một câu:

-Ai còn nói nữa sẽ biết tay tôi!

Thụ Cẩm thì lèm bèm:

-Tao giết mày Nhật Hạ!

Cả trường sau câu nói của Ngôn Thanh thì không hó hé gì mà quay qua chúc mừng nhóm người đoạt giải trên kia. Dạ Thiên hí hửng định hôn má Nhật Hạ thì bị Sukei chặn lại, hai bên trao nhau những ánh nhìn “say đắm”. Shiki thì thơm chụt cái vào má Nguyệt Đông rồi hét to vào cái Mic cô nàng đang cầm:

-Đây là Á quân nữ sinh Thanh Lịch năm nay!

Cả trường rộ lên, nhảy ào lên bực chung vui cùng đôi trẻ kia. Năm nay lễ hội truyền thống trường thành công ngoài sức mong đợi của thầy cô. Người chụp ảnh bị bọn học sinh dẫm dưới chân, bẹp dí.

Thụ Cẩm ơi, Thụ Cẩm à, trả thù á? Để xem xét đã nhé! Vì Nhật Hạ có tận mấy cái đuôi cơ!!

17. Chương 17: Chap 14

Trường cấp 3 Thanh Lịch là trường top 1 nổi tiếng với danh lan xa ra cả trong và ngoài nước. Tất nhiên với một trường như thế thì việc phải có đội tuyển là không tránh khỏi. Nhật Hạ đang rất buồn vì thầy cô ép cô vào đội tuyển. Trường này, học sinh toàn là những thiên tài, những người thừa kế tài năng của các tập đoàn lớn ở Việt Nam(như đã nói rất nhiều lần và sẽ không lặp lại: đây hoàn toàn là sản phẩm của trí tưởng tượng). Nhật Hạ được học bổng toàn phần vào trường này có thể coi là một may mắn của cô. Vì sao ư? Vì cái bộ não mà người ta gọi là “thiên tài” của cô chỉ là cái đing 3 phân nếu bọn học sinh trường này thực sự có ý học. Nói huych toẹt ra Nhật Hạ may mắn trụ vững trong lớp 11a này và có số điểm cao ngất là vì bọn học sinh trường này đến trường với mục đích: giao tiếp. Bọn họ sớm đã có cái bằng đại học của những trường nổi tiếng thế giới nhưng bố mẹ lại bắt đi học để kết giao bạn bè, tạo mối quan hệ giữa các tập đoàn. Đáng buồn nhất, bọn họ có tình thấp điểm hơn cô để ép cô vào đội tuyển thể cho họ, coi cô như một tấm bình phong luôn tự đắc về thành quả của mình. Nhật Hạ biết có gen thiên tài cũng là cái lợi và cô không có quyền trách họ khi mình không có cái gen đó nhưng việc coi thầy cô như ma-nơ-canh lại là cái tội không thể tha thứ. Và đây, cái việc không coi trọng thầy cô đó đang diễn ra trước mắt cô đây!

Trong phòng họp hội đồng, phía bàn Nhật Hạ đang bàn bạc cùng các thầy cô thì bọn con trai từ khắp các nẻo trong trường đang tụ lại, giả vờ hỏi han đủ thứ mặc dù họ biết thừa và rất nhiều giáo viên của tất cả các môn đang đứng sừng sững một đồng ở ngay kia.

-Nhật Hạ nghe nói cậu được vào đội tuyển, cậu giải hộ mình bài này được không?

Liên quan không vậy???

-Nhật Hạ, em giải hộ anh bài này được không?

Đây là của lớp 12 mà???

-Chị Nhật Hạ, em trả hiểu em sai chỗ nào mà nó cứ ra vô cùng ý a!

Giáo viên ngay kia kìa???

-Bla...bla...bla...

Một giáo viên gần đó thấy thế thì tốt bụng lên tiếng:

-Các em có thể hỏi chúng tôi.

Ngay lập tức, hàng chục con mắt đồng loạt hướng về phía cô giáo kia, trăm miệng một lời rống:

-KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN CÔ!-Nghe học sinh mặt hầm hầm gần từng chữ làm cô giáo kia sợ hết hồn, khóc lóc hoảng sợ ngồi run một chỗ. Hiệu trưởng thấy vậy đành cho cuộc họp kết thúc, miệng chẹp chẹp liên tục. Nhật Hạ đã đến giới hạn, đập bàn quát lên:

-THÔI ĐI, TÔI MỆT LẮM RỒI ĐÂY!!!

Cả đám con trai thấy vậy thì đứng sững lại một lúc, xong lại nhao nhao:

-Nhật Hạ yêu quý, em ốm à?

-Chị cứ nghỉ khỏe đi, hôm khác em hỏi!

-Thương quá cơ, để tớ dìu cậu!

-Để tao dìu cô ấy đi!

-Không, để em tiễn cô ấy!

-Bla...bla...bla...

Nhật Hạ nhướng mày nhìn một lũ hấu sắc, không thèm chấp sách đồ bước ra khỏi phòng. Lũ cũng không hẳn là nào phẳng kia vẫn cãi nhau hăng say cãi nhau mà không để ý người đẹp đã về từ lâu.

Nhật Hạ ra đến cổng trường

-Sao, thế nào, buổi họp lại không thành phải không chị dâu?-Shiki hỏi.

-Đây là đồ ăn, em bồi bổ đi, nhìn “héo” hết người rồi kia!-Sukei ân cần đưa cho Nhật Hạ cái bánh bao và bịch sữa.

-Đừng lo, lần sau nhất định tớ sẽ bảo vệ cậu!-Dạ Thiên vò vò mái tóc của Nhật Hạ.

Nhật Hạ cảm động muốn rơi nước mắt. Suốt quãng thời gian cô đi học, đây là quãng thời gian cô hạnh phúc nhất. Đây là quãng thời gian duy nhất có người thật sự quan tâm đến cô ở trường, để ý đến sự mệt mỏi của cô. Nhật Hạ nhào tới khoác tay 3 người, tay giật cái bánh nhai ngấu nghiến, húp sùm sụp bịch sữa, nhồm nhoàm nói:

-Em yêu ọi ười ất!!(Em yêu mọi người nhất!!)

Ba chàng trai bị cô kéo đi đồng loạt in trên miệng một nụ cười.

-Ồ... Hạ, sao lại kéo bọn tôi về nhà cậu?-Dạ Thiên hỏi.

Nhật Hạ đột nhiên quay phắt mặt lại đối diện với 3 người kia. Thái độ của Nhật Hạ cũng thay đổi 180°, trịnh trọng nói:

-Em muốn mọi người giúp!

-Chị không muốn thi đội tuyển?-Shiki hỏi. Nhật Hạ gật gật.

-Và em muốn anh bày kế giúp em khỏi thi?-Sukei phối hợp. Nhật Hạ gật gật sùng bái.

-Hôm thi cậu nên nghỉ học, đỡ bần nhiều!-Dạ Thiên thần thánh phán. Nhật Hạ sắp xếp bàn thờ để tôn thờ được rồi.

Nghĩ ngợi một lúc, Nhật Hạ hỏi:

-Hôm thi đội tuyển, các học sinh khác được nghỉ đúng không?

3 chàng trai nhìn nhau rồi gật đầu. Nhật Hạ cười ranh ma.

-Vậy hôm đó làm cho em cái giấy chuẩn đoán đau bao tử rồi chúng ta đi chơi nhé?

Bắt gặp ánh mắt mong đợi của Shiki, Nhật Hạ bổ sung:

-Hôm đó chị sẽ bắt Nguyệt Đông nghỉ làm. Đừng lo, em rề!

Lời vừa dứt, mắt chàng ta sáng rạng rỡ, trong đầu luẩn quẩn hình ảnh của Nguyệt Đông. Sau một hồi bàn bạc, cả nhóm thống nhất đi Royal City chơi. Tất nhiên, 3 chàng trai trẻ lợi dụng Nhật Hạ nấu cho họ bữa

cơm coi như là phí đóng cho chuyến đi chơi ngày sau. Nhật Hạ gào ầm lên kêu nhỏ mọn nhưng rồi cũng đành đi vào bếp.

A

Nhật Hạ rất mong chờ chuyến đi ngày hôm đó!

Sáng hôm thi đội tuyển để chọn ra học sinh tài năng nhất đi thi thành phố thì bàn của đại diện lớp 11a lại trống. Trên mặt bàn giáo viên coi thi còn có một tờ chuẩn đoán đau bao tử của bệnh viện kẹp ghim với đơn xin nghỉ học của ai đó.

Trong lúc đại diện các lớp đang căng thẳng thi thì cô gái thiên tài nào đó rất được cô Tú ninja kì vọng lại đang ung dung chơi đùa ở Royal City với những người mà cô yêu mến...

18. Chương 18: Chap 15

Mới 8h sáng, cả đoàn Nhật Hạ đã kéo nhau vào Royal City chơi. Nhật Hạ cứ ù với uầy nhìn toà nhà to như cung điện như con ngổ làm cho người ta khinh khinh. May là cái mặt tiền đẹp cộng với nụ cười tỏa nắng của Nhật Hạ lại khiến người ta thấy thiện cảm, đẹp ngay cái ý nghĩ khinh thường cô ra khỏi đầu.

Đoàn Nhật Hạ con gái thì mặc áo sơ mi quần đùi, con trai thì mang áo cộc quần ngố lửng, người ngoài nhìn vào cứ tưởng nhóm học sinh tụ tập đi chơi nhưng cái vẻ đẹp cao quý bề ngoài của mấy bạn trẻ thực khiến cho người đi qua ngược lại, nhân viên trà phòng xì xầm bàn tán. Nga~ nghe nói hôm nay có ca sĩ khá nổi cũng đến đây thăm thú, mấy nhân viên hôm nay có thể ngấm mĩ nam mĩ nữ thoải mái rồi!

Nhật Hạ không khỏi cảm thán cái toà nhà này sao như mê cung vậy, cứ từng tầng đi lên xuống xong lại còn lòng vòng mấy “ngõ” liên, cuối cùng vẫn ra đường cũ a! Nhật Hạ hối hận! Vừa này mọi người bảo lên xe mini đi thì không nghe, đòi đi bộ thưởng ngoạn, giờ thì đây, chưa mua được cái gì đã rã rời cả cái chân rồi!

Bọn đi đằng sau nhìn Nhật Hạ như xem kịch. Cái con người này hay thật! Lúc bảo đi xe thì đòi đi bộ, giờ thì nhìn điệu bộ như chân sắp gãy làm người ta xót. Đã thế không biết đường lại cứ lon ton đi trước, đi lòng vòng lại quay về điểm ban đầu, xong lại cảm thán ‘sao cái đường này rắc rối thế?!’. Khờ khạo hết chỗ nói!

Dạ Thiên quay đầu nhìn Nguyệt Đông rồi nhìn Nhật Hạ. Cậu chẳng thể nào hiểu nha??? Tại sao cùng cha cùng mẹ mà hai chị em nhà này lại khác nhau thế nhỉ? Cô chị thì ầm ập, rực rỡ, dễ cảm nhận, dễ thấy như mặt trời mùa hạ, yêu ghét biểu hiện rõ khiến cho người ta thấy an toàn mà dễ mến. Cô em thì lại lạnh lùng, thâm trầm, khó đoán, khó thấy như mặt trăng mùa đông, yêu ghét chỉ biểu lộ trong lòng khiến cho người ta thấy bí ẩn mà thích thú(mùa đông ít thấy xuất hiện trăng). Một chan hoà dễ thấy, một êm đềm khó tìm, phải chăng, đây chính là lí do họ có cái tên đối lập nhau: Nhật Hạ-Nguyệt Đông?? Mẹ của hai chị em nhà kia mà nghe được tiếng lòng của Dạ Thiên chắc sẽ sống dậy mà phỉ báng: “Ta nhỏ vào cái suy nghĩ của nhà người!! Cái gì mà Nhật Hạ yêu ghét rõ ràng?? Cái gì mà Nguyệt Đông khó đoán?? Ngược lại mới đúng! Tuy Nguyệt Đông che dấu cảm xúc nhưng qua đôi mắt, qua cái nhíu mày có thể biết nó muốn gì, cần gì. Còn Nhật Hạ? Dù có khổ sở đến mấy nó cũng mỉm cười vô lo làm cho người ta cứ nghĩ nó luôn vui vẻ, thực chất, tối về, nó lại chạy vào phòng mà khóc, mà tự giải quyết một mình a!!”

-Này, thôi vào cái siêu thị kia vậy!-Nhật Hạ chỉ vào siêu thị Ocean. Ôi chao cái cô nàng này, chỗ này chính là điểm xuất phát đó!

Mấy người kia phải chạy theo Nhật Hạ cũng mệt lắm rồi, có chỗ để vào đường nhiên đồng ý, còn hơn là theo cái cô nàng kia chạy loạn.

-Kyaa...

Bánh ngọt khổng lồ kia!!!-Nhật Hạ reo lên thích thú.

-Khoan đã Hạ/chị dâu/chị/Sul Hwa!!!-Bốn người reo lên nhưng không kịp nữa rồi! Nhật Hạ cho tay vào quệt cái bánh gatô không lỗ rồi cho vào mồm.

1s....

2s....

3s....

-AAAAAA.....!!!! Vị kinh quá đi!!!Nhật Hạ ra sức ọe ọe, khụ khụ. Cái bánh kem gì mà vị kinh quá đi mất! Nó ngấy ngấy, ngấy ngấy, còn có vị của... xà phòng!!!

-Đồ ngốc, cái đó có xịt thuốc bảo quản, không đọc biển hải?-Sukei chạy lại, từ đâu lấy ra chai nước khoáng cho Nhật Hạ súc miệng.

Nhật Hạ nhìn cái biển “Bánh kỉ niệm- Có phun chất bảo quản” mà khóc ròn. Cái bánh to như vậy, ngon như vậy lại để trang trí thử hỏi sao không tiếc cơ chứ!?! Mặt Nhật Hạ dài như cái bơm, đi mà cứ ngoảnh lại nhìn cái bánh. Không phải là cô tham ăn nhưng mà thực sự, thực sự cô rất, rất, rất tiếc! Đó là bản năng của người nghèo.

Phía đằng xa, có người con trai tóc màu hồng rượi nhìn thấy cảnh đó mà buồn cười. Cái cô gái cứ há hốc mồm nhìn bánh kem rên tiếc thực sự rất dễ thương nha! Thảo nào chẳng ai nói cho cô ta biết phần ruột của cái bánh kem đó làm bằng xốp cả!!

-Kia rồi! Anh Key, xin mời đứng lại!

Anh chàng tóc hồng rượi thấy có người gọi thì vụt trốn đi. Hôm nay anh muốn đi siêu thị sắm đồ chứ không phải là đi để chụp ảnh quảng cáo. Anh quản lí của anh thực phiền.

Đoàn Nhật Hạ đi sắm hết thứ này đến thứ khác. Lúc Nhật Hạ và Nguyệt Đông qua quầy chọn áo trong thì 3 anh chàng kia mặt đỏ tía tai, đầu óc bắt đầu liên tưởng tới những hình ảnh không nên nghĩ tới. Tất nhiên, để giữ phép lịch sự, 3 chàng vẫn “phải” quay lưng đi khi mấy nàng đi “ướm đồ”.

-Oa, em mặc màu xanh biển nhạt này rất đẹp nha!-Nhật Hạ reo, Shiki bắt đầu liên tưởng.

-Màu đen làm làn da của chị nổi bật hơn đó!-Nguyệt Đông ghẹo, Sukei và Dạ Thiên sắp xịt máu mũi.

-Này mấy cái tên kia, chê chị em tôi xấu hay sao mà không chịu quay lại nhìn người ta một cái hải?-Nguyệt Đông trách móc, chị em cô chỉ ƯỚM chứ không MẶC à nha!

Mấy chàng mang tai đã đỏ gấc, đỉnh đầu bốc khói, nghe Nguyệt Đông trách thì hai tai xì ra khói, phát ra tiếng ‘tuu...’ dài. Đồng loạt mấy chàng lắc đầu nguầy nguậy, vẫn nhất định không quay lưng lại:

-Không không, hai chị em cứ thử, cứ ướm. Bọn anh là đàn ông, không nên quay lại nhìn!-Trăm miệng một lời, 3 chàng đồng thanh.

-Cái gì vậy? Hôm nay mấy người bị làm sao thế?-Nhật Hạ hỏi.

-Cố giữ phép lịch sự!!-Rất đồng thanh, rất hợp nhau.

Hai chị em Nhật Hạ quay qua nhìn nhau chả hiểu gì. Mấy cái tên này hôm nay bị trúng gió độc hết lượt nên lên cơn à?

-Hai em mặc hai màu này rất hợp nha!-Ở đâu xen vào một giọng nói nam yêu mị.

Mấy tên con trai đang ngưỡng nghệu xấu hổ kia giờ tự nhiên lại bưng bưng khí thế khác thường, nhất loạt quay lại xem xem kẻ nào cả gan dám khen người trong mộng của họ ƯỚM áo trong. Nhưng khi quay lại, ba anh chàng hối hận, xấu hổ vô cùng, chỉ muốn đào lỗ mà chui xuống. Thực ăn dưa bở! Hai cái người con gái kia là đang thử áo phông, mà tử đựng áo trong kia lại cách tử đựng áo phông có 1 dây làm bọn họ cứ tưởng....A xấu hổ quá đi!!!

Hai cô gái thấy có giọng lạ thì quay lại. Một anh chàng cực kì đẹp trai a~ Anh ta có tóc hồng rượi sáng, thân hình cũng gần giống Sukei, người Việt Nam mà da trắng vô cùng! Anh ta mặc cái bộ đồ quỷ dị đầy gai, hai tay xoắn túi, miệng cười cười lộ ra hai cái răng nhọn khêh rất vampire. Ánh mắt sắc bén đeo

kính áp tròng nửa hồng nửa vàng nhìn Nhật Hạ thích thú. Nếu nói Sukei và Dạ Thiên đẹp kiểu bằng giá lãnh khốc thì anh chàng này với Shiki lại cùng đẹp kiểu yêu nghiệt quý dị, tuy nhiên, cái chàng trai tóc hồng rượu này có vẻ mỏng mị hơn Shiki. Từ đâu có người đẹp trai lai vampire chạy ra khen Nhật Hạ, lại còn nhìn cô đắm đuối làm Dạ Thiên và Sukei nướng mảy dề phòng.

-Cái người này từ đâu chui ra vậy?-Nguyệt Đông khó chịu nói. Nhìn cái bản mặt của tên này thật gian.

Nhật Hạ vì phép lịch sự nên huých tay em gái, miệng khê thốt:

-Cảm ơn!-Song, Nhật Hạ đặt hai cái áo vào giỏ, kéo Nguyệt Đông đi làm 3 chàng kia phải chạy theo. Ở cái thế kỉ 21 này mà có chuyện tự nhiên một người lạ ở đâu xông ra nhận xét mình thử áo thì một là người lạ kia có ý đồ xấu, hai là người lạ kia bị dở hơi. Cả hai loại người này đều không nên tiếp xúc, tốt nhất là tránh xa.

Anh chàng tóc hồng rượu kia ngơ ngẩn. Không ‘A, anh Key!’, không ‘Cho em xin chữ kí!’ sao? Cô gái kia lạ thật! (bạn trẻ ơi, Nguyệt Đông cũng không biết bạn là ai, 3 chàng kia cũng không biết bạn là ai mà?)

Cả lũ Nhật Hạ sau khi thoát khỏi anh chàng có nghi vấn tâm thần thì đi ăn chơi xả láng. Đương nhiên, tuy Nhật Hạ kiên quyết đòi trả tiền nhưng chi phí chuyến đi ngày hôm đó vẫn do Sukei, Shiki và Dạ Thiên bao trọn với lí do: Đi chơi với phái nữ mà không giả tiền không nhục cũng là bị xúc phạm. Và không xảy ra ngoài ý muốn, Nhật Hạ ngoan ngoãn cho 3 chàng trả tiền.

-Key, cậu chạy đi đâu đấy hả?-Anh chàng quản lí hỏi.

-Anh điều tra cho em về cô gái kia nhé!-Key chỉ về phía bóng dáng Nhật Hạ.

-Rất xin lỗi, nếu chỉ có thế thì tôi không thể điều tra được! Đi thôi, chúng ta phải chụp ảnh quảng cáo!-Anh quản lí đẩy đẩy lưng Key. Key nhìn theo bóng dáng đã khuất dần mà tiếc nuối. Sao trên đời này còn có người hồn nhiên thế nhỉ???

#Warning: Ở Royal City chưa bao giờ xảy ra những sự kiện trên, nó hoàn toàn chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng.

19. Chương 19: Chap 16

Trong quán bar mà Nguyệt Đông đang làm, tiếng nhạc xập xình không ngừng vang lên hết cỡ, ánh đèn xanh đỏ lả lướt chiếu trên cơ thể cuồng nhiệt của những người say thuốc. Hôm nay vẫn như mọi ngày, góc đằng kia thì mấy lão trung niên một tay ôm mấy em mà hôn hít, còn ở góc đằng này, mấy thằng học sinh lúc nào cũng đóng cột xếp hàng dài mà mê mẩn nhìn cô pha chế rượu xinh đẹp. Cô pha chế rượu xinh đẹp đó không ai khác chính là công chúa băng giá của quán bar-Nguyệt Đông. Cứ đến ngày có ca của Nguyệt Đông là lượng khách là học sinh lại tăng lên đáng kể, không kể mấy chàng trâu già muốn gặm cỏ non.

-Này công chúa, cho xin thêm li Vodka nhé!

-Cho đằng này thêm li Whisky công chúa ơi!!

-Anh muốn gọi thêm hai li Wine và Rio.

Nguyệt Đông đã quen với cảnh mấy thằng nhóc này í ới gọi. Mới có lớp 9, lớp 10 mà bày đặt uống rượu(Nguyệt Đông nếu đi học thì năm nay mới học lớp 9).

Đột nhiên, từ đâu xông vào một nhóm côn đồ, tay cầm dao, quần áo in hình đầu lâu kì lạ, đầu tóc nhuộm xanh đỏ, còn xỏ mấy cái đinh vào môi, tai, mũi. Tên cầm đầu hét to:

-Mau nộp tiền bảo kê!!!

Nguyệt Đông nhú mảy. Cái bang Đầu Lâu này lần trước đã bị người của Shiki dần cho một trận rồi mà hình như cũng không biết sợ thì phải.

Khách trong quán đồng loạt im lặng. Tiếng nhạc cũng dứt. Mấy thằng học sinh thì ngồi im mà tưởng chừng như muốn tè ra quần. Duy chỉ có mấy tên vệ sĩ mà mấy lão giám đốc mang theo là đang chìa súng về phía nhóm đầu gấu, nhưng số lượng ít ỏi đó không thể địch với bang Đầu Lâu được.

-Quản lí đâu? Còn không mau nộp tiền bảo kê?-Tên đầu sở nhắc lại.

Nguyệt Đông từ khu pha chế rượu bước ra. Tên cầm đầu của bang nhìn thấy cô thì cười khinh bỉ:

-Nguyệt Đông bấy bì à? Anh đã điều tra, thằng chó Shiki hôm nay có việc phải qua Nhật Bản rồi, em khỏi ra oai đi!

-Đéo muốn nói nhiều với mày! Kể cả không có anh ấy tao vẫn nhất quyết không để mày làm loạn ở chỗ này!-Nguyệt Đông lạnh lùng phán.

-A con ranh này láo thật! Tụi bay, xông lên banh cái mặt chảnh chó của nó ra đi!!!-Tên cầm đầu gào lên hung dữ rồi tự mình xông lên. Tất cả hướng về phía Nguyệt Đông mà vồ.

Nguyệt Đông nhanh chóng né đường dao của lên đầu tiên làm tên đó mất đà bị hụt ngã, đập vào tay tên đó khiến con dao bay lên rồi bắt lấy con dao để làm vũ khí đâm vào tên tiếp theo. Cô lộn một vòng tung mình trên không đập mạnh vào gáy 2 tên nữa khiến chúng ngất xỉu. Tiếp, Nguyệt Đông gạt chân tên tiếp nữa khiến hắn mất thăng bằng mà ngã, tiện thể khuyến mãi cho hắn 2 phát đập vào mặt. Mấy tên vệ sĩ nhân tiện cũng nổ súng bắn trúng vài tên định đánh lên Nguyệt Đông. Sức Nguyệt Đông đang yếu dần, nếu cứ như vậy cũng không phải là cách. Phía địch có những 30 người, cô sắp đuối rồi!

-MẤY CÁI NGƯỜI BỆNH HOẠN NÀY CHẶN KHÔNG CHO NGƯỜI TA VÀO THĂM EM GÁI LÀ SAO HẢ???-Tiếng kêu lạnh lùng mà ngân hay như tiếng đàn vang lên. Theo sau là mấy âm thanh “bốp”, “bình“. Mấy tên gác cửa của bang Đầu Lâu đã bị giải quyết êm đẹp, bất tỉnh ở cửa. Nhật Hạ ung dung bước vào quán bar kêu to:-Nguyệt Đông ơi ời, chị mới làm cái bánh kem rất ngon nha! Mau ăn thử!

Cả quán im phăng phắc, nhìn chằm chằm vật thể “ngoài hành tinh” này. Không thấy người ta đang đánh nhau sao?

Nhật Hạ bị cả quán nhìn chằm chằm thì ngưng cười nhìn tổng thể một lượt. À! Đang đánh nhau! Tiện chân, cô đá một phát vào mặt tên mặc áo đầu lâu gần đó làm hắn bất tỉnh nhân sự. Nguyệt Đông vội sức tỉnh nhanh chóng kết liễu tên gần cô. Cả quán lại tham gia vào cuộc chiến nhưng lần này có thêm Nhật Hạ.

-Ồ la la, công chúa băng có cô chị thật “ngon” nha!!-Tên trùm cười khà ồ kéo Nhật Hạ đang hăng say đánh nhau vào lòng song dí dao vào cổ cô, hét to:

-Nếu mày không dừng đánh thì tao sẽ cho chị mày một đường đẹp trên cổ đấy công chúa ạ!

Nguyệt Đông làm bộ biết điều, từ từ vờ đặt dao xuống để Nhật Hạ hành động.

Chắc, ngây thơ quá! Cái bản mặt thông minh này không nhớ Nhật Hạ giỏi nhất món tự vệ sao? Tức thì Nhật Hạ dùng cùi trỏ huých mạnh vào sườn tên đang cười đắc thắng kia, đồng thời kẻ ngoặt tay hắn lại để con dao chìa về phía mặt hắn, đá một phát vào hạ bộ. Tên kia bị đau nhưng cũng không vừa. Một tay hắn ôm sườn, hai chân kẹp chặt, tay kia vẫn giữ để dao không bị đâm vào mặt. Hai bên giằng co quyết liệt.

Bỗng từ đâu tiếng súng vang lên. Một cậu trai mặt non choẹt bước vào. Nhóc này cao hơn Nhật Hạ một tẹo, tóc màu nâu xanh lơ, người vẫn mặc nguyên bộ đồng phục màu trắng, tay cầm súng(xem hình). Chẹp, cái mặt thư sinh vậy mà cầm súng làm phá hết hình tượng. Cậu nhóc đó cất giọng:

-Tóc Đỏ, buông ngay cái tay đang dí dao vào mặt chị kia ra! Còn nữa, bảo đàn em mày ngừng công kích người trong mộng của tao!

Tóc Đỏ là tên của cái tên cầm đầu đang ra sức đẩy dao với Nhật Hạ. Tên đó lập tức buông dao, xin lỗi rồi rút rồi tắt nhiên bảo đàn em ngừng đánh Nguyệt Đông, cấp mô-ng chạy thẳng.

Nhật Hạ thở hắt. Cô mệt cực độ, cái dao sắp đập trên mặt cô nha! Nhật Hạ học học:

-Cả....m ơ...n!

Nhật Hạ thực quý cái cậu baby cute này. Mà cậu ta vừa nói cái gì cơ? Người trong mộng? Nguyệt Đông thực đào hoa quá đi! Haha có kịch vui xem rồi!

Nguyệt Đông cũng đang ngồi bệt xuống sàn nhà thở gấp. May quá! Suýt chết cô!

-Cậu có sao không?-Cái tên có khuôn mặt siêu baby kia tiến đến gần Nguyệt Đông ân cần hỏi han. Nguyệt Đông nhìn kĩ mặt cậu ta một chút. À!! Cái tên bắt đầu đóng cột ở đây được 1 tuần đây mà! Xì, chưa gì đã ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng dù sao Nguyệt Đông cũng rất biết ơn cậu ta. Cô và chị cô nợ cậu ta một mạng.

Thấy tình hình ổn định, quán lại ồn ào như trước. Nhật Hạ và Nguyệt Đông đi vào khu pha chế rượu như thường. Nhật Hạ vừa phụ em vừa cười hì hì ghẹo:

-Em chị giỏi quá! Lúc nào cũng có mỹ nam cứu trợ, thật đào hoa!

-Hừ, chỉ là một trong số những tên nhóc phung phí tiền của bố mẹ đóng cột ở đây mà thôi!

-Tiền của cha mẹ người ta thì là của người ta! Nói chung chị vẫn quý thằng nhóc đó!

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến liền. Cậu trai vừa nãy tiến đến hỏi han:

-Chị và bạn không sao chứ!

-Tất nhiên! Cảm ơn em nha! Em thích Nguyệt Đông nhà chị đúng không?-Nhật Hạ nhanh nhẩu.

-Vâng! Em tên Minh Địa, rất vui được làm quen! Em có thể gặp lại chị và bạn chứ?

-Thích thì đến bar...-Nguyệt Đông buột miệng, Nhật Hạ cấu tay em gái làm Nguyệt Đông kêu 'a'. Nhật Hạ cười xuề xoà:

-Em đừng để ý nó! Số điện thoại của chị là ***, của nó là ***, địa chỉ ***. Có gì em cứ gọi nhé!

-Vâng, vậy số em là ***, hôm nào em qua chơi với bạn và chị nha!-Minh Địa bấm máy lưu số, miệng cười cười.

-Ừ ừ, bây giờ hai em tự nhiên nha! Chị về đây! Nguyệt Đông ăn bánh đi nhé!

-Vângggg....-Nguyệt Đông dài dòng đáp. Tự nhiên vì món nợ này mà phải quen thân với một thằng nhóc. Ghét quá đi!

-Này hình như cậu ghét tôi thì phải?-Minh Địa hỏi.

-Nếu có một đứa không quen biết có ý tỏ tình với cậu giữa quán bar thì cậu có cư xử bình thường được không?-Nguyệt Đông vặn lại.

-Có ai khen cậu dễ thương chưa?-Minh Địa không nghe mà hỏi làm Nguyệt Đông ngượng. Làm sao đây, cô chỉ có mình Shiki thôi!

-Im ngay!-Nguyệt Đông thẹn quá hoá giận.

Nhật Hạ lấp ló ở ngoài cửa nhìn, thấy hai bạn trẻ có vẻ thân thiết thì cười hì hì rồi mới về. Hehe, Shiki có tình địch rồi nha! Nhưng sao cô lại thấy cái cậu Minh Địa đó quen quen làm sao ấy nhỉ? Cái tên lạ hoắc mà cứ thấy quen. Mà thôi! Nghĩ làm gì cho hại não! Quan trọng là bây giờ có hai ứng cử viên để cô lợi dụng a!!!

Tên hên là đã có hai nhân vật mới. Thông báo là cái cậu Minh Địa đó có liên quan mật thiết đến một người trong nhóm Nhật Hạ nha!

20. Chương 20: P1

(Hình trên là Key nha!)

Tại sao hiệu trưởng các trường quan hệ rộng? Tại sao dù biết mình không thể nhưng học sinh vẫn lao đầu vào thi thanh lịch? Đơn giản vì để tạo quan hệ giữa các trường, nam sinh và nữ sinh thanh lịch hàng năm của trường Thanh Lịch sẽ được đi giao lưu với học sinh ưu tú của trường khác. Mà học sinh thanh lịch của trường khác hay trường nào cũng vậy, dĩ nhiên luôn là cực phẩm soái ca và cực phẩm mỹ nữ rồi! Thời buổi này ai mà không ham cái đẹp cơ chứ!

Đang là giờ chào cờ, tiếng hiệu trưởng vang lên đều đều. Nhật Hạ và Dạ Thiên đang đứng trên bục nhận lệnh.

-Năm nay trường chúng ta giao lưu là....-Hiệu trưởng cố ý kéo dài giọng quan sát học sinh của mình bên dưới. Nữ thì cần rách gấu áo, nam thì tựa hồ muốn cắn bật móng tay. Haizz...Học sinh bây giờ thật là!

-Trường Điện Ảnh!-Lời vừa buông, phía dưới vang lên tiếng hét thảm thiết.

-AAAA... đó là trường anh Key mà!!!

-Anh Key của đời em!!!

-Còn em Angel của bọn con trai chúng tôi thì sao?

‘Huhuhu...’‘oaoaoa...’‘trả lại họ cho tôi’ những tiếng ai oán vang lên khắp sân trường như tiếng ma rên quỷ rống. Người bên ngoài trường nghe thấy không khỏi rợn tóc gáy. Chẳng nhẽ trường này có ma??? Thật đáng sợ!

Trong lớp 11a...

-Ai nha Nhật Hạ, chúc mừng nha! Lại có thêm cơ hội dụ dỗ đàn ông!-Ngôn Thanh chúc mừng mà trong mắt lại không có lấy một tia thành tâm.

-Ta năm thê bảy thiếp còn hơn người bị hươu (gần giống chia tay, li hôn)!-Nhật Hạ nhớ đến câu nói trong cuốn tiểu thuyết xuyên không của Thụ Cẩm mà buột miệng.

-Cái con ranh này, mày nói ai bị hươu?-Ngôn Thanh không phải là không hiểu Nhật Hạ nói gì nhưng nghĩ đến người trong lớp chưa biết nên không giải nghĩa ra để giữ thể diện.

-Ồ, tôi đâu nói cậu? Tôi nói vậy để an ủi bản thân thôi mà? Tại số tôi đào hoa quá thành ra khổ cho một số người hay bị căng thẳng thần kinh vì ghen tị!-Nguyệt Đông thì thoảng cũng rất tự kiêu, học tập con bé một chút chắc cũng không mất gì.

Dạ Thiên nghe thế bật cười to làm cả lớp cũng cười theo. Nhật Hạ mới học mấy cái tính tự sướng này ở đâu mà lợi hại vậy?

Ngôn Thanh tức giận cực điểm. Vì bị mất cái danh nữ sinh thanh lịch nên dạo này nàng ta rất nóng tính, động một cái là giận đùng đùng.

-Con đĩ!

-....

-CON Đ-Ỉ!!

-....

-C-O-N Đ-Ỉ!!!-Ả ta tức giận hút lên, điên cuồng gằn từng chữ vào tai Nhật Hạ. Bộ mặt quái vật của hotgirl Ngôn Thanh đã lộ ra. Tin hot, tin hot!

-Ranh con mày điếc à?!?!- Ngôn Thanh thấy mình bị bơ thì hung hăng vả mạnh vào gáy Nhật Hạ. Nhật Hạ nhúu mày. Đau!

Dạ Thiên thấy sắc mặt Nhật Hạ thì vội vén tóc sang bên vạch áo cô ra xem. Tuy chỉ là phần gáy nhưng vén tóc thì vẫn là vén tóc, vạch áo thì vẫn là vạch áo, không lướt qua được tai mắt thiên hạ. -Ngôn Thanh thôi, xem cô đang làm gì!-Dạ Thiên tay chỉ vào phần gáy Nhật Hạ văng tục. Tục thì cũng không đến nỗi nhưng học sinh ở đây đều là con nhà gia giáo, họ không khỏi bàng hoàng. Tiểu thư nhà họ Ngôn và tổng giám đốc công ti Dạ Thiên cư nhiên văng tục chỉ vì một cô gái?

-Thiên, ngồi xuống! Xin lỗi Ngôn Thanh tiểu thư, có chút hiểu lầm! Tôi tưởng cậu đang nói mình! Thành thật xin lỗi!-Nhật Hạ xoa xoa gáy. Hôm qua cô đã học hỏi rất nhiều nhờ trận đánh ghen bên nhà hàng xóm. Muốn chửi cô? Ăn quả nhớ sao?

‘Tôi tưởng cậu đang nói mình...’, ‘tôi tưởng cậu đang nói mình...’, từng âm từng chữ như cửa vào tim Ngôn Thanh. Đúng rồi, cô chỉ thế thôi! Cao sang gì mà chửi người ta.

Ngôn Thanh quỳ sụp xuống sàn. Hai tay không ngừng vò đầu bứt tóc, nước mắt tuôn như mưa, răng cắn chặt đến như muốn banh hàm gãy răng, ả ta lầm bầm:

-Ngôn Thanh mày là con đĩ! Là con đĩ! Nhưng tất cả tại con ch-ó Nhật Hạ. Ta liều mạng với người!!!

Liều mạng? Liều hay đang nằm rên? Còn không biết xấu hổ?

Thụ Cẩm thấy thế thì “nước mắt tuôn rơi” ra ôm Ngôn Thanh vào lòng. Ngôn Thanh, chỉ vì ghen mà.... Đáng thương quá!

Hai mỹ nữ xinh đẹp chẳng hiểu tại sao đứng giữa lớp ôm nhau khóc.

-Cậu tiếp một mình đi!-Có anh chàng sở hữu mái tóc hồng rượi đang ngồi vắt vẻo trên bàn, mắt hơi khép để lộ tròng mắt đeo kính áp tròng màu hồng và vàng, môi mấp máy làm cho đôi răng nanh vampire như ẩn như hiện. Anh ta tên là Key, không ai khác chính là anh chàng ca sĩ Nhật Hạ gặp hôm ở siêu thị(mời xem hình).

-Key, lần này cậu nhất định phải tham gia. Đây là vì danh tiếng của trường.

Người vừa khuyên bảo là một cô gái tên Angel. Cô ta có thân hình thuột tha, nước da trắng ngần, mái tóc màu vàng pha xanh lơ, đôi môi hồng nhuận và đôi mắt to tròn đồng màu tóc. Angel đang cố thuyết phục Key đi giao lưu với mình.

-Tớ để hồ sơ và ảnh lại, có gì cậu nói tớ nhé!-Angel làm bộ thờ dài nhưng thực chất là mừng như điên. Nữ sinh thanh lịch của trường Thanh Lịch đương nhiên là rất xinh rồi, Key không đi càng ít có cơ hội tiếp xúc với cô ta. Còn bây giờ, Angel phải về sớm chuẩn bị để mai còn gặp mỹ nam trường Thanh Lịch.

Sau khi Angel đi khỏi thì Key chán nản mở tập hồ sơ ra xem. Angel lúc nào cũng bám dính lấy anh khiến anh rất khó chịu. Bù lại, cô ta luôn giúp anh đuổi các nữ sinh bám lấy mình nên dù có bị cả trường gán gáp với cô ta anh cũng mặc kệ.

Key mở tập hồ sơ thứ nhất, không có phản ứng gì...

Key mở tập hồ sơ thứ hai, anh trợn to mắt. Đây không phải là cô gái hôm anh gặp ở Royal City sao? Dù trong ảnh cô ấy buộc tóc, đeo kính nhưng anh vẫn nhận ra. Trong phút chốc, Key cảm thấy mình thật may mắn với tính tò mò của mình. Lần đầu tiên trong 3 năm học cấp 3, anh cảm thấy thật sung sướng khi trở thành người đại diện của trường. Ngay lập tức, Key nhắc máy gọi điện cho Angel...

-Sao hôm qua cậu tự nhiên đổi ý mà gọi cho tớ vậy? Cô nữ sinh Thanh Lịch năm nay xinh quá à?-Angel cười hỏi mà mắt đầy sát khí.

-Đâu, tôi có xem ảnh nhưng cô ta xấu lắm. Kiểu một sách. Tôi chỉ tò mò xem vì sao đứa xấu vậy lại được làm nữ sinh Thanh lịch thôi!-Key nói dối không đỏ mặt. Anh sợ nếu nói thật, mọi người thấy Angel này sẽ phàn nàn cô bé đó ra.

Angel nghe thế cũng yên tâm phần nào. Hai ngôi sao của trường Điện Ảnh đang phải đứng hứng nắng ngoài cổng trường để đợi học sinh giao lưu. Angel diện tiết chửi thầm: 'Chết tiệt, nắng 39 • thế này thì không đen da mới lạ!'

Một chiếc xe Lamborghini màu đen đỗ trước cổng trường Điện Ảnh. Angel phá vỡ sự khó chịu, chưng ra nụ cười giả tạo để lấy lòng mỹ nam.

Dạ Thiên bước xuống ở ghế có vô-lăng, tao nhã vòng sang hàng ghế bên kia mở cửa. Angel nuốt nước bọt. Tao nhã, phong độ, lại còn đẹp trai, đúng kiểu ưa thích. Nhật Hạ vừa bước xuống, Angel cười thầm trong lòng. Xấu như thế kia mà đòi làm nữ sinh thanh lịch? Đòi đi với anh đẹp trai gần kia? Cô đây sẽ ra tay chính nghĩa mà cướp hết!

-Xin chào, chị tên Thiên Thần, mọi người hay gọi là Angel. Còn đây là Không Khi, mọi người gọi anh ấy là Key. Hôm nay anh chị sẽ là người tiếp đón bọn em!-Angel nhanh nhẹn giới thiệu, tiện thể bắt tay Dạ Thiên. Lạnh lùng quá!

Dạ Thiên ghét mấy cô gái kiểu này. Anh giật tay ra làm Angel xấu hổ. Key khinh khỉnh:

-Xin lỗi cho hành động của cô ấy! Hai em có thể giới thiệu về mình chứ?-Ánh mắt Key mong chờ nhìn Nhật Hạ.

-Em là Dạ Thiên.-Âm thanh lạnh lùng của Dạ Thiên vang lên.

-Em là Nhật Hạ.-Nhật Hạ cất giọng trong như đàn.

-Rất vui được làm quen-Đồng thanh hai người kêu lên, trên miệng vẫn không nở một nụ cười.

'A... giọng em ấy âm trầm quyến rũ quá!' Angel nghĩ. Riêng Key thì không bất ngờ mấy vì đã nghe giọng Nhật Hạ hôm ở siêu thị rồi.

Nhìn thấy chiếc Lamborghini đen tuyền tuyệt đẹp, Angel thêm thường hỏi:

-Trường Thanh Lịch cấp xe cho bọn em à?

-Không, trường không cấp. Em sợ Hạ đi xe buýt nên mang xe đi đón cô ấy.-Dạ Thiên đáp. Nhỡ ra hôm nay Jane đèo cậu đi.

Angel ban cho Nhật Hạ ánh mắt hình viên đạn. Hạ? Sợ đi xe buýt? Nhật Hạ em yêu, cô quá tốt số nhưng lại xấu nên không xứng đáng. Tôi sẽ công bằng cướp tất cả, Dạ Thiên sẽ thuộc về tôi!

-Nhật Hạ này, chị thì không kì thị gì em nhưng học sinh trường này sẽ rất tức giận nếu nữ sinh Thanh Lịch xấu!-Angel chọc ngoáy.

-Cô/Chị nói cái gì vậy hả?-Key và Dạ Thiên đồng thanh. Cái cô nàng Angel này muốn chết à?

-Thiên!-Nhật Hạ nhắc nhở.

-Hạ, nhưng chị ta...

Nhật Hạ lắc lắc đầu tỏ vẻ không sao rồi quay sang nói với Angel:

-Chị này, xấu hay đẹp có lúc họ sẽ biết sau. Giờ anh chị cảm phiền dẫn em lên phòng họp để chúng ta vào việc chính!

Angel thấy Key cũng phản ứng dữ dội đâm ra sợ, ngoan ngoãn dẫn Nhật Hạ và Dạ Thiên lên phòng họp. May mắn thay, buổi họp hôm đó diễn ra suôn sẻ.

Còn tiếp...

21. Chương 21: P2

Hôm nay, hai học sinh thanh lịch của trường Thanh Lịch được nghỉ một buổi để tham gia giao lưu với trường Điện Ảnh. Ở trên từng lớp, học sinh trường Điện đang đồn ầm lên về cặp đôi thanh lịch kẻ 8 lạng người...1 cân ở dưới sân trường. Cái cậu đẹp trai kia thật tuần tú quá mức quy định mà sao cái cô ngồi cạnh kia lại bình thường tới mức không thể bình thường hơn như vậy? Đúng là trèo cao! Chim sẻ bày đặt đòi làm phượng hoàng. Nữ sinh trường Điện Ảnh không phục, cực không phục a!!

Các học sinh đi qua đi lại để rình mò “nhan sắc” của Nhật Hạ ngày càng nhiều, các thầy cô tò mò cũng giả vờ lướt qua lướt lại. Mặc kệ ánh mắt của bàn dân thiên hạ, Nhật Hạ vẫn ung dung ăn cơm trưa mà Dạ Thiên thì vẫn đang nhồm nhơ ngồi ăn ké Nhật Hạ.

Chàng một miếng, nàng một miếng làm thiên hạ nóng mắt. Nhật Hạ cũng không phải có ý gì ra oai, chẳng qua Dạ Thiên không nghĩ là phải ăn trưa ở đây nên mới.... Haizzz..., mà thôi, cậu ấy cứ nhìn cô ăn thế ai mà nỡ để cậu ấy đói? Cái khuôn mặt thiên thần này cô mà không chăm lo giữ gìn, chỉ sợ mấy đám fan của Thiên lột da cô mất! Nghĩ đến đây, Nhật Hạ tiếp tục công việc bảo mẫu, mình ăn một lại dứt cho Dạ Thiên ăn một.

Dạ Thiên sung sướng không nguôi. Chỉ định nhìn Hạ ăn một tí mà cậu ấy lại cho rằng mình đói, hỏi han mình rồi dứt cho mình ăn. Cơm Hạ nấu, chung thìa lại được cậu ấy dứt cho, đúng là đặc ân khó hưởng! Được hưởng thụ như vậy Dạ Thiên cũng không đại mà kêu không đói. Cậu ta thấy Nhật Hạ cầm cái thìa lên dí đến sát mặt hỏi ‘Đói không?’ thì lập tức gật đầu lia lịa. Hừ, có thằng ngu mới bảo không!

Hai bạn trẻ đang dứt cơm cho nhau ăn thì Angel và Key từ đâu chạy đến, Angel nhìn cảnh này chường mắt, nói với Nhật Hạ giọng mỉa mai:

-Chiều nay trường chúng tôi có tổ chức cuộc thi tài năng, mời hai em đến. Riêng Nhật Hạ thì em đến cũng được mà không đến cũng không sao!

Lời Angel vừa dứt, quả đấm của Dạ Thiên bay đến bên ả ta. Angel sợ hãi hét toáng lên, may mắn cho ả, cú đấm của Dạ Thiên đã bị Key chặn lại. Nhật Hạ thấy Dạ Thiên động thủ thì ôm ghì Dạ Thiên lại ngăn cản. Angel bên kia thì dưới sự chứng kiến của bao nhiêu học sinh, được thể ăn vạ:

-Hu oaaa..., Key, cô ta SAI Dạ Thiên đánh em!-Từ “sai” được Angel cố ý nhấn mạnh. Học sinh xung quanh bắt đầu xì xầm bàn tán.

Một cô bạn chạy lại đỡ Angel lấy lòng:

-Cô thật độc ác, sao cô nỡ làm vậy với Angel?

-Ngữ như cô ta bị vậy cũng đáng!-Key nói, vẩy tay ra vẻ đau. Nhật Hạ thấy thế thì kéo tay Key lại nắn nắn luôn miệng nói xin lỗi hộ Dạ Thiên. Cô bạn kia cứng họng. Mĩ nam đã nói vậy thì biết nói gì hơn?

Dạ Thiên thấy Nhật Hạ cứ sờ tay tên kia mà khó chịu. Cậu giật tay Nhật Hạ ra quát:

-Để tôi xin lỗi cho, con gái gì mà cứ sờ tay đàn ông vậy??

-Cậu chịu xin lỗi sao? Còn nữa, cậu đang coi thường phẩm hạnh của tôi à?-Nhật Hạ nhướn mày, tay vẫn nắn nắn tay Key một lúc sau mới thả ra. Hành động này làm Key đỏ chín mặt còn Dạ Thiên thì tức điên lên.-Tôi.... sẽ xin lỗi!-Đùa à? Dạ Thiên từ nhỏ đến lớn toàn người ta xin lỗi cậu chứ cậu đã bao giờ xin lỗi ai(trừ Nhật Hạ). Nay bảo cậu đi xin lỗi một thằng trai, lại là tình địch thì khác nào làm nhục mặt cậu chứ?

-Làm đi!-Nhật Hạ hất mặt.-Tôi “nuôi” cậu ăn không phải nuôi bình hoa!

Ặc! Giáng điệu của Nhật Hạ như bà mẹ làm Dạ Thiên xấu hổ. Đúng là cậu có ăn trực nhà Nhật Hạ nhiều một chút, tranh cơm của cô nhiều một chút, vấn đề cá nhân được cho chỉnh chu cho nhiều một chút(trang phục, đầu tóc,...), được Hạ chăm sóc cho từng li từng tí nhưng cũng không đến nỗi phải dùng từ “nuôi” chứ nhỉ? Dạ Thiên chẳng biết phải làm sao. Nếu không xin lỗi thì bị làm “con hư”, còn nếu xin lỗi thì thật là mất mặt. Cuối cùng dằn mãi ra chữ:

-Xin l....

-Thôi được rồi, Nhật Hạ cũng xin lỗi rồi thì anh cũng không câu nệ làm gì!-Key cười xuề xoà chặn ngang lời Dạ Thiên. Dạ Thiên tức điên. Ở đâu ra cái kiểu chặn họng người khác vậy?? Làm Hạ nhìn cậu vẻ ghét bỏ. A...thật thiên vị!

-Hạ...-Thấy Nhật Hạ không nói gì mà thu dọn hộp cơm, Dạ Thiên toan giải thích thì bị Nhật Hạ ngắt lời nói vào tai:

-Đi chuẩn bị bài thuyết trình thôi! Cuộc thi tài năng chiều nay nhất định họ sẽ ép chúng ta lên phát biểu!

-Ừ!-Bà xã đã nói vậy thì ông xã phải tuân theo thôi!

Cả trường cứng đờ nhìn hai nhân vật rời khỏi mà coi họ như không khí này.

-Hạ, Hạ, tớ bị chảy máu tay!

Mấy lũ con gái trong phòng chuẩn bị nhìn “vết máu” trên tay Dạ Thiên mà xuýt xoa nhưng lúc định lại gần hỏi han thì bắt gặp ánh mắt đe dọa khủng khiếp của Dạ Thiên đành lui xuống.

Ngặt Hạ đang đánh máy bài thuyết trình ngẩng đầu lên nhìn “vết máu” trên tay Dạ Thiên mà mắt tròn tròn. Đây... không phải chỉ là vết kim khâu đâm sao? Máu chảy ra chưa bằng nửa con kiến thể kia vẫn sợ mất máu ngất à?

-Phòng y tế ở tầng một. Tự xuống lấy băng gau dán vào đi. Tốt nhất đừng làm phiền cô y tế!-Ngặt Hạ nói xong lại quay xuống cái máy vi tính, mặc cho anh chàng nào đó đang nắm chặt bàn tay, gân xanh nổi lên rõ rệt.

Thiên vị, hết sức thiên vị!!!

-Xin nhiệt liệt chào mừng các thí sinh đến với cuộc thi tài năng!!!-Angel đảm nhiệm vai MC, cất giọng chuyên nghiệp, cười nụ cười thần thánh.

Phía dưới reo hò ầm ĩ. Các hàng ghế được xếp ngay ngắn theo trình tự các lớp, không phân biệt tuổi tác mà xếp theo học lực. Lần lượt :Chuyên nghiệp-Vững-Mới, được chia theo các ngành: Sáng tác-Đạo diễn-Diễn viên-Ca sĩ-Thời trang-Trang điểm-Đóng thế, hát nhép, nhắc thoại.

-Sau đây xin mời hai học sinh của trường Thanh Lịch lên phát biểu đôi lời!-Quả không ngoài dự đoán của Ngặt Hạ, Angel mời cô lên phát biểu nhằm gây cho cô khó dễ.

Hai người bước lên sân khấu. Như một kịch bản đã được dàn xếp, Dạ Thiên cầm tờ giấy Ngặt Hạ đọc ro. Angel thấy không làm khó được Ngặt Hạ đang đứng cạnh Dạ Thiên thì tức tối vô cùng, song cũng bị cái giọng trầm trầm nam tính của Dạ Thiên cuốn hút mà đắm chìm trong bài diễn thuyết. Dạ Thiên phát biểu xong, lũ con gái hận không thể vỗ to đến khi tay mình nổ. Chắc, lũ hám trai. Chắc Dạ Thiên có thêm vài câu xen vào kiểu ‘ làm ơn lau nước dãi ’ hay ‘ nhìn thấy hết rằng sâu rồi kìa ’ thì họ cũng không có phản ứng gì đâu nhỉ?

Hai người phát biểu xong đi xuống bục. Angel lại nở nụ cười chuyên nghiệp:

-Vâng, bây giờ xin bước vào vòng thi của chúng ta! Xin mời các thí sinh đăng kí vào chuẩn bị! Riêng năm nay, phần thưởng là được yêu cầu bất cứ ai làm một việc gì đó!

Oa! Cái này không khác gì thi thanh lịch ở trường Ngặt Hạ nha! Nhưng mà cái phần thưởng hấp dẫn hơn hẳn.

Các vòng thi của thí sinh lần lượt diễn ra. Key năm nay không tham gia nên Angel thay thế vì phải có một người tiếp đón học sinh giao lưu.

Tất nhiên không ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Angel thắng. Ặ ta nghiêm nhiên đưa ra cái yêu cầu hết sức ngạo mạn:

-Em học sinh giao lưu Nhật Hạ, chị cảm thấy không thua em về mọi mặt! Em hãy chứng minh em có điểm tốt hơn chị, xứng đáng hơn chị, bằng không, em sẽ phải từ bỏ chức danh nữ sinh thanh lịch và không được quan hệ với Dạ Thiên nữa!-À ta vừa nói vừa hung hăng chỉ chỉ vào mặt Nhật Hạ rất lỗ mãng. Nhưng đáng buồn trong con mắt của toàn thể học sinh trường Điện Ảnh đó là cử chỉ ra oai cao đẹp của nữ hoàng đang đòi lại chính nghĩa từ con nha hoàn xấu xí. Phải công nhận cái cô học sinh giao lưu kia xấu thật!

Dạ Thiên hừ lạnh. Mắt mù mới không nhận ra cô ấy xinh cỡ nào! Nhưng mà phải công nhận công phu hoá trang của Nhật Hạ cực tốt. Đến Shiki và Sukei lần đầu gặp mặt còn không biết, đến cả trường Thanh Lịch còn không nhận ra cơ mà! À, trừ một người, đó là cô Tú ninja.

Cả trường nhìn chằm chằm vào cô gái đầu buộc tóc rối bù như không chải, trên mặt đeo cặp kính đen to quá khổ. Thôi được, Dạ Thiên công nhận, đến cậu nhìn Hạ trong bộ dạng này cũng không dám nói là đẹp. Nếu như Hạ chọn cái kính vừa một tí, chải tóc trước khi buộc thì may ra... Haizzz.... Dạ Thiên tự cắc đầu mình, vậy mà vừa nãy cậu còn chửi bọn trường này mù!

Nhật Hạ ung dung bước lên sân khấu hỏi:

-Nếu như tôi chứng minh được thì sao?

-Thì tôi sẽ làm người hầu cho cô 1 năm!-Angel gấp gáp muốn xem Nhật Hạ dở trò gì.

Nhật Hạ lắc lắc đầu.

-Đến khi cô tốt nghiệp!-OK, được đó! Nhật Hạ sẽ nhờ cô ta bảo vệ mình khỏi nanh vuốt của Ngôn Thanh, Thụ Cẩm và đám con trai trong trường. Công việc RẤT đơn giản đúng không?

-Bây giờ-Nhật Hạ nhìn vào mắt Dạ Thiên-Thiên, tôi có tư cách không?

-Có!-Dạ Thiên đằng xa đang uống nước đáp ngay.

Nhật Hạ hài lòng hất hất đầu về phía đám con gái trong trường:

-Mĩ nam đã nói vậy thì còn chờ gì nữa?

Nhất loạt, đám con gái nhìn nhau rồi miễn cưỡng đồng thanh:

-Cooooó.....-Xì, không phải hám trai mà là rất hám trai!

Nhật Hạ lại hài lòng hướng về đám con trai dưới sân hỏi:

-Biết công chúa băng giá Nguyệt Đông làm ở quán bar gần đây chứ?

Đương nhiên là họ biết cô công chúa của quán. Họ lúc nào chẳng đóng cột ở đó. Nghĩ đến đây, lũ con trai đồng loạt gật đầu.

Rất tốt! Nhật Hạ bấm số gọi cho Nguyệt Đông, dí về phía Mic:

-Chuyện gì vậy chị?

Chị? Đám con trai toát mồ hôi, họ quả thực có nghe nói Nguyệt Đông có một cô chị.

-Chị có đủ tư cách làm nữ sinh thanh lịch trường Thanh Lịch không?

-Hả? Chị hỏi gì lạ vậy? Đương nhiên là có! Tên nào lại bơm vào đầu chị cái gì à? Để em đến xử nó!

Angel toát mồ hôi theo. Cái đai đen Karatedo tấn công của Nguyệt Đông cô có từng nghe bọn con trai nhắc qua.

-Nghe người đẹp nói gì rồi chứ?-Nhật Hạ hỏi. Lũ con trai ở dưới thích thú với trò đùa của Nhật Hạ thì lấy lòng cười đồng thanh:

-Cooooó.....-Ấy cha, giọng con trai có khác! To hơn lúc nãy nha!

Cả trường nghe vậy chẳng hiểu sao nhìn nhau cười ầm lên như lũ vừa trốn trại. Cái cô gái này thật thông minh quá mức đi chứ!

Vô sỉ! Quá sức vô sỉ! Giờ Dạ Thiên mới biết là vợ mình còn có thêm một biệt tài nữa là lợi dụng người khác hợp pháp.

Angel trợn mắt. Cái con bé Nhật Hạ này thật trắng trợn. Cô không phục, không phục, tự nhiên phải làm người hầu cho nó hai năm à?

Trong lúc Angel đang kêu la bất mãn thì không biết Key đã đứng từ sau lưng, cười hì hì:

-Cô ấy đùa thôi!-Tức thì, Key nhẽ nhàng kéo cái dây chun buộc tóc ra khỏi mái tóc mượt bóng cố ý giả rồi của Nhật Hạ, đồng thời thuần thực vòng tay ra phía trước kéo cái kính to sụ ra khỏi khuôn mặt búp bê nhỏ nhắn của cô. Không ngoài dự đoán của hai người nào đó, thiên thần đã hạ giáng vào trường Điện Ảnh... Tất cả các học sinh trong trường đồng loạt chết sững.

-Ấy, không ngờ em lại đẹp vậy! Chị chịu thua rồi đấy!-Angel vừa tiễn Nhật Hạ và Dạ Thiên vừa lắc đầu thán phục.

-Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài được chị ạ! Chị nghĩ em được chọn làm nữ sinh thanh lịch chỉ vì vẻ bề ngoài sao?-Nhật Hạ an ủi. Việc cô “giao” cho bà chị Angel này coi như xong. Giờ cô chỉ việc ung dung đi về hưởng thụ cuộc sống bình yên tưởng chừng như đã xa ở mái trường Thanh Lịch “thân yêu”. Híc, xúc động quá! Không biết cô mong ước ngày này bao lâu rồi.

Ở đầu bên kia, có hai chàng trai đang nói chuyện rất hợp ý nhưng toàn chuyện nhảm nhí ở đâu đâu.

-Hôm đó anh dám cá cậu nghĩ Nhật Hạ thử đồ lót!-Key thâm mật khoác vai, xoa xoa đầu Dạ Thiên.

-Hừ, kể cả vậy anh cũng đừng mơ tranh bà xã với tôi!-Dạ Thiên liếc ánh mắt sắc như dao về phí Key. Dù gì cậu vẫn chỉ là học sinh cấp 3 thôi, hành động thiên vị của Nhật Hạ với Key sáng nay làm cậu ghen.

-Này này, liên quan gì chứ? Sao tuyên chiến thẳng thừng vậy?-Key cười khó tin nhìn Dạ Thiên.

-Anh còn có một tình địch nữa đấy!

-Ai?-Key mắt trợn tròn. Nhật Hạ đào hoa quá!

-Tổng giám đốc công ti 2S!

-Ai cha, sao tôi khổ vậy? Tổng giám đốc công ti Dạ Thiên và 2S là tình địch thì cái thân ca sĩ bé nhỏ của tôi sống sao?!-Key ôm ngực kêu than khóc lóc như thật. Đừng quên anh làm trong ngành điện ảnh.

Bốn người, hai tiễn hai. Có hai người trai tài gái sắc trong làng giải trí đang đưa đôi mắt tiếc nuối nhìn về phía chiếc xe Lamborghini đen tuyền đang khuất bóng dần trong buổi hoàng hôn.

22. Chương 22: P1

-Gi cơ? Nhà bếp nhà cậu có vấn đề nên không thể nấu ăn cũng như mang cơm đến cho cậu? Sao không ăn đồ ngoài?-Nhật Hạ đang ở ngoài công viên, vừa liếm liếm cây kem vừa nghe điện thoại.

-Cái gì? Ăn ngoài cậu bị đau bụng? Nên muốn tớ nấu hộ và mang cơm đến công ti Dạ Thiên?-A, vài giọt kem đang rớt.

-Sao dễ thế? Cậu phải đợi tớ ăn trưa 1 tuần!-Tiếp tục ngும் hết viên kem sữa chua.

-Được rồi, được rồi! Sushi chiên và nước chấm. Ăn chục mà sao đòi hỏi vậy?-Phần ốc quế được tống gọn vào miệng.

-Rồi rồi! 11h30 sẽ có cơm!-Nhật Hạ liếm liếm phần kem dính trên ngón tay, tắt di động đi vào siêu thị gần đó.

Toàn bộ quá trình vừa rồi làm máu mũi mấy chàng trai nhìn thấy chảy thành sông.

Nhân viên siêu thị hiếu kì nhìn cô gái 17 tuổi có dáng vẻ của một bà mẹ. Nhật Hạ mặc một bộ đồ rất cá tính, mái tóc nâu đen cafe được chải và buộc lên gọn gàng, làn da trắng nõn hơi bóng vì kem chống nắng, môi hồng mọng bóng vẽ dùng kem dưỡng nẻ, tai cô đeo tai nghe to, mắt chăm chú xem xét gói rong biển(mời xem hình, muốn xem toàn bộ xin xem lại hình của chap 5).

Thấp thoáng từ xa, Thụ Cẩm và mấy tên vệ sĩ đang xách một đồng túi quần áo rất chật vật, Ngôn Thanh thì đang ung dung đi trước rất thảnh thơi.

-Dừng lại!-Thấy bóng dáng Nhật Hạ ở phía đằng kia, Ngôn Thanh chợt hét to rồi đột ngột đứng lại làm nhóm người phía sau lần lượt đâm sầm vào nhau ngã. Nàng kéo tay Thụ Cẩm hỏi:

-Thụ Cẩm, mắt tao có bị hoa không?

Thụ Cẩm thấy Ngôn Thanh hỏi thế thì ngây ngô giơ ngón tay giữa lên hỏi:

-Số mấy đây?-Ngón chửi thế....

Lập tức Thụ Cẩm bị Ngôn Thanh cho một cái cốc vào giữa trán. Nàng ta huhu ôm đầu.

-Dở hơi à? Mày có nhìn thấy cái đứa con gái đang chọn rong biển đằng kia là Nhật Hạ không?-Ngôn Thanh đưa tay chỉ về phía Nhật Hạ. Thụ Cẩm nhìn theo hướng tay Ngôn Thanh gật gật đầu.

-Thế mắt mày có hoa không?-Ngôn Thanh hỏi, cố ý giải thích đó là ẩn dụ của sự không tin vào mắt mình. Nào ngờ, Thụ Cẩm nhìn về phía Nhật Hạ rồi quay lại nhìn tay mình lại gật gật về yên tâm:

-Hừm hừm, công nhận một bàn tay có 5 ngón!-Câu vừa phát ra, Thụ Cẩm đã bệt dí dưới đất, đầu có mấy ngôi sao, không để ý Ngôn Thanh hung hăng tiến về phía Nhật Hạ từ lúc nào.

-Ôi, không phải là Nhật Hạ đây à? Làm cơm cho con sao? Người yêu tôi bỏ cậu rồi à?-Ngôn Thanh cố ý rống to lên, điệu ngoa bịa chuyện.

Thấy người xung quanh bắt đầu tò mò ngó vào, Ngôn Thanh được đà kể lể:

-Cái loại đã gái bao có con như cô lại chuyên vứt con ở nhà ra ngoài lừa đàn ông. Thấy cô cố tình tỏ ra tội nghiệp, người yêu tôi mới mang cô về nhà cho tắm rửa nhờ. Ai mà ngờ cô lại lấy oán báo ân, chuốc thuốc kích thích cho anh ấy rồi lấy hết tiền trong nhà. Ai, may mà anh ấy còn có tình thương, tìm được cô liền tặng cô luôn chỗ tiền đó rồi cắt đứt quan hệ với cô. Một đêm thoả mãn còn được tặng thêm tiền cô sướng chứ? Bây giờ đang tìm đối tượng khác để quyến rũ à? Nhờ cô mà chúng tôi cãi nhau đấy!Cả siêu thị tròn mắt nhìn Nhật Hạ. Thảo nào nhìn cô ta ra dáng như một bà mẹ vậy. Thời buổi này đời nào có cô gái hoàn mĩ đến mức đi chợ nấu cơm cho bố mẹ chứ?

Nhật Hạ không ngờ Ngôn Thanh có khiếu làm “đạo diễn” đến thế. Bịa được cả một câu chuyện cơ mà! Cô nhiệt tình góp vui. Nhật Hạ quay sang Ngôn Thanh cười một cái thật tươi rồi nói:

-Xin chào!

?????? Cái gì vậy? Mọi người xung quanh mắt chữ A mồm chữ O. Cái cô gái này bị làm sao vậy? Người ta đến tận nơi đánh ghen mà còn nói vớ vẩn.

Ngôn Thanh đơ ra chả hiểu gì cả. Lúc sau Nhật Hạ mới tháo tai nghe ra “tốt bụng” giải thích:

-Xin chào Ngôn Thanh tiểu thư. Nãy giờ tôi đeo tai nghe, giờ mới để ý đến cô. Xin lỗi!

Ngôn Thanh chẳng biết phải làm sao, lúng túng cắn móng tay. Bao nhiêu công nói nãy giờ chẳng lọt một chữ vào tai Nhật Hạ. Giờ sao? Nói lại cho nó nghe à? Khó xử quá!

Ngôn Thanh đứng chết chân tại chỗ, bối rối nhìn xuống chân chẳng biết làm sao cho phải. Đánh ghen thế này nhụt hết khí thế.

-Haha, Nhật Hạ, nãy giờ cô không nghe hay cố tình không nghe?-Lúc lâu sau Ngôn Thanh mới cười gượng, cố gắng vớt vát chút danh dự nhìn Nhật Hạ hỏi. Không ngờ tới, Nhật Hạ đã lại sớm đeo tai nghe lên, cách cô ta một đoạn xa rồi.

Nhật Hạ phải công nhận thủ đoạn này có hơi hèn hạ một chút nhưng không sao! Tâm trí cô bây giờ chỉ có sushi và nước chấm, lấy đâu ra thời gian nghĩ kế? Nhìn bóng Ngôn Thanh cảm tức dậm chân qua điện thoại mà Nhật Hạ buồn cười. Trẻ con ghê!

-Nhật Hạ? Là thật sao???-Bác Lê hàng xóm từ đâu chui ra hỏi, mắt cố tình tròn tròn làm bộ không tin vào những gì vừa nghe thấy. Bác đã sớm ghen tị với con bé Nhật Hạ lúc nào cũng giỏi giang hơn con trai bác, được dịp thế này đương nhiên phải chửi nó 1 trận cho đã.

Nhật Hạ sững người nhìn mấy bà cô nữa lần lượt xuất hiện. Hồngбет rồi!(Xin mời các bạn trẻ xem lại mấy bà cô xấu tính ở chap 2)

-Cháu chuyên đi lừa tình đàn ông?

-Không, không phải!-Nhật Hạ hốt hoảng giải thích. Đối tượng là các bà già nên cô không thể phá vỡ lễ nghĩa cãi tay đôi với họ. Khó nghĩ quá!

-Đồ vô liêm sỉ!

-Đồ thối tha!

-Đồ mẹ chết bố ngoại tình!

Các bà các cô cứ thi nhau chửi làm Nhật Hạ xoay vòng vòng. Ngôn Thanh sung sướng chạy đến nhìn Nhật Hạ hai tay bịt tai. Đứng! Đứng chửi mẹ cô! Đứng chửi nữa!!! Nhật Hạ nhủ mày đau đốn dưới sự dè bủ của người trong siêu thị.

Cảm giác này là gì? Sao đau mà cô đơn vậy? Mình muốn chết đi, muốn chết đi!! Nhưng trước khi chết, phải làm cho những kẻ chửi mẹ mình không thể chửi nữa. Đúng vậy!

Nhật Hạ ngẩng đầu ung dung nhìn một loạt người xung quanh bu lại thành một vòng tròn. Rất tốt! Tất cả có thể chứng kiến.

Ngôn Thanh và mấy bà thím nhìn con người nâu tự dưng sắc lạnh của Nhật Hạ thì không rét mà run, những lời chửi rửa bống đứng im bật, những tiếng xì xào cũng chấm dứt. Vệ sĩ của Ngôn Thanh từ đằng xa chả hiểu sao lên đạn cho súng, chĩa về phía cô nhóc tay không cầm gói rong biển. Thụ Cẩm nem nép núp sau lưng đồng vệ sĩ. Cái này người ta gọi ra con sâu xéo lăm cũng quằn, nhưng con gián đánh lâu...không chết.-Sao mấy bác vô văn hoá vậy?

-Mày nói cái gì?-Bác Lê gào lên-Hỗn láo!

-Ồ? Cháu chỉ nói sự thực thôi mà? Mẹ mấy bác không dạy không được chen vào chuyện của người khác sao? Ngày xưa mấy bác đi học cô giáo không dạy phép lịch sự cơ bản ă?-Nhật Hạ cười mà lời nói không có chút độ ấm. Lời nói lễ phép tưởng như không có ý chửi.

Bác Lê cứng họng xấu hổ. Mình tự dưng xông vào chửi nó đúng là có hơi vô duyên. Đây có phải chuyện của mình đâu?

-Kể cả vậy thì mày cũng không được nói các bác thế!-Một thím già lên tiếng cứu vớt danh dự.

-Ồ? Có nghĩa là trẻ con thì không được góp ý với người lớn ă? Cái này là quyền ngôn luận cơ bản mà bác?-Nhật Hạ mắt tròn tròn chưng ra vẻ mặt hết sức ngây thơ, hỏi rất lễ phép, tay vân vê gói rong biển.

Không còn gì để nói, bác Lê mở miệng 'Xin lỗi' rồi lảng đi chỗ khác. Nó đã tỏ ra lịch sự thì mình cũng nên lịch sự một chút cho thiên hạ đỡ chê cười. Bác Lê tiếp thu rất nhanh.

Vòng người xung quanh thán phục nhìn Nhật Hạ. Cô bé này đúng là người có học nha! Họ bắt đầu hoài nghi liệu lời Ngôn Thanh nói có thật?

-Tiểu thư Ngôn Thanh? Tôi được nhiều người bao quá nên không nhớ rõ! Có phải bạn trai cô cực kì giàu có. Giàu đến nứt đổ đổ vách?-Nhật Hạ quay sang Ngôn Thanh hỏi.

-Thừa nhận rồi sao?-Ngôn Thanh phồng mũi. Được mang tiếng có bạn trai giàu có ả ta đương nhiên rất sung sướng-Đúng vậy!-Ả chấp hai tay vào hông, mặt hướng lên trời nói.

-Oa! Nhiều tiền như vậy sao anh ta nhét hết vừa ví?-Nhật Hạ giả vờ hỏi, miệng oa oa sùng bái.

-Đồ ngu ngốc nhà cô! Đương nhiên anh ấy dùng thẻ! Tôi nói cho cô nghe, ví anh ấy lúc nào cũng chỉ có thẻ mà không có tiền. Tôi hỏi anh ấy bảo cho nhẹ ví đó!-Mũi Ngôn Thanh sắp chạm trần rồi!

-Ôi, cô thật có phúc! Thẻ còn vàng, kim cương, những thứ giá trị hẳn anh ta có rất nhiều! Cũng nhét vào ví sao?

-Thế mà cũng gọi là thiên tài Nhật Hạ! Cũng chỉ là gái bao què mùa! Anh ấy tất nhiên để trong két sắt. Két của anh ấy to bằng cả một gian phòng, còn được trang bị hệ thống bảo vệ bằng tia laze, muốn mở phải xé vân tay đó!-Ngôn Thanh nói dối không tiếc lời, quên mất Nhật Hạ thừa biết những thứ đó đều là bịa đặt nên không cần hỏi.

-Vậy phòng két của anh ta cách xa phòng ngủ phải không?-Nhật Hạ lấy tay xoa xoa thái dương làm bộ ngu ngơ.

-Tất nhiên! Anh ấy giấu dưới tầng hầm cơ.

-Cảm ơn đã hợp tác!-Nhật Hạ xoay 180° trở về tính cách ban đầu, tắt máy ghi âm trong con mắt ngạc nhiên của mọi người. Ngôn Thanh hoá đá. Mắc bẫy rồi!

-Tất cả những lời cô nói tôi đã ghi âm vào máy điện thoại. Nào Ngôn Thanh, cô nói xem, nếu ví anh ta toàn thẻ thì tôi trộm tiền bằng cách nào?-Nhật Hạ vờ về cái máy điện thoại hỏi.

-Cô trộm thẻ!-Ngôn Thanh hùng hồn.

-Tôi đâu biết mã? Chẳng nhẽ anh ta nói với một người xa lạ anh ta thương tình mang về cho tắm rửa là ‘Mã thẻ tôi là ABCXYZ’ à? Người yêu cô ngu ngốc vậy sao?-Nhún nhún hai vai, mặt Nhật Hạ như muốn nói ‘Tôi vô can nha!’

Thấy người yêu “tưởng tượng” của mình bị chửi, Ngôn Thanh gất lên:

-Đương nhiên không phải! Cô chắc chắn trộm kim cương hay gì đó trong phòng ngủ anh ấy rồi đổi thành tiền!

-Tôi?-Nhật Hạ làm vẻ mặt vô tội-Sao cô bảo vàng, kim cương, những thứ có giá trị anh ta đều để trong két ở tầng hầm? Còn trang bị laze, vân tay gì đó cơ mà? Nếu tôi thực sự chỉ là một đứa gái bao, tôi có khả năng vượt qua hệ thống bảo vệ đó sao?

-Tôi.... tôi.... cô.... cô....-Ngôn Thanh cắn móng tay, trán toát mồ hôi hột, nói không ra lời.

-Hay tôi có thể dễ dàng vượt qua hệ thống đó vì căn bản anh người yêu của cô KHÔNG TỒN TẠI?-Nhật Hạ cười cười nhún mạnh nhìn biểu hiện của Ngôn Thanh.

Ngôn Thanh hận không thể đào lỗ chui xuống đất. Bịa cả một câu chuyện cuối cùng bị người ta bóc mẽ. Mấy người xung quanh bắt đầu xì xào:

-Mới tí tuổi đã bịa chuyện đánh ghen vợ vắn.

-Rảnh quá em ơi!

-Lần đầu tiên tôi gặp người vô liêm sỉ như vậy!

-Oa... Huhuhu...-Xấu hổ mà chả biết phải làm sao, Ngôn Thanh khóc lóc chạy ra khỏi siêu thị làm Thụ Cẩm và mấy tên vệ sĩ phải chạy theo.

Wow, thế mà vừa nãy còn chửi người ta không xứng danh thiên tài. Cô ấy thật sự xứng đó!

Nhìn mọi người vẫn trở mặt nhìn mình, Nhật Hạ quay qua nói với người xung quanh:

-Hết phim rồi đấy ạ!

Nhìn đoàn người từ từ giải tán, cô tiếp tục công việc của mình, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Con người là thế, ăn no ngủ nghỉ nên hay thích xem vào chuyện của người ta. Mà thôi! Hôm nay phải nấu cho Thiên một bữa thật ngon kỉ niệm dịp cho Ngôn Thanh một bài học mới được! Nhật Hạ chợt phát hiện, thật ra cô cũng ghê gớm ra phết!

23. Chương 23: P2

(Jane đẩy mọi người!)

Tại công ti Dạ Thiên...

-Dạo này tâm tình của tổng giám đốc có vẻ tốt nhỉ?

-Ôi... trên đời sao lại còn người đàn ông hoàn hảo, lạnh lùng như vậy?

-Mơ mộng ít thôi! Cô định làm máy bay bà già hả?

-Bà già cũng được! Em tình nguyện a

Soái ca đời tôi!!! Cục băng đời tôi!!!

Khắp công ti Dạ Thiên to lớn, hay lan xa ra cả tập đoàn ở nhiều chi nhánh khác nhau, lúc nào cũng nhìn thấy cảnh các nữ nhân viên bàn luận về một chàng trai nào đó. Người được các cô gái bàn luận, các chàng trai ngưỡng mộ phần đầu, không ai khác chính là Dạ Thiên-Tổng giám đốc tập đoàn Dạ Thiên to lớn. Rảnh là nói về cậu, mặc áo mới cũng phải so sánh với cậu, các cô phung phí tiền lương vào váy áo cũng vì cậu, các chú diện quần áo cũng chỉ vì muốn hơn cậu. Nói chung, Dạ Thiên rất được tôn sùng.

Hôm nay cũng như bao ngày khác, Dạ Thiên đang ngồi trên cái ghế nệm êm ái của phòng họp, ngón trở nhịp nhịp gõ lên bàn nghe báo cáo từ cấp dưới. Mấy vị cấp dưới thì toát mồ hôi nhìn vị tổng giám đốc trẻ tuổi. Cậu ta hình như không nghe mình nói gì hay sao mà cái miệng cứ tùm tùm cười thế kia?

-... xin hết!-Vị cấp dưới kết thúc bài phát biểu, nhìn cấp trên của mình mong chờ.

Dạ Thiên dừng gõ lên bàn, hai tay đan xen chống cằm, hài lòng nói:

-Rất tốt! Theo tôi, chúng ta nên đầu tư thu mua tập đoàn ***, cổ phiếu công ti đó sẽ bị rớt giá nếu cứ tiếp tục bị scandal như vậy. Còn về phần công ti chúng ta, nên loại bỏ đầu tư về Mr. Sạch . Các bà mẹ đi chợ chỉ chăm chăm rẽ chữ ít khi tin sạch, một phần họ cũng không tin chúng ta nên chỉ cần nghe mấy lời quảng cáo đảm bảo sạch rẽ tiền ở ngoài chợ là tin. Rau của chúng ta do không phun thuốc nên vừa đắt, vừa không tươi bằng rau củ ở ngoài. Kinh tế giờ khó khăn, chắc chắn chúng ta sẽ là sự lựa chọn cuối cùng của các bà mẹ. Bán nốt đợt này rồi chúng ta sẽ đầu tư thêm về đá quý. Hiện tại 5 chi nhánh của chúng ta đều rất đắt hàng, thêm 1 cái đảm bảo không lỗ. Năm nay năm rồng vàng, shop quần áo của chúng ta nên tăng quần áo của các bé, nhất là bé trai. Tông màu phải nóng như vàng, cam để cả trai gái đều dùng được, hoạ tiết con thú dễ nhận biết để các bé có thể nhận ra trong khi các mẹ dạy và cung cấp thêm nhiều thiết bị điện tử sưởi ấm hoặc đồ chơi thông minh làm từ nhựa tốt, cứng, bóng mịn, khó gãy, ít nhọn. Còn nữa, tôi muốn có 1 cuộc thi cho nhân viên để sắp xếp lại bộ máy quản lí....-Từng lời nói của Dạ Thiên làm cấp dưới thần phục. Chuẩn từng chữ, đoán như thần, quả là tuổi trẻ tài cao!(Viết cái đoạn này muốn rớt cả não)

Dưới quầy tiếp tân...

Mấy cô tiếp tân đang buôn chuyện dở thì một cô nhóc xinh xắn tầm 16,17 tuổi từ đâu chạy đến, tay cầm hộp cơm, hỏi:

-Chị ơi cho em hỏi bạn Thiên có ở đây không ạ?-Nhật Hạ cười tươi, cất giọng ngân như đàn.

Mấy cô tiếp tân nhìn Nhật Hạ khó chịu nhưng vẫn phải cất giọng lịch sự chuyên nghiệp:-Xin lỗi nhé cô bé, công ti chị nhiều Thiên lắm, mà toàn các chú lớn tuổi thôi, không có ai bằng tuổi em cả!

-Lạ thật, rõ ràng bạn ấy bảo em làm cơm rồi mang đến công ti Dạ Thiên mà?-Nhật Hạ nhún mày khó hiểu đăm chiêu chống cằm, tay bấm số gọi cho Dạ Thiên.

Cái gì đây? Bọn học sinh bây giờ giám tán tỉnh ở công sở cơ à, cô tiếp tân chép miệng. Cô cũng không có ý kiến gì nhưng cũng không nên lấy công ti Dạ Thiên ra đùa chứ? mấy cô tiếp tân đồng loạt nhìn Nhật Hạ một cách rất ngứa mắt. Học sinh mà đòi bày đặt đeo tai nghe, đi quần short. Rồi, các cô công nhận mình có hơi gato với con bé này vì nó đẹp hơn mình, nó trẻ hơn mình, mình trang điểm mà không bằng nó mặt mộc,... nhưng mà cái việc nó giám lấy công ti ra làm trò đùa đã khiến các cô ghét rồi!

-Alo Thiên? Cậu có chắc là ở công ti Dạ Thiên không đấy?-Mấy cô tiếp tân nhìn Nhật Hạ nói mà nhếch môi. Bị lừa rồi em gái nhỏ ạ!

-Tiếp tân? Tớ hỏi rồi nhưng mấy cô ấy bảo có nhiều Thiên nhưng không có ai bằng tuổi tớ cả!

-Được! Tớ sẽ chờ cậu họp xong xuống!-Nhật Hạ cúp máy, mỉm cười xã giao với mấy cô tiếp tân:

-Em có thể ra đằng kia ngồi chờ được không ạ?

-Tất nhiên! Xin mời!-Cô tiếp tân dù rất rất rất không muốn nhưng cũng phải cho Nhật Hạ ngồi ở cái ghế đẹp để dành cho khách.

7 phút sau...

Một cái bóng vô cùng đẹp trai đập vào mắt mấy cô tiếp tân...

-T...t... tổng giám đốc???-Trăm miệng một lời, mấy cô nhân viên trở mắt toát mồ hôi nhìn Dạ Thiên cười nụ cười của quý.

-Công ti có mấy Thiên?

-D... dạ?-Mấy cô tiếp tân nhìn nhau chẳng hiểu gì.

-Công ti có mấy Thiên???-Dạ Thiên đập bàn cái rầm làm mấy cô tiếp tân sợ đến hồn lìa khỏi xác, nhanh chóng tra trên máy vi tính.

-Có 2 ạ!-Lúc sau, cô tiếp tân thở phào, báo cáo với vẻ mặt tôi rất giỏi phải không?

-Bao nhiêu tuổi?

-52 và 17 ạ!

-Vậy tôi tên là gì?-Dạ Thiên kiên nhẫn gõ ngón tay nhịp nhịp xuống bàn tiếp tân.

Cô tiếp tân nhìn tổng giám đốc cục băng ngàn năm mọi hôm tự nhiên hôm nay chịu nói nhiều với mình như vậy thì tâm tình rất tốt. Chẳng nhẽ...tổng giám đốc thích mình???

-Dạ, tổng giám đốc tên Dạ Thiên.-Cô tiếp tân e thẹn cúi đầu đếm ngón chân, bộ dáng nhu mì khác thường làm mấy cô tiếp tân còn lại trở mắt.

-Tôi bao nhiêu tuổi?-Câu hỏi của Dạ Thiên làm cô tiếp tân đang e thẹn kia lo sợ. Chẳng nhẽ cậu ấy thích mình nhưng e ngại tuổi tác?

-Thưa 17. Nhưng tổng giám đốc, tôi không có ngại làm máy bay bà già...

-IM NGAY!!!-Dạ Thiên vút đi nụ cười giả tạo tức giận đập bàn-CÔ ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY HẢ???

Tại sao cô lại giám nói có nhiều Thiên mà không có ai bằng tuổi cô ấy???

Dạ Thiên quát âm lên làm cô tiếp tân vỡ mộng. Híc, tổng giám đốc ơi tổng giám đốc, thà cậu cứ lầm lì li như mọi hôm còn hơn quát tôi như thế này! Lòng của cô tiếp tân đang gào âm lên nhưng Dạ Thiên nào nghe được. Cậu còn đang bận tìm kiếm hình bóng người con gái đang mang sushi với nước chấm đến

cho cậu. Mấy cô tiếp tân nhìn tổng giám đốc im lặng bước đi toả ra hơi lạnh mà thở phào. May quá, con người âm lãnh lạnh lùng đã trở lại! Mấy cô căn bản đâu biết cô nhóc kia có khả năng quen tổng giám đốc?

Nhật Hạ đang nhắm mắt dựa lưng vào ghế nghe nhạc, thấy có cảm giác có người quỳ ở dưới chân thì mở mắt ra. Nhật Hạ nhìn thấy nụ cười thiên sứ của cậu bạn cùng bàn thì gọi một tiếng:

-Thiên! Đói chưa?

Ở quầy tiếp tân đằng xa, các cô đang chồng kính lên nhau, đeo vào mắt để xác định mình không nhìn lầm.

-Cậu ấy cười kìa chị ơi!!! Mắt em có hoa không???

-Mày ơi nhéo tao một cái.

-Áaaa!!!! Đau!!! Ôi má ơi tổng giám đốc cười thật kìa!!!

Nghe mấy lời thoại là đã biết các cô kích động đến nhường nào. Cục băng... đang tan chảy...

Mấy bác lao công, bác bảo vệ trở mắt nhìn nhau. Nhân viên công ti đi qua nhìn thấy thì đâm sầm vào nhau ngã, mô-ng chưa hết đau đã nhanh chóng chuồn lên phòng để buôn tin hot.

Nhật Hạ nhìn cảnh tượng hỗn loạn thì mặt hiện ra 3 dấu hỏi. Cô lấy tay bẹo hai má Dạ Thiên thì thấy mọi người đồng loạt la hét. Hiểu kì, Nhật Hạ kéo dài hai má của Dạ Thiên ra thì mọi người đồng loạt ngất lịm. Nhật Hạ chết lâm sàng. Cái cậu bạn Dạ Thiên này quả thực rất được để ý nha! Cô vừa véo cậu ta vài cái chả biết lát nữa có bị xẻ thịt không nhỉ?

-Hạ....-Dạ Thiên nũng nịu chui vào lòng Nhật Hạ ôm ngang eo cô ngửi mùi trà la hán, ánh mắt quét tia laze vào những tên con trai đang nhìn Nhật Hạ đắm đuối. Có người nhanh chóng chụp được cảnh này đăng lên facebook, ngay lập tức bức ảnh được đăng có số like khủng khiếp, tầng 1 có thêm một đồng nhân viên xuống nhìn trộm.

Nhật Hạ thấy Dạ Thiên làm nũng thì cười cho là cậu đói, mở hộp cơm ra đặt cạnh mình, bóp nước sốt vài một góc, chấm chấm rồi từ từ dứt cho Dạ Thiên ăn. Nhật Hạ cũng chả hiểu sao Dạ Thiên có kiểu ăn ngược đời này: Sushi chấm sốt cà chua.

Jane cầm cốc cafe từ tầng cao nhất đi xuống thấy cảnh tổng giám đốc của mình ngoan ngoãn ăn đồ được đưa đến miệng thì phụt cả cafe đang uống. Học học, cái thằng nhóc này cũng thật biết cách dọa người!

Nàng dứt chàng ăn. Cứ liên tục làm thiên hạ phát thèm. Đồ ăn cái cô bé ấy làm ngon đến vậy ư?

Mấy chàng thấy người đẹp bị tổng giám đốc cướp thì tiếc nuối, vừa nãy đã ra hiệu rồi, ai bảo em ý cứ nhắm mắt, giờ tự nhiên bị cướp! Các nàng nhìn tổng giám đốc lạnh lùng gục dưới tay một con nhóc nhỏ thì cực kì không phục, ừ thì nó xinh hơn mình một tí, nó trẻ hơn mình một tí, ừ thì... haizzz...

Jane mạnh dạn cầm cốc tiến lại gần chỗ Nhật Hạ đang làm “bảo mẫu”.

-Chào em!

Nhật Hạ ngẩng đầu lên nhìn cô gái phát ra âm thanh. Chị ấy... đẹp quá! Đẹp kiểu tây thật quý phái.

-Em chào chị!-Nhật Hạ lễ phép chào, định đứng dậy nhưng Dạ Thiên kìm lại.

Jane phẩy tay tỏ ý không cần đứng lên. Nàng ta nhìn tổng thể Nhật Hạ một lượt. Ừm! Thông minh xinh xắn lại đảm đang lễ phép, thảo nào cái thằng nhóc khó tính kia mê như điều đổ.

-Chị là thư kí của bạn em! Có gì mong em giúp đỡ!-Jane đối với cô gái này rất có thiện cảm.

-Vâng, em là bạn cùng lớp Dạ Thiên, xin chị chỉ bảo!-Nhật Hạ cười tươi rói. Chị ấy thật lịch sự, Nhật Hạ quý.

Jane nhìn Nhật Hạ, tự dưng thấy xót xa cho cô bé. Nếu mai này cô bé có mất đi 1 phần của công dụng ngôn hạnh liệu Dạ Thiên có đối xử với cô bé như bây giờ, liệu cô bé có được hạnh phúc? Nếu như, chỉ là nếu như thôi, cô bé có “gì đó” thật thì kể cả Dạ Thiên bỏ cô bé Jane cô đây cũng không có quyền xen vào. Cô chỉ là cấp dưới, không có quyền can thiệp vào chuyện của cấp trên. Jane nhìn Nhật Hạ hiện tại rất hạnh

phúc mà hốc mắt bỗng dưng phỉm hồng. Cô bé, chị thực sự rất mong em hạnh phúc khi phải sống gần những người có địa vị quan trọng trong xã hội như Dạ Thiên. Chị nói thật đấy!

Nhân viên xung quanh nhìn thư kí Jane mắt phỉm hồng nhìn Nhật Hạ, nhất loạt có cảm giác muốn khóc....
Sóng gió... sẽ xảy ra sớm thôi.....

24. Chương 24: Chap 19

Đã 3 tháng trôi qua, tiết trời đã chuyển thu. Nhật Hạ và Dạ Thiên cứ như vậy sống trong cảnh bảo mẫu. Đạo này, Nhật Hạ mất ăn mất ngủ về một số chuyện và điều đó làm cho hốc mắt của cô trở nên thâm quầng vô cùng xấu.

Gần đây, Nhật Hạ nhận ra cô thích nụ cười của Thiên.

Gần đây, Nhật Hạ nhận ra cô thích cái ôm mùi bạc hà của Thiên.

Thi thoảng nhớ đến cậu cô lại cười một mình.

Nhìn thấy mấy đứa con gái khác vây quanh cậu cô thấy khó chịu.

Thấy cậu đến gần là cô đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Lâu dần, cô muốn độc chiếm cậu, xa cậu một lúc là cô thấy nhớ. Thiên, dường như đã trở thành thói quen khó bỏ trong cuộc sống của cô.

Đấy... có phải là yêu???

Kyaaa.... Nhật Hạ vò đầu. Cô đang nghĩ cái khỉ gió gì vậy? Người ta là con nhà quyền thế, mình không thể... với người ta.

Dạ Thiên ngồi bên cạnh thấy “người trong mộng” mắt thâm quầng vò đầu bứt tai thì đau lòng.

-Hạ... cậu không sao chứ?-Dạ Thiên ân cần hỏi han, mắt ánh lên tia đau xót.

Nhật Hạ giật mình quay qua nhìn Dạ Thiên. Lúc thấy khuôn mặt của cậu phóng đại trước mắt thì giật mình bật dậy, tay bịt miệng che đi sự ngại ngùng.

-A... Tr... Tránh xa tớ ra!!!-Nhật Hạ khó khăn lắm mới thốt ra được cả câu, lúng ta lúng túng chạy ra ngoài.

Dạ Thiên nhìn theo bóng Nhật Hạ lòng dâng lên nỗi buồn man mác. Đạo này tại sao cô ấy hay tránh mình? Tại sao cô ấy hay xa lánh mình? Mình đã làm gì sai? Tại sao? Tại sao?

Cả lớp nhìn theo đôi trẻ, miệng chép chép. Đang giờ học mà?

-1 tuần nữa trường ta sẽ tổ chức lễ hội Halloween vào 19h ngày 31/10. Cụ thể lễ hội được chia làm 3 phần:

+Từ bây giờ đến ngày 31/10 là khâu chuẩn bị. Chúng ta cần trang trí lớp, may trang phục và nghĩ đề tài.

+Hôm diễn ra lễ hội, các học sinh sẽ tự do vui chơi đến thời gian diễn ra cuộc thi.

+Cuối cùng là phần trao giải, gồm có các giải:Người nhất gan nhất, Người dũng cảm nhất, Người có trang phục đặc sắc nhất, Quái vật quyền rũ nhất và các giải thưởng phụ phát sinh.

Tối hôm đó, cô rất mong lớp tham gia đầy đủ!-Giọng cô Tú ninja vang lên đều đều trong tiết sinh hoạt-Giờ các em có thể tự kiểm điểm!-Nói xong, cô xách túi về chỗ ngồi chơi điện thoại.

Thân là lớp trưởng nhưng tâm hồn Nhật Hạ lại treo ngược cành cây. Đang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa đếm lá thì giọng Dạ Thiên vang lên đều đều:

-Hạ, cậu sẽ không sao chứ?

Oh my kami-sama!!! Cái khuôn mặt baby không tả xiết đang lo lắng cho cô kia thật khiến cho cô muốn hôn vài phát!

-S... sao là sao?-Nhật Hạ không hiểu hỏi.

Dạ Thiên nhíu mày. Chẳng nhẽ muốn cậu nói toẹt ra là hôm đó sẽ toàn ma sao? Cô sẽ chịu tham gia sao? Nhật Hạ nếu hôm đó không đi sẽ bị hạ hạnh kiểm, cậu phải làm gì đó.

Dạ Thiên đột nhiên bừng lên khí thế quyết liệt. Cậu muốn, muốn bảo vệ người con gái này. Dạ Thiên siết chặt tay Nhật Hạ, mắt ánh lên tia kiên định, phát ra 1 câu làm Nhật Hạ thấy ấm lòng:

-Hạ, tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu!

-Ừ!-Ai đó đang nở một nụ cười tươi rói hạnh phúc.

Trong suốt quãng thời gian Nhật Hạ dằn vặt vì tình thì Sukei cũng nhận ra Dạ Thiên đang từ từ cướp Nhật Hạ khỏi tay anh. Không thể nào! Mỗi tình đầu của anh, thiên thần của lòng anh sao có thể bị cướp dễ như vậy? Anh sẽ phải làm gì đó trong lễ hội Halloween lần này!

“Người ta thường nói, tình đầu khó đến được với nhau...” _Gửi cho anh 2_

..Nhưng có một số trường hợp là ngoại lệ.

Lễ hội Halloween của trường đang đến gần. Đạo gần đây, Nhật Hạ hay gặp ác mộng, những kí ức kinh hoàng vào ngày Halloween năm đó khiến cô run rẩy, mong trốn càng xa cái lễ hội quái quỷ này càng tốt. Ngay lúc này đây, Nhật Hạ đang thần thờ ngồi trên ghế đá sân trường, mắt mông lung giả vờ đọc sách, không nghe lọt tai chữ nào ngừng lời quan tâm bên cạnh.

Sukei thấy Nhật Hạ ngồi thờ ra thì hiểu tất cả những gì mình nói này giờ đều là nước đổ lá khoai, bao gồm cả 3 chữ “anh thích em” anh cố tình xen vào để xem cô có phản ứng hay không. Người con gái trước mặt anh bây giờ trông thật tiều tụy đến như muốn vỡ ra trong gió. Lá cây úa vàng rơi xung quanh còn rục rờ hơn sắc mặt của cô lúc này. Chỉ là một ngày lễ thôi mà đối với cô kinh hoàng đến vậy sao? Do mẹ chết trước mặt mình ư? Hay do tinh thần bị tổn thương nặng nề khi chứng kiến cảnh người thân của mình hãm hại lẫn nhau?

-Sul Hwa...-Sukei đau lòng ôm Nhật Hạ vào lòng vỗ về. Sao cô cứ xơ xác như vậy làm anh đau lòng? Xin cô hãy là Nhật Hạ vui tươi hồn nhiên lúc rủ anh đi chơi cùng được không? Cô như vậy làm anh thấy đau...

-Anh nhất định sẽ bảo vệ em mà!-Sukei thở dài ôm kín che chở cho hơi ấm bé nhỏ đang thút thít trong vòng tay mình. Thật muốn cưng nựng như em bé.

Nhật Hạ cười tươi cho Sukei an lòng. Bảo vệ? Nhật Hạ nghe Sukei hứa hẹn. Sao cùng một câu nói mà sao cô lại không thấy an tâm như của Dạ Thiên? Tại sao khi nghe Dạ Thiên nói, cô lại cảm giác như mình có vui hơn vài phần?

Nước mắt “trong suốt” không thể nhìn thấy không ngừng rơi ra từ khoé mắt Nhật Hạ, từng giọt, từng giọt như lưỡi dao sắc bénứa vào tim hai người con trai. Một là của người bên cạnh, một là của người đang đứng ở sau gốc cây đằng xa.

Ông trời, làm ơn, hãy mang nỗi sợ của con đi, hãy làm cho buổi lễ mà hai người con trai vì con mà kì vọng diễn ra suôn sẻ...

Một ngày thật buồn!

25. Chương 25: P1

Tối 31/10, 18h30...

Tại nhà Nhật Hạ...

Nhật Hạ lẳng lặng ngồi trên ghế, phó mặc số phận cho Nguyệt Đông và Sukei. Nguyệt Đông tập trung cao độ vào khuôn mặt Nhật Hạ. Trang điểm cho chị khó vô cùng, chị cứ ngo ngoáy ngo ngoáy, xoa xoa gãi gãi làm Nguyệt Đông tức điên, ấy vậy mà hôm nay chị lại im lặng đến lạ thường làm Nguyệt Đông tò mò.

-Chị à, hôm nay... chị tham gia lễ hội gì vậy?-Nguyệt Đông rút rè hỏi, tay đang đánh son cho Nhật Hạ cũng chậm lại, mắt nhìn đôi mắt đang nhắm hờ của Nhật Hạ mong chờ. Nghe câu hỏi của em gái, Nhật Hạ mãi lúc lâu sau mới cười mỉm dần ra được mấy chữ:

-.....Halloween.....

Nguyệt Đông giật mình. Thôi chết, hôm nay cô chưa đi viếng mẹ. Nhìn vẻ mặt của em gái, Nhật Hạ cười tươi giả tạo:

-Đừng lo, hôm nay chị đi viếng rồi!

Nguyệt Đông gậy đầu. Miệng cô không nói không có nghĩa là cô không có gì muốn nói. Nguyệt Đông ngay lúc này đang rất muốn hỏi Nhật Hạ thật có thể đi dự lễ hội này không, nhưng lúc bắt gặp ánh mắt đờm buồn của Sukei thì lại trầm xuống một hồi.

Shiki ngồi gần đó nhìn tổng quan một lượt thì thở dài. Dạ Thiên, anh lâu la quá! Trang điểm xong từ lâu rồi! Lúc này ở ngoài đường, có một anh chàng đang phi con xe Lamborghini màu đen tuyền như điên mặc cho tiếng chửi bới của người đi đường.

Tuy Nhật Hạ luôn cười nhưng ai cũng biết cô đang rất khổ tâm. Nhật Hạ che giấu tâm tư giỏi đến mức người nào không biết về quá khứ của cô chắc cũng tưởng cô không có chuyện gì.

-Sul Hwa, em... có thể ăn một chút không? Từ sáng đến giờ em chưa ăn tí nào!-Sukei cất giọng trầm trầm. Anh đau lòng nhìn người con gái có hương trà la hán đang mặc anh chỉnh hộ trang phục. Chỉ có một việc đi dự lễ hội thôi mà Nhật Hạ đã khiến anh đau lòng thế này thì không biết mai sau thế nào. Haizzz.... Chắc giờ anh có... lợi dụng xờ mó một tí chắc cô cũng chả có phản ứng gì đâu!

Nhật Hạ giật mình nhìn Sukei. Vẻ mặt anh đau khổ quá, Nhật Hạ quên mất mình chưa ăn gì từ sáng tới giờ làm anh chú ý. Mỗi khi lo lắng cho cô anh đều đáng thương đến thế này sao? Cô thật đáng trách, để người anh trai mình yêu quý nhất phải lo lắng cho mình chỉ vì cái việc cón con này. Bất giác, Nhật Hạ nhăn nhó khuôn mặt đã trang điểm xong, vòng hai tay ôm cổ Sukei rồi thì thầm:

-Anh... em xin lỗi!

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng đủ để tất cả những người đang có mặt tại đây nghe thấy, bao gồm tên con trai mặc vét trắng đang đứng chết trân ở cửa.

Dạ Thiên vừa bước vào nhà Nhật Hạ, nhìn thấy cảnh này thì xót xa. Có lẽ, cô ấy coi trọng anh Sukei hơn mình! Tuy lòng thì đau như cắt nhưng Dạ Thiên vẫn phải vui vẻ vào nhà chào mọi người. Cái từ “anh” Nhật Hạ dành cho Sukei Dạ Thiên không hề biết đó có nghĩa là “anh trai” nên suốt những ngày qua lại với Nhật Hạ, từ đó không biết đã dày vò Dạ Thiên bao nhiêu lần. Nay, nó lại được phát ra, trong cảnh Nhật Hạ đang thân mật với người khác.....

-Vậy em sẽ ăn chứ?-Sukei tự nhiên bị ôm cả người cứng đờ, lúc sau mới hoàn hồn hỏi hỏi.

-Vâng!-Nhật Hạ cười một nụ cười toả nắng như mọi ngày làm mọi người an lòng. Không ai biết, sâu thật sâu, tâm can cô đang gào khóc. Nhật Hạ ngoan ngoãn ăn một bát cơm, cảm nhận tình thương mọi người dành cho mình, nhiều nhất cảm nhận từ Sukei.

Tối ngày 31/10, 18h45'...

Tại cổng trường Thanh Lịch...

Cứ có dịp là đoàn Nhật Hạ lại đi cùng với nhau. Lâu dần, người trong trường cũng quen với cảnh này nên không còn trầm trồ như trước nữa. Nhưng tất nhiên việc bị khí chất cao sang của nhóm người Nhật Hạ thu hút cũng vẫn không thể tránh khỏi.

-Xin hỏi các bạn đăng kí nhân vật nào?-Một bạn đại diện cho nhóm người trực sẵn ở cổng trường ra hỏi. Cô bạn giấu đi vẻ kích động, tay để tư thế cầm bút chuẩn bị ghi tên vào danh sách.

-Nửa người nửa xương?-Dạ Thiên cũng không biết nên gọi cái cậu đang hoá trang là gì. Gọi như vậy vì cậu đang mặc vét trắng, bên mắt trái được quấn băng gạc quanh đầu cùng với toàn bộ bàn tay trái, trên phần băng còn được nhỏ vài giọt phẩm đỏ tô điểm cho toàn thân “bạch y” của Dạ Thiên.

-À vâng! Còn bạn và anh?-Cô bạn ghi sổ quay qua nhìn Nhật Hạ trong bộ đồ cúp ngực trễ vai màu trắng, phía dưới tà váy dài đến đầu gối ánh tím, chân đi guốc cao gót màu đen tím và một cái nơ to xinh xắn cùng màu ở cổ, tóc rắc kim tuyến tím búi kì lạ lệch sang một bên còn cài thêm vài bông hồng giả.(xem hình, cái váy cúp ngực này gần giống với cái váy Nhật Hạ mặc ở chỗ làm thêm)

Nhật Hạ vẫn đang ngơ ngác. Hồi nãy cô để mặc cho Sukei muốn làm gì thì làm nên giờ chả biết mình đóng vai gì. Liếc ánh mắt cầu cứu về phía Sukei, Nhật Hạ nhận được một nụ cười ầm ập.

-Haha Nhật Hạ, em không thấy khó chịu khi cái răng nanh cứ chạm vào môi sao?-Nhìn “anh trai” trong bộ vét đen, răng nanh nhỏ hơi dài so với thường ngày thì Nhật Hạ giật mình sờ sờ răng nanh của mình. Ừm, dài hơn một chút, là răng giả? Chẳng lẽ...

Nhật Hạ còn đang hốt hoảng thì Sukei đã lên tiếng:

-Tôi với cô ấy là ma cà rồng!

Nhật Hạ kinh sợ nhìn Sukei, vô thức tự nhiên tránh xa khỏi cái khoác vai của anh, tay cũng không an phận cạy cạy cái răng giả, mắt tròn to sợ hãi. Cô đang rất cố gắng để không hét lên thật to.

Sukei nhìn biểu hiện của Nhật Hạ thì như đã đoán trước kéo giật cô về phía mình. Vỗ vỗ vai Nhật Hạ, Sukei dỗ dành:

-Ngoan ngoan, đây chỉ là giả thôi! Anh sẽ bảo vệ em mà!

Nhật Hạ nhìn khắp sân trường toàn là “ma” thì sợ hãi nép vào ngực Sukei, miệng cười gượng gạo. Người ngoài nhìn thấy tưởng hai bạn trẻ đang âu yếm nhau rất chi tình cảm.

-Thiên thần!-Shiki mặc bộ đồ trắng viền đính gai bó sát, phía sau có hai cái cánh trắng to bằng khổ giấy A4, mặt lạnh tanh đăng kí làm cô bạn ghi sổ suýt phụt máu mũi. Ôi chao nhìn gai nhỏ kia, nhìn hai cái dây xích đung đưa ở túi quần kia! Đây phải chăng là thiên thần... sát thủ ? Shiki biết nhân vật này sao?

-À vâng! Thiên thần sát thủ phải không em?-Cô bạn ghi sổ ghi ghi. Tự nhiên thấy Shiki quát:

-Thiên thần sát thủ??? Chị đang nói cái khỉ gió gì vậy? Em nói là thiên thần! THIÊN THẦN hiểu chưa?! Các anh chị làm việc thế này à? Em sẽ nói với hiệu trưởng....-Shiki đang điên vì Nguyệt Đông không chịu đi cùng, có chỗ chút giận thì quát ầm lên mặc cho mấy bạn trực cổng xin hết lời. Nhắm có tí mà ghê gớm thế?

È hèm... Tềnh hênh là tớ phải đi biển đến 20/6 mới về nên diễn biến chap này tạm thời chia làm 2 phần đi, cho tớ có thời gian suy nghĩ! Hehe chap hơi nhạt có gì đọc đỡ nha! Chap sau tớ hứa sẽ cho thêm gay cấn! Cảm ơn đã đọc đến chap này! <3 ;=“”><3 ;=“”><3 !!!=“” love=“”>

26. Chương 26: P2

(Nhìn Rin là biết Ngôn Thanh. Thật ra cái ảnh này nên đăng chap sau nữa nhưng thôi, cho dân tình đỡ tò mò! Mình chưa đi chơi về nhưng mà đăng cho bạn bè đỡ buồn nha!)

Tối ngày 31/10, 19h30'...

Trường Thanh Lịch đã trôi qua phần phát biểu rườm rà, phần vui chơi tự do nhộn nhịp, và giờ là thời khắc “hầu như” toàn bộ học sinh trường Thanh Lịch mong đợi nhất...

-TRÒ CHƠI CAN ĐÁM, bắt đầu!!!-Tiếng hiệu trường vừa dứt, toàn bộ đèn đều tắt phụt.

Xung quanh là một mảng tối om tĩm mịch đến đáng sợ. Nhật Hạ sợ hãi nép sát vào người bên cạnh. Sukei cũng nhẹ nhàng trấn an Nhật Hạ. Trong bóng tối, Nhật Hạ chỉ cảm nhận được sự xuất hiện của 2 người-cô và Sukei.

-Thử thách đầu tiên, “Những bàn tay chia cắt”!

Tiếng loa vang lên, kèm theo tiếng sóng nhiễu do chỉnh âm mà thành. Những bàn tay xương to trắng chồi lên từ mặt đất nắm chặt cổ chân mọi người.

-Áaaaa.....-Những âm thanh la hét vang lên, mọi người hoảng sợ chạy loạn.

Nhật Hạ dường như muốn xỉu. Sukei, Sukei đâu? Vừa nãy Nhật Hạ cố sức dựa khỏi những bàn tay đó đã tuột mất Sukei. Làm sao đây? Chân Nhật Hạ bắt đầu có cảm giác bị sờ, cô hét lên sợ hãi như bao người khác. Cô đơn, tuyệt vọng, Nhật Hạ tay vò đầu, chân giật lùi về phía sau. Tóc của Nhật Hạ đã sớm xoã xuống, chỉ còn vài bông hồng đỏ chói trụ ở một bên đầu, tuy vô ý nhưng lại tạo cho Nhật Hạ vẻ dịu dàng yếu đuối. Nhật Hạ cứ lùi dần lùi dần, đến khi cô va phải một bức tường. Hai cánh tay từ bức tường đó chồi ra, một tay bịt miệng Nhật Hạ, một tay ôm eo cô.

-Ưm... ưm...-Nhật Hạ hoảng sợ dựa dựa, nước mắt luôn như mưa, hai vai cô run rẩy, chân không còn vững. Chúa ơi, cô sắp ngất rồi.

Mắt Nhật Hạ gần như sắp nhắm lại thì “bức tường” đó đột nhiên kêu lên:

-Cái mùi trà la hán của cậu thật chẳng lẫn đi đâu được!

-Thì... Thiên?-Nhật Hạ nghe được giọng nói quen thuộc, nước mắt lại tuôn ra không ngừng. Dạ Thiên tuy không nhìn thấy gì nhưng vẫn nghe được tiếng khóc thút thít của Nhật Hạ. Cậu cười thật tươi rồi xoa Nhật Hạ lại, bế bổng cô lên như một đứa trẻ. Nhật Hạ 2 tay quàng vào cổ Dạ Thiên, hai chân chắp vào thắt lưng cậu. Nhìn Nhật Hạ lúc này, ai nói cô không phải gấu Koala? Ai nói cô kiên cường mạnh mẽ?

Qua 10 phút hỗn loạn, mấy cái tay xương cũng chui xuống đất, học sinh cũng đã quen với bóng tối. Đúng lúc đó thì đèn lại bật sáng.

Cả trường ‘Oa’ một cái, đèn lập tức được chiếu vào cặp đôi “gấu Koala và thân cây”. Thấy đèn chiếu vào, Dạ Thiên vẫn ung dung đỡ Nhật Hạ, nhưng mà cái tư thế đỡ thì mờ ám không thể tả. Đây, đỡ đây, đỡ thì 2 tay phải chắp vào mô-ng Nhật Hạ chứ sao?(À... cái này bạn nào hay bế em thì biết!)

-Phụt... Hahaha...!!!-Cả trường cười rầm rầm. Nhật Hạ ngượng chín cả mặt vùi đầu vào vai Dạ Thiên nhưng vẫn nhất quyết không chịu xuống. Đùa cô à? Chân cô giờ còn run bần bật, đến đứng còn không vững huống chi xuống đi lại. Dù mắt nhắm, Nhật Hạ vẫn nhất quyết bám chặt vào người Dạ Thiên, cô bám càng ngày càng chặt đến nỗi người nào đó được cô ôm cười đến rách cả miệng.-Tôi... tôi không... đứng xuống được...-Như sợ Thiên yêu quý thả mình xuống, Nhật Hạ giọng run run như cây sậy nói đứt quãng với Dạ Thiên. Dạ Thiên phải kìm nén lắm máu mới không trào ngược lên mũi. Cái giọng run run này cũng hấp dẫn quá đi?

-Có lẽ chúng ta đã tìm được triển vọng cho giải Người nhát gan nhất!-Lại là cái giọng ồm ồm do chỉnh âm của hiệu trưởng khiến Nhật Hạ phát ghét-Giờ xin mời vào vòng hai, “Hồn ma lảng vảng”.

Nhật Hạ lần trước đã bị xa Sukei rồi, lần này cô quyết ăn bám Thiên đến cùng. Dạ Thiên thì một tay đỡ mô-ng Nhật Hạ, một tay xoa xoa cái đầu cô ra vẻ ‘Anh thương~’. Thật ra cái cách mà Nhật Hạ ôm Dạ

Thiên có hơi vô duyên! May Nhật Hạ cúi đầu xuống chỗ vai cậu, chứ không nếu cô ngồi hẳn dậy thì “phía trước” của cô đã đập hẳn vào mặt Dạ Thiên rồi.

Lần này, đèn không tắt hẳn mà chừa lại một chút le lói màu xanh lam. Ngay sau đó, những bóng ma màu xanh lập tức được hình thành trên tường, trên không trung. Chúng bắt đầu bay lượn về phía học sinh, dang hai tay hù dọa.

-Ừm... hức...hức...-Nhật Hạ sợ hãi rên lên từng hồi, miệng cắn chặt bả vai màu trắng ở áo Dạ Thiên, Dạ Thiên dường như cũng cảm nhận được điều này, vỗ yêu Nhật Hạ lắc lắc đầu cảm thán:

-Hạ yêu quý, cậu có biết cái áo này mấy ngàn đô không???-Để trấn an “trà la hán” nhỏ đang run cầm cập trên người, Dạ Thiên đành lãng sang chuyện khác.

Nhật Hạ lúc này căn bản là không nghe lọt tai lời của Dạ Thiên. Hai tay đang quàng trên cổ cậu của cô rụt lại, chui rúc vào lồng ngực Dạ Thiên. Chỉ là cái bóng 3D thôi mà làm Nhật Hạ giật mình, rụt lại như thể hai cái tay “yêu quý” của cô thực sự sẽ bị ăn mất vậy!

Dạ Thiên rửa thầm một câu. Nhật Hạ trên người Dạ Thiên lúc này bắt đầu dấy dựa kịch liệt. Cô lúc này đã ngồi hẳn dậy. Chết tiệt, Nhật Hạ, cô phải biết là khi cô ngồi hẳn dậy thì mặt Dạ Thiên sẽ úp vào cái gì chứ? Dạ Thiên cũng là đàn ông mà? Đương nhiên cũng phải có phản ứng chứ hả?

-Nhật Hạ, ngồi im, hạ người xuống!-Dạ Thiên rống to quát.

Nhật Hạ thấy Dạ Thiên quát thì mới nhận thức được điều mình đã làm. Cô xấu hổ ngồi im thín thít trên người Dạ Thiên nhưng cái chân vẫn không ngừng dấy dấy tránh khỏi mấy con “ma”.

Vòng 2 kết thúc, cặp đôi “gấu Koala và thân cây” vẫn chưa dời nhau bước nào.

Vòng 3 bắt đầu trong trầm lặng, không có tiếng hiệu trưởng chít chít cạc cạc mà Nhật Hạ ghét bên tai nữa. Mấy bóng ma xanh lam nhạt dần, cả sân trường tản ra làn khói mỏng màu trắng. Nhật Hạ thấy các học sinh nữ xung quanh từ từ ngắt đi, rồi chính mình cũng phủ gục trên vai Dạ Thiên. Dạ Thiên trợn mắt, là thuốc mê loại nhẹ, chỉ dành gây mê cho con gái. Tiếng hiệu trưởng lúc này mới vang lên đồng dục:

-Vòng cuối, “Căn phòng giả tạo”!

Nhật Hạ tỉnh dậy, thấy mình bị trói tay trói chân, đang ngồi hàng đồng cùng mấy trăm nữ sinh trường Thanh Lịch trong phòng thể chất.

Ở trong gương bước ra một tên mặt đen xì miệng nham nhở máu. Hắn đốt một tờ giấy lớn làm khói bốc lên, kích thích vôi chống cháy xả nước xuống dưới. Cảm nhận được hơi lạnh buốt từ nước, toàn bộ học sinh nữ đều tỉnh, trở mắt nhìn tên kia. Nhật Hạ cùng với các học sinh đã tỉnh trước đó không tin vào mắt mình. Hắn ta... vừa bước từ gương ra? Quỷ dị, quá sức quỷ dị! Phòng thể chất vang lên tiếng ú ớ không thành lời.

-Hỡi toàn bộ các con cừu nhỏ đáng yêu, ta là một bá tước Vampire vượt ngục, là một phạm nhân có tiền án 700 năm tù vì uống quá nhiều máu xử nữ. Nay, do vượt qua không gian, vô tình đáp vào trường của các người, người thấy mùi máu làm ta thêm thương. Ta quyết định bắt nhốt toàn bộ các người lại để hút cho đã. Hahaha...hohoho...-Tên đó cất lên một đồng lời rồi cất lên loạt cười man rợ.

-”Cười rợn người”? Là cậu à?-Một nữ sinh nghe thấy điệu cười quen thuộc thì bạo dạn hỏi. Cái tên kia là biệt danh cô đặt cho cậu ta.

Tên Vampire nghe vậy thì im bặt. Chết bà! Quên mất con nhỏ thanh mai trúc mã kia nhớ rõ điệu cười của mình. Tên kia thẹn quá hoá giận, quát âm ỉ:

-Im ngay! Láo toét thật con nhỏ kia! “Cười rợn người”? Mi nhắm ta với thằng khỉ gió nào đấy hả? Ta uy nghi thể kia mà dám... Thế là sao hả? Hả? Hả? Hả? Hả-Một loạt từ ‘hả’ vang lên trong tiếng xì xầm của mấy học sinh nữ.

-Được rồi! Các người vẫn chưa tin phải không? Vậy thì con nhóc kia, mi lên đây!-Tên kia chỉ chỉ vào mặt một con nhóc lớp 10.

-Tôi ý ả? Con nhóc kia cất giọng ngọt ngào hỏi. Ai nghe cái giọng đó cộng thêm ngoại hình mũm mĩm của cô bé kia là đều muốn xông đến bảo vệ. Rất tiếc, em ấy là diễn viên nghiệp dư mấy bạn trẻ ạ!

Tên Vampire kia gật đầu ra vẻ đồng ý. Nhìn nữ sinh kia chậm chậm bước lên hẳn làm bộ điên máu kéo nữ sinh đó lại, 2 tay ma sát trên eo cô bạn kia. Cô bạn kêu lên thống khổ. Mấy bịch phẩm đỏ ở trên eo cô theo đà vỡ ra, tạo trên tà áo trắng tinh một khoảng ố loang lổ.

-Á...á...á...-Các nữ sinh đồng loạt la hét. Nhật Hạ sợ hãi tròn xoe mắt nhưng chả hiểu cô lấy dũng khí ở đâu mà hét to lên hỏi:

-Nam sinh đâu hết rồi?-Dạ Thiên, Sukei, Shiki, niềm hi vọng và an ủi duy nhất của cô đâu? Cô phải nhìn thấy họ, phải biết họ sống hay chết.

Tên Vampire kia nhướn mày, phát cái tay là tấm rèm trên bức phòng thể chất bị kéo lên để lộ ra tấm gương cỡ lớn. Hai nam sinh đang lì lợm kéo rèm ở góc đằng kia, ai nhìn thấy? Nhật Hạ nhìn thấy.

Hiệu trưởng dặc ý nhìn tấm gương. Đây chính là thành quả của ông, “TV gương” mà ông đã hoàn thành từ vài năm trước. Tuy rằng sản phẩm này bà xã ông không cho tung ra thị trường nhưng không sao! Bà xã ông thích thì cái gì cũng OK tất. Tất nhiên, bà nhà không biết bí mật của chiếc TV này.

-Hiện lên!-Tên Vampire hô to. Lập tức, trên gương hiện lên hình ảnh hơi nhoè của hàng loạt nam sinh bị trói đặt la liệt dưới đất. Nhật Hạ nhìn các nữ sinh chỉ chăm chăm vào cái “TV” kia mà không để ý phía đối diện cái gương có một chiếc máy chiếu được ngụy trang vô cùng cẩn thận và các hình ảnh tương tự trong gương trên bức tường trắng muốt.

Nhật Hạ thở phào. Không phải ma thì lên dạy cho tên “Cười rợn người” đó một trận chứ nhỉ? Không may, bản tính của Nhật Hạ là dị ứng với ma cà rồng nên dù có biết tên kia là người đi chẳng nữa thì việc dạy cho hắn một bài học vẫn hơi khó khăn. Cô phải tìm cách.

Nhật Hạ vòng 2 tay bị trói từ đằng lưng ra đằng trước qua đường chân, thành công tháo ra tấm băng dính màu đen quấn quanh tay mình bằng miệng. Tiếp đến, cô dùng tay tháo ra tấm băng dính ở chân, cầm lấy, từ từ di chuyển ra sau phía tên Vampire. Mấy nữ sinh nhìn thấy Nhật Hạ đều phối hợp lấy thân che chắn cho cô. Nhật Hạ không biết đã đứng sau lưng tên kia từ lúc nào.

Cô nữ sinh eo đầy “máu” đang kêu la nhìn thấy Nhật Hạ đứng phía trước, định ra hiệu cho tên kia thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết:

-A...a...a...-Nhật Hạ nhanh chóng đeo băng dính vào mắt, mò theo tiếng kêu của tên kia mà nện cho hắn một trận thừa sống thiếu chết.

Nhật Hạ không hề hay biết, lúc cô đang bịt mắt đánh tên Vampire kia, có 2 kẻ lảng lảng đứng sau lưng cô chụp thuốc mê, rồi lôi cô lên xe trong khi hiệu trưởng và các bạn nam cứ nghĩ đó là trò đùa.

Nhật Hạ càng không biết 2 người đó hợp tác với Sukei để dẫn cô đi...

Tại buổi lễ trao giải hôm đó, danh hiệu Người nhất gan nhất và Người can đảm nhất bị để trống trước con mắt điên cuồng của Dạ Thiên và Shiki...

Phía xa, Sukei mỉm cười nham hiểm khế hô:

-GAME START!

Hức hức, mấy bạn trẻ đừng có anti Sukei nha! Anh ý bị bắt buộc thôi!

27. Chương 27: Chap 21

Chap có cảnh bạo lực. Không khuyến khích các bạn trẻ yếu tim đọc!

Tại nhà Nhật Hạ, Shiki và Dạ Thiên dường như phát điên. Hai cậu cứ đi đi lại lại quanh quần làm Nguyệt Đông chả hiểu gì, chỉ biết lúc Nguyệt Đông hỏi ‘Chị đâu?’ là hai bạn trẻ lại giật thót một cái rồi gãi đầu gãi tai trả lời:

-Có việc!

Hai thanh niên thiên tài chỉ vì lo cho một cô gái mà chỉ số thông minh giảm mạnh như lương tháng, họ cứ mãi vò tóc xoa mặt mà không để ý Sukei đi đâu mất rồi.

Ngồi trong BMW đen, Sukei chìm đắm trong hồi tưởng về buổi Halloween vừa rồi.

Anh nhớ lại lúc Nhật Hạ giật mạnh tay mình ra để đến với Dạ Thiên. Cứ cho là Nhật Hạ vô tình, vậy tại sao cô và Dạ Thiên thà chịu xấu hổ chứ quyết không rời nhau nửa bước? Chả nhẽ... Sukei anh không bằng thằng nhóc Dạ Thiên đó sao?

Xe BMW màu đen dừng ở một cái chòi sau quả đồi ở ngoại ô thành phố. Sukei bước khỏi xe, về mặt thống khổ đi đến chòi màu nâu cách đó không xa.

-Ào!-Xô nước lạnh buốt bị rơi vào đầu Nhật Hạ không thương tiếc. Nhật Hạ khở sở cố mở mắt. Trời đang thu, nước đọng trên da khiến Nhật Hạ thấy lạnh buốt, nước còn làm cơ thể sun lại.

Nước nhỏ vào làm mắt cay xè. Nhật Hạ đang cố mở mắt thì một chậu nước nữa lại rơi vào người cô, lần này là hắt thẳng vào mặt. Mũi của Nhật Hạ cũng tràn ngập vị cay.

-Sao? Tỉnh rồi hả?-Ngôn Thanh đắc chí cười. Lần đầu tiên làm loại chuyện thế này, ả cảm thấy hơi sợ.

Thụ Cẩm một thân vận đồ người hầu nhìn cô gái tóc vàng mặc váy không tay, cổ chữ nhật trễ đến gần ngực(xem hình chap trước) thì thở dài một hơi, không biết nên nói cái gì.

Chốc lát, hình ảnh Ngôn Thanh khi chưa yêu Dạ Thiên lại hiện về trong đầu Thụ Cẩm.

-Thụ Cẩm? Váy đẹp thế?

-Thụ Cẩm, cái này hợp với chị đấy!

-Sao vậy? Để em băng bó cho nhé!

-Mai sau, chúng ta sẽ cưới chung một ngày, mặc váy cưới giống hệt nhau, Thụ Cẩm nhỉ?

Lúc Ngôn Thanh khen Thụ Cẩm, lúc Ngôn Thanh dịu dàng luôn cho Thụ Cẩm cái hoa tai, sự lo lắng hiện lên trên khuôn mặt cô bé lúc băng bó cho Thụ Cẩm, lời hẹn ước trong tương lai... gợi lại hình ảnh cô bé tóc vàng đáng yêu ngày nào trong tim Thụ Cẩm. Cô vì học dốt mà bị đúp 1 năm, ấy vậy, Ngôn Thanh không những không dè bủ cô mà còn cất công dạy kèm cho cô mỗi tối. Cảnh cùng làm con gái nhà khá giả khiến cho 2 đứa ganh ghét, luôn đối địch lẫn nhau. 2 đứa không hề nhận ra sâu trong thâm tâm luôn coi nhau như bạn thân, theo nhau như hình với bóng.

Cho đến khi Ngôn Thanh chia tay với Dạ Thiên...

Khi Ngôn Thanh bắt đầu quen với Dạ Thiên, nhìn cô bé cười nói hạnh phúc với cậu Thụ Cẩm lại thấy dấm dứt trong người. Trước cứ nghĩ là ghen tị vì Ngôn Thanh có người yêu quá đẹp trai, sau nhìn Ngôn Thanh khóc dấm dứt trong phòng mới biết, đây không phải ghen tị, mà là ghen... tuông!Thụ Cẩm cả đêm đó mất ngủ nên không kịp làm Toán. Sáng sớm hôm sau đang lừa con rồi Nhật Hạ thì gặp Dạ Thiên... Thụ Cẩm lúc nhìn Ngôn Thanh đi hẹn hò với Dạ Thiên cũng không nhìn rõ mặt cho lắm. Gặp được Dạ Thiên sáng đó lập tức huyền hoặc mình phải chiếm bằng được cậu. Đến lúc cậu bảo tên Dạ Thiên thì giật mình, từ đó, cố gắng ghét Ngôn Thanh, cố gắng làm cho mình thích Dạ Thiên, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ căm kị tối đó. Nhưng cuối cùng, nhìn cô bé ngồi trước mặt dần thay đổi, vẫn không nhận được đành buông thả bản thân, nhìn vào tình cảm thật sự của mình.

Không còn gì để chối cãi! Thụ Cẩm yêu Ngôn Thanh... một tình yêu tội lỗi...

Nhớ đến khuôn mặt nhẵn như đít-t khỉ của cô bé lúc cô nhắc đến mấy cuốn tiểu thuyết Bách hợp là lòng Thụ Cẩm lại rỉ máu. Thụ Cẩm từ đầu đến cuối không dám nói gì với Ngôn Thanh, chỉ lẳng lặng đi theo phục vụ như một con hầu chỉ vì sợ Ngôn Thanh dè bủ cái thứ tình cảm mà cô bé chúa ghét: Tình yêu Bách hợp.

-Sao? Mát chứ? Thích không?

Ngôn Thanh đứng dậy, tiến đến chỗ Nhật Hạ cười nham hiểm. Ầ giạt mạnh băng dính đem trên môi Nhật Hạ. Nhật Hạ rùng mình. Đau buốt...

Ngôn Thanh nhìn vào mặt băng dính dính phần rồi lại nhìn vào đôi môi sưng đỏ của Nhật Hạ, phần in trên băng dính chỉ chứa lại một hình môi chúm chím.

-May cho mày là mày đánh phần! Nếu không trên mặt mày đã có một khoảng sưng hình chữ nhật rồi!

Ngôn Thanh phe phẩy cái băng dính, miệng chum lên, 'hứ' một cái chẳng choẹ. Ngay lúc đó, Sukei bước vào.

Nhật Hạ nhìn bóng người trước mặt định gọi to, nhưng... cổ họng không ra tiếng???

Sukei nhìn cô gái bị dây thừng trói đến tím tay, thấy biểu hiện há hốc mồm, trợn tròn mắt kia mà nhú mày. Anh thông thả ngồi xuống cái ghế đối diện Nhật Hạ. Ai ở đây cũng chờ xem trò hay, riêng chỉ có Nhật Hạ là có cảm giác sợ hãi, không, là không tin vào mắt mình.

-Bị cho uống thuốc câm, cảm giác thế nào?-Sukei hỏi.

Mắt Nhật Hạ chớp chớp vài cái, miệng dớp dớp vài phát, cô lùi dần lại, dựa vào cột, nhắm mắt..... ngủ!

Đây chắc chắn là một giấc mơ!

Không tin? Sukei cười. Nhật Hạ ngây thơ à, em sẽ phải tin sớm thôi!

-.....

A! Nhật Hạ choàng tỉnh, cảm giác đau đón từ hõm vai chuyển đến. Sukei điên cuồng cắn chảy máu bờ vai lộ ra trên người Nhật Hạ, tạo ra những bông hoa tím cánh đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Ngôn Thanh nhìn thế mà hoảng sợ, kéo Thụ Cẩm lại gần. Quá dã man! Nhìn Sukei bây giờ chẳng khác gì một con ma cà rồng đói khát. Trời ơi hôm nay Halloween mà, đừng làm con sợ!

Nhật Hạ lúc này cảm thấy mình không nói được cũng tốt, đỡ phải kêu lên những tiếng đau đón đáng hận. Nước mắt Nhật Hạ chảy thành mưa, yết hầu cứ lên cao lại rụt xuống, ầy vậy mà trên mặt cô vẫn nở một nụ cười.

-Tại sao lại cười? Tại sao em lại cười?-Sukei điên loạn như một con thú bị bỏ đói lâu ngày, 2 bàn tay điên cuồng siết mạnh eo Nhật Hạ khiến cho nó bầm tím.

Khóc. Sukei khóc. Tại sao cô ấy lại cười rạng rỡ đến thế? Nụ cười của ánh nắng mặt trời, làm trái tim của anh đen cháy, làm anh phải đau khổ, tại sao?

-Lúc ở lễ hội, vì không an tâm nên em đã gắn một con chip định vị siêu nhỏ vào hoa tai Nhật Hạ, còn chưa kịp nói với anh Sukei, để em gọi....-Shiki ngồi ghé lại phụ trong con xe Lamborghini trắng, vừa chỉ đường cho Dạ Thiên vừa định bấm số gọi Sukei.

-Đừng!-Dạ Thiên vươn tay ra chặn Shiki bấm số.

Shiki trợn tròn mắt, tay run run chỉ:

-Này, đừng nói là.... anh nghi ngờ anh trai em đấy nhé?

-Chú thử nghĩ xem có ai lại ngồi im trong khi người mình thích bị bắt cóc không?

-Anh ấy chỉ đang trấn tĩnh bản thân thôi mà!

-Hứm? Thế chú có thấy ánh mắt 'Tao ghét mày!' lúc anh bế Nhật Hạ không?

-Ai ghen mà chẳng thế?

-Im! Thế anh hỏi anh chú đâu? Giờ đang ở phương trời nào???

-....

Chiếc xe Lamborghini màu trắng lao vút trên đường lớn.

-Chết mày này! Chết mày này!-Ngôn Thanh tát mạnh vào 2 má Nhật Hạ, chân còn ghì vào phần dây thừng đang diết chặt đôi tay Nhật Hạ khiến cô càng đau đớn.

Sukei vì không chịu nổi nụ cười của Nhật Hạ, giờ đang ngồi thần thờ trên ghế, xem Ngôn Thanh hành hạ Nhật Hạ.

Quần áo Nhật Hạ giờ ướt sũng, vài chỗ còn nhuộm màu máu đỏ. Phần vai trắng nõn giờ là hàng loạt vết sưng bầm rớm máu đáng sợ, tóc dài rũ xuống vai, bông hồng đỏ chói gài trên tóc theo đà mà rơi xuống đất, bị Ngôn Thanh dẫm cho tan tành.

-Rầm!-Cánh cửa bị bật tung lên. Ngôn Thanh hoảng sợ quay ra nhìn 2 con người đẹp đẽ ở cửa trời chết.

-Anh...-Shiki nhìn Sukei, đau lòng phang cho anh trai một chưởng bất động.

-Hạ! Hạ! Hạ!!!-Ngôn Thanh và Thụ Cẩm biết điều tránh chỗ cho Dạ Thiên đến gần Nhật Hạ. Thụ Cẩm còn giúp Nhật Hạ cởi dây chói, để Dạ Thiên nhanh chóng đưa Nhật Hạ vào bệnh viện.

-Xin em, muốn làm gì chị cũng được, chỉ cần em để yên cho Ngôn Thanh!-Thụ Cẩm quỳ xuống trước mặt Shiki, nín kéo ống quần cậu.

-Chị yên tâm! Em chỉ làm một cuộc trừng phạt nho nhỏ thôi!-Shiki gật đầu-Alo, tôi muốn công ti Ngôn Thanh phá sản!

-Cái gì??? Thế mà là nhỏ hử???-Ngôn Thanh khóc thét. Trang sức của cô, người hầu của cô, tiền của cô, kiêu ngạo của cô, cứ thế mất hết à? Thụ Cẩm nhẹ ôm Ngôn Thanh vào lòng, vỗ về:

-Chị vẫn là người hầu của em mà!

1 tuần đã qua, Nhật Hạ vẫn nằm bất động trên giường bệnh viện khiến Dạ Thiên phải giấu Nguyệt Đông khổ sở. Mỗi lần nhìn thấy những vết bầm trên eo, trên cổ Nhật Hạ là Dạ Thiên lại hận không thể đâm cho Sukei vài cái. Chết tiệt, nếu không nể tình Nhật Hạ thì anh đã sống mái với Sukei một phen rồi. Thụ Cẩm và Ngôn Thanh sau một tuần thấy biệt tăm biệt tích chả biết đi đâu, bố Ngôn Thanh vào tù, mẹ Ngôn Thanh và bố mẹ Thụ Cẩm thì vào viện dưỡng lão. Haizz... đúng là ăn ở thất đức có ngày bị quả báo mà!(do ai mà ra?)

Dạ Thiên đang cầm khăn mặt, lau mặt, lau tay, lau chân, lau ... cho Nhật Hạ thì thấy môi hồng cô mím má, mắt cô mở to, nhồm dầy ôm lấy Dạ Thiên hỏi:

-Pa?

Hèm hèm! Chap này hơi chán xiu nhưng lại là cầu nối cho chap sau. Nèn bạn nào mà thắc mắc thì để lại cái comment nha! Sorry nhưng có lẽ chap sau sẽ ra muộnnnnnn..... tí!

28. Chương 28: Chap 22

-Thế rồi cuộc là bị làm sao?-Dạ Thiên căng thẳng nhìn chăm chăm vào “vị bác sĩ” trước mặt, vẻ rất chi mong chờ. “Vật thể lạ” dưới chân anh không ngừng kêu ‘Papa, papa, bé con!’

Thấy “vị bác sĩ trẻ” trước mặt cứ đẩy đẩy gọng kính, suy duy ngẫm ngẫm, Dạ Thiên kiên nhẫn hỏi lại:

-Mất trí nhớ?

-Hoàn toàn không phải!-“Bác sĩ” phản bác ngay lập tức, chỉ vào vết bầm trên cái cổ trắng nõn của Nhật Hạ-Ngược lại mới đúng. Cô ấy không hề mất một phần trí nhớ nào nhưng có lẽ đã trải qua một loại đau đớn thống khổ nào đó nên tinh thần nảy sinh ra cảm giác không an toàn dẫn đến kết cục như bây giờ đây! Cô ấy gọi anh là “papa” nghĩa là điều đó mang cho cô ấy cảm giác an toàn, cô ấy vẫn sẽ sinh hoạt như bình thường nhưng tính tình lại hành xử như con nít. Nhỉ, chị dâu!-Minh Địa xoa xoa đầu cô gái “bé nhỏ” rất cưng chiều.

-Ừ, cậu bạn đẹp trai thích Nguyệt Đông và cứu chị ở quán bar hôm trước!-Nhật Hạ mỉm cười rất tươi, phun luôn cả cái từ “đẹp trai” làm Dạ Thiên mặt đen như đất nồi cháy. Biết sao được, trẻ con nghĩ gì nói đấy mà!(bạn trẻ nào không nhớ Minh Địa xin xem lại chap 16)

Hiện tại bây giờ tất cả mọi người đang tập trung hết lượt ở nhà Dạ Thiên. Hoá ra Minh Địa là em trai Dạ Thiên. Câu nói thần thánh của Nhật Hạ làm người nào đó bất giác siết chặt tay Nguyệt Đông.

-Anh trai đâu?-Nhật Hạ hỏi.

-Anh trai nào?-Dạ Thiên mắt chữ A mồm chữ O hỏi lại.

-Anh Sukei!-Lời vừa buông, Dạ Thiên như muốn “vỡ oà trong niềm hạnh phúc”, Huhu, anh trai, anh,... Nhật Hạ, em thật biết dẫn dắt người khác! Chỉ riêng Shiki là sắc mặt rất khó coi:

-Anh ấy sang nước ngoài rồi! Nghe bảo chi nhánh bên đây có vấn đề!

Hôm nghe tin Nhật Hạ hôn mê sâu, khi tỉnh lại thì bị tâm thần, Sukei liền cuốn gói đi vội ra nước ngoài. Shiki hỏi ‘Tại sao’ thì Sukei chỉ đáp lại bằng một câu ngắn ngủn: ‘Cô ấy có lẽ không tin vào cú sốc bị người mình tin tưởng nhất làm tổn thương, lại thêm đau đớn phải chịu nên sinh ra tâm thần.’ nói xong, anh lên máy bay. Trước khi đi, anh còn dặn: ‘Thuốc cầm chỉ có hiệu lực 12h đồng hồ nhưng lại gây ra tác dụng phụ, miệng đắng ngắt. Sau khi cô ấy tỉnh dậy, tuyệt đối không được cho ăn gì, chỉ được uống nước, sau 2h, tất sẽ hết. Lúc đó có thể ăn!’

Bằng chứng xác thực nhất đang ở trước mặt đây. Nhật Hạ đang không ngừng đung đưa cái lưỡi đỏ hồng ở môi, miệng kêu than ‘Căng goá, nóng goá!’(Đắng quá ,nóng quá!) kéo kéo quần Dạ Thiên làm mọi người nhất thời xấu hổ.

Key nuốt nước bọt, cầm chai nước lên định uống, ai ngờ, bị Nhật Hạ giằng lấy, tu ừng ực. A... Nhật Hạ, chai nước đây anh ngâm miệng vào rồi! Thế.... có phải hôn gián tiếp không??? Key mặt đỏ bừng ngồi xổm xuống úp mặt vào đầu gối. Rõ nhảm! Nhật Hạ uống đâu có chạm môi, hơn nữa, anh còn chưa có kịp uống.....

Chậc! Áo tưởng sức mạnh!

-Bây giờ phải làm sao?-Dạ Thiên hỏi.

-Cho cô ấy cảm giác an toàn, cô ấy sẽ khỏi!-Minh Địa phán. Dạ Thiên toát mồ hôi. Còn có cái loại bệnh này nữa sao?

-Alo?

-Tổng giám đốc, nghe nói Nhật Hạ bị tâm thần?-Jane nghịch nghịch dây máy điện thoại, miệng cười mỉm xem kịch vui hỏi Dạ Thiên.

-Ừ thì sao?-Tuy loại bệnh này đúng là tâm thần nhưng nhắc đến thực sự hơi khó nghe, nhất là khi còn động đến Nhật Hạ. Dạ Thiên trả lời khó chịu.

-Hừm? Tôi tưởng tổng giám đốc phải biết rõ chứ? Nếu Nhật Hạ bị tâm thần, cô ấy... sẽ không còn là cô gái hoàn hảo như cậu tìm kiếm nữa!

Chết tiệt! Dạ Thiên quên mất vấn đề này! Nếu Nhật Hạ không là cô gái hoàn hảo.....

Tuy bị tâm thần nhưng chỉ số IQ của vẫn không giảm tí nào. Cô hằng ngày vẫn đến trường, đáng giận, cái biểu hiện như con nít lên ba càng làm thu hút nam sinh trong trường, làm Dạ Thiên tức điên khi phải trở thành đối thủ của hàng trăm nam sinh. Nào kẹo mút, nào gấu bông, đủ các loại đồ ngọt đều có thể để có thể mua chuộc con nít Nhật Hạ.

- Nhật Hạ, gấu của ai đây- Dạ Thiên mặt đen như đất nòi cháy hồi.

- Của anh xấu trai lớp trưởng 12c.-Nhật Hạ ngoan ngoãn giao nộp đồ hối lộ cho “bố“.

Dạ Thiên gật đầu hài lòng khi nghe đến hai chữ “xấu trai“. Cảm giác làm bố được con gái tôn sùng sướng thật!

-Nhật Hạ ới, tặng cậu cái kẹo mút này!-1 nam sinh trong lớp tiến lại gần, gãi đầu gãi tai đưa cho cô gái trước mặt.

-Oa... ngon quá! Cảm ơn bạn!-Nhật Hạ mỉm cười làm cậu bạn lúng túng, mặt đỏ gay.

Chuyện là từ sau khi hiệu trưởng đặc biệt thông báo về tình trạng của Nhật Hạ, hàng loạt các nam sinh liền lợi dụng cơ hội này để hành động. Trước đây Nhật Hạ lạnh lùng bao nhiêu thì bây giờ lại hoà đồng bấy nhiêu, cho cái gì cũng nhận làm các chàng sướng rơn, còn nở nụ cười cảm ơn tan chảy tim mấy chàng nữa chứ. Có hôm có cậu bạn đánh liều gửi cho Nhật Hạ thư tỏ tình, cô liền tươi cười nhận khiến cho bạn trẻ ôm mộng cả tháng trời, cuối cùng vẫn không nhận được hai chữ “Đồng ý“.

Thời gian cứ thế lại trôi qua, thoát cái đã đến giáng sinh. Ngoài phố tràn ngập những gian hàng treo những món đồ cầu kì, bố mẹ đưa con đi mua quà giáng sinh, cây trụi chỉ còn cành nhưng lại mang đến nét đẹp đặc trưng của mùa đông.

Dạ Thiên ngồi trên tầng cao nhất của toà nhà, mắt nhìn xuống thành phố qua khung cửa kính sáng bóng. Tay cậu nhịp nhịp gõ xuống mặt bàn gỗ mịn. Chuông điện thoại trên bàn reo vang, Dạ Thiên thư thái nhắc điện thoại lên nghe. Sau mấy giây, cậu thẳng thốt ngồi dậy:

-Bố ạ?

Hello, sorry () vì chap hơi ngắn! Sắp hết truyện rồi nên để dành thời gian nghỉ cho nó gay cần tí! Tổ chỉ muốn nói vậy thôi..... Cảm ơn vì đã đọc đến chap này! Mong rằng không ai chê chap này lủng củng T.T

29. Chương 29: Chap 23

Tại nhà Dạ Thiên, tất cả các người hầu đang tất bật chạy khắp nơi. Khung cảnh nơi đây vô cùng hỗn loạn:Quản gia đứng vung vẩy tay chân, hét khản giọng; người hầu thì mang đủ các loại sách, vở, bàn, ghế, giẻ, chổi... trèo lên cao, cúi xuống đất để phui bụi, lau dọn nhà đến cực khổ; các bác lao công thì tất bật cầm ga, rèm, chăn, vỏ gối,... tất cả các vật có thể giặt được đi giặt hết; đầu bếp cũng không khá khẩm hơn khi vừa phải lúi đống bát to tướng ra rửa lại từng cái, vừa phải mang khay đồ ăn bỏ vào tủ lạnh của từng phòng tùy theo sở thích mỗi người; các bác chăm vườn thì nhón nháo tưới cây, ra sức tưới nước, ra sức tăng năng suất để có hoa thật đẹp trang trí cho ngôi nhà...(Oh my god tác giả tả mà cũng mệt muốn chết theo!) Tại sao người hầu lại khổ cực vậy? Vì ông chủ căn nhà này là một người rất khó tính, ưa sạch đến biến thái lại còn là chúa bắt bẻ. Kinh hoàng hơn, sau khi đi Mĩ 7 năm, nay, ông ta đã trở về!!! Mỗi khi nhớ đến

khôn mặt đầy sát khí của ông ta là người trong nhà lại sợ đến phát run, nghĩ lại cảnh địa ngục của 7 năm về trước.

Tuy nhiên, khung cảnh “nhộn nhịp” là thế, vậy mà có người vẫn thư thả đến lạ thường. Điển hình là 3 con người đang ngồi trên ghế sofa đằng kia.

-Chị dâu, a.... nào!

-A.....

-Em rể, miếng nữa!

-Đây đây đây, a....

-A.....

Qua qua lại lại, miếng chị miếng em, a với o làm Dạ Thiên nhức hết cả đầu. Bố sắp về rồi mà cái bọn này còn bày trò bón cho nhau ăn mới điên chứ!

Người hầu nhìn một loạt các loại vỏ nho, cam, quýt, táo, ổi, xoài, vân vân mây mây... chất đống to tổ chẳng trên bàn trà mà toát mồ hôi. Cô nhóc kia người bé tí mà sức ăn... thật kinh hoàng!

-Sụp...-Ăn uống no nê, Minh Địa còn đặc biệt pha trà la hán cho Nhật Hạ húp sùm sụp. Chuyện là Minh Địa lấy lòng Nguyệt Đông không được nên quay sang lấy lòng chị dâu. Mà chị dâu ăn cũng thật là khỏe nha! Chị ấy ngày ăn 3 bữa, mỗi bữa ăn 3 bát cơm, ấy vậy mà bánh trái nước nôi vẫn cứ xơi như thường. Có lẽ, ăn là một phần giúp chị ấy có cảm giác an toàn chăng?

Dạ Thiên cũng không có gì làm lạ khi Minh Địa nhắc đến vấn đề này. Ngày Sukei còn ở đây, giờ nghỉ trưa hôm nào Nhật Hạ cũng mang 3 hộp cơm đi cho Sukei và Dạ Thiên ăn cùng. Đừng hỏi vì sao không có Shiki! Nó chạy tót ra quán bar ăn với bạn gái nó rồi! Vì kỉ niệm hạnh phúc đó nên Nhật Hạ mới ăn nhiều như vậy để tìm lại cảm giác an toàn. Haizzz... Nhật Hạ đáng thương!

Nhật Hạ ăn nhờ ở trực nhà Dạ Thiên phải được gần 1 tháng rồi. Người hầu cũng rất quý cô bé này. Về ngoài đáng yêu, cái miệng dẻo quánh khiến người ta mềm nhũn. Dạ Thiên lăm lăm nhìn Nhật Hạ mà than ‘Tại sao ngày xưa cậu ý không dễ tính vậy để mình dễ của chứ?’ Còn có một vấn đề lớn mà trong đó lại có một vấn đề “nhỏ nhỏ” mà không phải ai cũng biết. Nhật Hạ từ ngày sang đây ăn bám được đặc cách sang ăn ở luôn cùng phòng với cậu chủ khó tính nhà họ Dạ, mà cái đáng chú ý ở đây là dạo này cậu xanh xao tiêu tụy vô cùng! Người hầu vào dọn phòng lúc nào cũng thấy một đống giấy cuộn nhỏ bằng lỗ mũi, dính dính đầy máu chất trong thùng rác. Chắc, nhờ phước của 2 người nào đó mà Dạ Thiên ngày 3 bữa phải ăn món bổ máu, ăn đến phát ngán, ăn đến mụn mọc đầy mặt(thực ra cũng không đến nỗi...). Thịnh thoảng, đi ngang qua phòng, người hầu còn nghe được loảng thoảng tiếng:-Papa, con không biết cởi quần áo!

-Papa, tắm cho con!

-Papa, mở mắt ra mà mặc đồ cho con chứ?

-Papa, bế!

-Papa, ôm con!

-Ấy ấy! Papa, đang ngủ sao lại vào vĩa nước lạnh thế?

Đương nhiên, thân là những người hầu được cậu chủ tôn trọng và đào tạo, mấy cô mấy chị lúc đấy sẽ kịp thời nhảy vào, thực hiện chiến dịch “bảo vệ máu cậu chủ”. Nhờ sức cống hiến tận tụy của của bác quản gia và người hầu, con mắt của Dạ Thiên đến nay vẫn còn “trinh trắng”. Vâng! Một chiến tích rất đáng tự hào của toàn thể người làm nhà họ Dạ! Tự hào đến mức cậu chủ Minh Địa nghe xong cười đến chảy nước mắt.

Sáng sớm tinh mơ, toàn bộ người làm nhà họ Dạ xếp thành hai hàng ngay ngắn, quần áo chỉnh tề, nhà cửa sáng lấp lánh, trải thảm đỏ đón ông chủ từ Mỹ trở về. Chiếc xe Rolls Gold đậu trước cửa chính. Ông cụ khỏe mạnh tóc lấm tấm bạc trang trọng bước ra. Mọi người hít một hơi thật sâu, rồi hét to như chào đại biểu quốc hội.

-Ông chủ, mừng ngài trở về!!

Anh lái xe đứng gần đang cầm vali giật nảy một cái làm rơi cả chồng vali, thế mà ông chủ lại có vẻ rất hài lòng. Minh Địa bước ra từ giữa hai hàng người, cười thật tươi:

-Mừng bố trở về!

-Ừm! Học hành thế nào rồi?-Ông hỏi làm Minh Địa toát mồ hôi. Biết ngay cái lão cáo già này sẽ hỏi thế mà!

-Dạ thưa bố, con đã hoàn thành chương trình học ở đại học y quốc tế và hiện đang tham gia vào nghiên cứu được cho tập đoàn chúng ta!-Minh Địa bày ra vẻ rất nghiêm túc, tay giơ lên đầu như chào cờ. Trình bày xong, cậu lại trưng ra cái mặt rất muốn đắm:

-Vậy... con có thể tiếp tục đi làm thêm chứ?

-Tất nhiên....

-Cảm ơn bố rất nhiều!!!

-...nếu con không để ý con bé nào ở quán bar đó!

Minh Địa xa xắm mặt mày. Hoá ra lão này đã điều tra ra hết rồi, thảo nào không cho mình đi làm thêm.

-Cái loại con gái làm ở quán bar không nên dính líu vào đâu con trai ạ.

‘Nguyệt Đông của tôi, Nguyệt Đông đời tôi! Sau bao nhiêu cực khổ mới xin vào được quán bar đó, thế mà...’
Minh Địa khóc ròng.

-Anh con đâu?

Minh Địa giật mình, chỉ lên ban công tầng hai phía trái. Tinh thể?

-Wow, papa, xe mạ vàng kìa!-Tiếng hét trên lầu thánh thót vang lên làm đám người hầu xây xắm mặt mày. Lợn nhỏ Nhật Hạ!

Dạ Thiên đang ngủ nghe đến chữ “xe mạ vàng” thì bật như lò xo chạy đến bật mồm Nhật Hạ kéo vào giường:

-Trời ơi cái con bé ngu ngốc này! Em chán sống rồi hả?

-Cốc cốc-Trong phòng vang lên tiếng gõ cửa, không kịp để chủ phòng ra đón thì cửa đã tự động mở ra. Ông Dạ nhanh chóng bước vào, đập vào mắt là cảnh thằng con trai ông quần áo xộc xệch, đang ngồi đè lên người một cô bé xinh xắn mặc váy hai dây, hai đứa đang nằm trên giường...

-Ra vậy!-Ông Dạ đặt tách trà xuống, làm vẻ như mình chưa biết gì. Từ này đến giờ Dạ Thiên phải giải thích toát mồ hôi hột. Cậu kể lại quá trình Nhật Hạ bị tâm thần. Cậu thừa biết dù mình có nói thế nào thì lão trước mặt cũng đã điều tra hết rồi, thế mà vẫn bắt mình kể mỗi môm, lão cáo già.

-Nếu vậy, con rút cho cô ta một khoản tiền rồi đá đi! Cha đã chọn được vị hôn phu cho con rồi. Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Nhật Ái, tên con bé là Nhật Ái Nhất.-Ông Dạ rút ra bản một sắp ảnh.

Dạ Thiên giật giật lông mày. Nhật... yêu nhất? Tên gì mà kì cục.

-Woa... tên thật hay!-Nhật Hạ từ tầng trên bước xuống. Chiếc váy lụa hai dây trắng dài đến đầu gối làm tôn lên vóc người của cô, mái tóc nâu đen cafe dài xoã tùy ý làm cô như một thiên thần trong trắng, thanh cao.

-Hỗn láo, dám xen vào việc của ta!-Ông Dạ lúc thấy Nhật Hạ bước xuống thì ngây ra một lúc nhưng cũng mau chóng định thần lại, đập bàn quát. Con bé này, nó thật giống... Nguyệt Nhi?

Nhật Hạ vẫn cười cười bước đến, căn xấp ảnh lên nhìn nhìn.

-Thật giống ông ta nha!

-Ai cơ?-Ông Dạ nhúm mày hỏi.

-Bố cháu!-Nhật Hạ cười cười ngồi xuống gần Dạ Thiên, bê chén trà bạc hà của cậu lên uống. Dạ Thiên khóc ròng. Nhật Hạ ơi là Nhật Hạ, đừng có trêu tức bố anh chứ?

Ông Dạ nghe vậy run rẩy không thôi. Ông mừng như điên, hai tay nắm lấy tay Nhật Hạ hỏi:

-Cô bé, mẹ cháu tên là gì?

Cả đoàn người dưới tầng 1 nhìn hành động của ông chủ mà chết đứng, dừng mọi trạng thái công việc lại mà im như pho tượng. Minh Địa nhìn xung quanh một lượt. Gì đây? Hiệu ứng Pause à?

-Mẹ cháu á?-Nhật Hạ nghĩ nghĩ làm ông Dạ sốt hết cả ruột-Ừm.... Nguyệt Nhi?

Nghe xong tên, ông Dạ như bị bật công tắc khẩn cấp, lôi tay Nhật Hạ:

-Đi, đi Mĩ với ta! Ta sẽ chữa khỏi bệnh cho cháu. Mau chuẩn bị xe!!!

-Này bố! Chờ đã...-Dạ Thiên chưa nói hết câu, con xe Rolls Gold đã biến đi mất hút, để lại khói bay mịt mù. Nhà họ Dạ chốc lát im phăng phắc.

30. Chương 30: Quá Khứ

Trên máy bay, ông Dạ nhìn Nhật Hạ ngủ ngon lành trên đùi mình thì nhớ lại chuyện xưa. Ông cứ thế kể cho cô bé đang ngủ kia chuyện quá khứ.

-Nhìn con ta lại nhớ ngày xưa...

Ngày xưa, trường cấp 3 Thanh Lịch nổi tiếng có cô hoa khôi xinh đẹp, dịu dàng, lại thông minh, giỏi giang. Cô ấy tên là Nguyệt Nhi. Trường cũng có 2 anh hotboy, một Nhật Ái nhận học bổng vào trường, đẹp trai, lãng mạn, một Dạ Thần con trai tập đoàn Dạ Thiên, đẹp trai nhất trường, nhưng lạnh lùng như băng, là bạn thân của Nguyệt Nhi, cả 2 đều tài giỏi hơn người, cùng có tình cảm với Nguyệt Nhi. Nhật Ái là do muốn sở hữu cô gái tài sắc vẹn toàn, còn Dạ Thần là do yêu cầu cưới vợ của dòng họ. Sau 2 năm cấp 3 trôi qua, Dạ Thần phát hiện, mình thật sự thích Nguyệt Nhi, không, là yêu, nhưng còn Nhật Ái thì tính chiếm hữu ngày càng mạnh.

Năm ấy, 3 người bọn họ học lớp 12, cả 2 anh con trai đều tự nhủ chỉ còn 1 năm để chinh phục người đẹp, phải tiến hành thật nhanh chóng. Tuy 2 chàng quyết tâm là vậy, nhưng người đẹp thì vẫn ngu ngu ngơ ngơ, hồn nhiên chả biết gì.

Đợt đấy, kì thi căng thẳng, Nhật Ái cứ rảnh là lại lôi Nguyệt Nhi đi học nhóm làm Dạ Thần tức điên lên. Anh hận, hận tại sao mình phải điều hành công ti để cho tên kia thừa nước đục thả câu? Vậy nên học hành là do Nhật Ái kèm, cuối tuần là Dạ Thần lại đưa Nguyệt Nhi đi chơi. Nữ sinh thấy 2 hotboy trong trường cứ quần lấy Nguyệt Nhi thì phát điên, xử cô mấy lần. Lần nào Nguyệt Nhi lâm nguy cũng là Dạ Thần tìm thấy, Nhật Ái phát hiện, bê Nguyệt Nhi về trước, còn bắt Dạ Thần ở lại xử lí vì Dạ Thần có thể lực hơn Nhật Ái, giải quyết dễ hơn. Dạ Thần biết thừa, mỗi lần Nhật Ái mang Nguyệt Nhi về đều nói dối là Nhật Ái cứu Nguyệt Nhi. Dạ Thần cũng biết thừa, Nguyệt Nhi mỗi lần đều rất cảm kích mà ôm Nhật Ái vào lòng khóc. Anh đau, rất muốn nói cho nàng biết, mỗi lần nàng xảy ra chuyện đều là anh đi tìm còn Nhật Ái thì vui vẻ với mấy em lớp dưới ở phòng trọ gần đó. Nhưng mà... anh sợ nàng chê anh mỡ nhọn, chấp vặt, kể công, thế là anh không nói, cũng coi như mình không hề biết gì về chuyện Nguyệt Nhi bị xử lí.

Cuối cấp, Dạ Thần lấy hết can đảm, bao trọn công viên giải trí, trang hoàng thật lộng lẫy để thổ lộ với Nguyệt Nhi. Nhưng mà, thằng khốn nạn đó, nó đã nằng tay trên của anh...

-Nguyệt... Nguyệt Nhi...-Dạ Thần và Nguyệt Nhi đứng giữa đồng nền hình trái tim, giữa công viên lấp lánh thơm đầy mùi hoa. Tay Dạ Thần cầm bó hoa hồng giấu sau lưng, lấp bắp.

-Ừ?-Nguyệt Nhi vẫn đang mãi ngẩn ngía, không để ý lắm đến lời của Dạ Thần.

Dạ Thần mặc vết chĩnh tề nhìn cô gái váy hồng buông thông đơn giản cứ ngây ngô cười mà lòng xuyên xao, hét thật to:

-NGUYỆT NHI, TÔI YÊU EM! EM LÀM VỢ TÔI NHÉ?

Nguyệt Nhi nhìn Dạ Thần thật lâu, rồi bắn khoản áy náy, ngón tay đan vào nhau, xấu hổ trả lời:

-Tớ... xin lỗi, Dạ Thần! Tớ không thể nhận tình cảm này của cậu!

-Tại sao?- Dạ Thần nước mắt như sắp muốn rơi ra, nhưng vẫn làm bộ thản nhiên hỏi.

-Là... là hôm trước, Nhật Ái đã tỏ tình với tớ, và tớ nhận lời! Cậu biết đấy, cậu ấy đã cứu tớ mỗi lần gặp nạn, nhờ cậu ấy mà tớ cũng hiểu nhiều hơn trong quá trình học, còn rất nhiều thứ khác, nên... xin lỗi, Dạ Thần! Chúng ta vẫn là bạn chứ?-Ừ! Là bạn...

Dạ Thần trả lời xong, Nguyệt Nhi cười thật tươi. Nhưng khi nghe Dạ Thần nói tiếp thì lại lộ ra vẻ khó xử.

-...Vậy có thể hôn tớ, một lần, được không?-Dạ Thần nhìn vẻ mặt của Nguyệt Nhi, lòng lại đau như cắt. Đang quay lưng định bước đi, thì thấy có một lực rất nhỏ kéo ống tay áo mình.

Anh không tin quay lại, thấy Nguyệt Nhi mắt nhắm lại, mặt ngẩng lên, dang tròn cánh môi anh đào vào mắt Dạ Thần. Dạ Thần không biết diễn tả cảm xúc lúc này thế nào, chỉ thấy tim mình đập loạn, hạnh phúc... sao?

Lập tức, anh kéo Nguyệt Nhi lại, một tay ôm eo cô, một tay đỡ gáy cô, hôn thật sâu người con gái đầu tiên anh yêu... và cũng sẽ là người cuối cùng. Nụ hôn đó, Dạ Thần mãi mãi không bao giờ quên.

Ngày cưới của anh và Nguyệt Nhi diễn ra cùng ngày 1 tháng sau đó. Ý kiến này là Nguyệt Nhi đề xuất. Tất nhiên, Nguyệt Nhi muốn, anh sẽ làm tất cả. Ngày cưới, nhìn đôi uyên ương bên cạnh hôn nhau thắm thiết, Dạ Thần điên đến mức cắn môi vợ chảy máu. Vợ Dạ Thần là người được bố anh giới thiệu, cô ấy hiểu chuyện nên cũng không nói gì anh, chỉ cười nhẹ an ủi làm Dạ Thần cảm động phát khóc.

Đêm tân hôn, Dạ Thần nói dối vợ có việc công ti, lẩn vào phòng sách trốn. Vào đó, anh bật máy tính lên, nhìn vào màn hình gắn với cái máy nhìn lên trong phòng tân hôn của Nguyệt Nhi. Hai người đó làm gì trong phòng, anh đều nhìn thấy hết. Dạ Thần điên máu, đập vỡ cái máy gần như là độc nhất của cả Việt Nam thời đó. Vợ Dạ Thần đứng ngoài, nhìn chồng qua khe cửa nhỏ, lẳng lặng rơi nước mắt, rồi về phòng. Ai ngờ, Dạ Thần bất ngờ xông ra, bế bổng vợ lên, mang về phòng ngủ. Sáng hôm sau, một chiếc máy tính mới lại được đặt đó, nhưng Dạ Thần không còn liên lạc với 2 người kia nữa...

9 tháng sau, có 1 bé gái vô cùng xinh xắn ra đời, 1 tháng sau nữa, lại có 1 bé trai vô cùng đáng yêu ra đời. 2 bé đó tên là Nhật Hạ và Dạ Thiên.

Năm Dạ Thiên lên 1 tuổi rưỡi, Dạ Thần mang con lên phòng sách cho con nghịch máy tính. Dạ Thiên nghịch ngợm bấm vào chương trình đã bị lãng quên từ lâu, chương trình nối với camera khắp nhà Nguyệt Nhi.

-Anh im ngay!-Giọng Nguyệt Nhi vang lên làm Dạ Thần chú ý.

-Tôi không im thì cô làm được gì nào? Tôi đúng là có quan hệ với cô giám đốc công ti đó thì sao?

-Câm! Anh còn có quyền lên tiếng ở đây hả? Thằng khốn nạn nhà anh, anh có nhớ là ai đã chạy đôn đáo xin cho anh làm việc ở công ti đó không? Anh có nhớ là ai bỏ tiền ra mua ngôi nhà này cho anh sống không?

-Cô đang kể công đấy à? Ừ là bố mẹ cô thì sao? Nói cho cô biết, kể cả bố mẹ cô không giúp thì tôi vẫn có thể vào làm công ti đó, vẫn có thể mua một ngôi nhà! Bố mẹ cô là to lắm à?

-Anh... anh...

-Anh anh cái gì? Nói cho cô biết, từ hồi cấp 3 tôi của cô cũng chỉ vì muốn ra oai với bạn bè, muốn chinh phục con hoa khôi của trường mà thôi, chứ giờ, nhìn cô kia... Còn những lần cô bị bắt nạt, đều là Dạ Thần nó tìm được nhưng tôi nâng tay trên của nó đấy! Sao? Hối hận à?

Người ta bảo gái một con trông mơn con mắt. Nguyệt Nhi cũng thế mà cả vợ Dạ Thần cũng vậy, nhìn Nguyệt Nhi xinh đẹp thế kia, tuy bụng có hơi to vì chứa nhưng tên Nhật Ái lại chửi thế là sao? Dạ Thần phần nộ chửi trong lòng.

-Câm ngay thẳng khôn! Tự hào lắm mà kể?

-Thế giờ cô muốn sao?

-Li hôn!

-Đơn giản!-Nhật Ái như trút được phiền toái, vui vẻ bước ra khỏi nhà. Trong phòng khách giờ chỉ còn lại một người phụ nữ mặc váy trắng xinh đẹp quỳ rạp xuống nhà khóc nức nở, luôn miệng nói:

-Xin lỗi Dạ Thần! Thực sự xin lỗi... tớ không xứng nhận quan tâm từ cậu!-Vừa nói, Nguyệt Nhi vừa lấy tay cọ môi như nhớ về nụ hôn năm đó!

Dạ Thần nhìn thấy, tay cũng bất giác chạm vào môi, sờ sờ. Nụ hôn năm ấy... thật ngọt...

Minh Nhi đang định bê hoa quả vào cho chồng con thì thấy cảnh này. Nhớ lại ngày trước chồng nhất quyết lấy người tên Nhi làm vợ, bà vuốt vuốt cái thai 6 tháng trong bụng, lặng lẽ đi xuống dưới. 1 tuần sau, báo trí đưa tin:“Phu nhân tập đoàn Dạ Thiên mắc bệnh trầm cảm“.

6 tháng sau, Minh Nhi sinh 1 bé trai kháu khỉnh, nhưng do mắc bệnh, nên sinh xong qua đời. Trước khi mất, cô có nói muốn em bé theo họ mình. Mà sau đó 1 tháng, Nguyệt Nhi lại sinh ra Nguyệt Đông. Do đã li dị với Nhật Ái nên Nguyệt Đông theo họ mẹ. Quá sốc vì vợ qua đời, chương trình theo dõi trên máy tính lại một lần nữa bị Dạ Thần lãng quên...

Tuy Dạ Thần không nhìn thấy cảnh Nhật Ái giết mẹ, nhưng Nhật Hạ nghe xong khẳng định, đoạn video đó vẫn sẽ lưu lại trong bộ nhớ chương trình! Bố à, người chờ đấy, ta chữa khỏi bệnh, sẽ về gặp người! Nhật Hạ không ngủ, chỉ nhắm mắt nằm trên đùi ông Dạ tự thề.

Chap này là em lấy ý tưởng từ cuộc cua vợ đắm nước mắt của bố em mà ra. Tất nhiên bố mẹ em là Happy ending! Hi hi, cái này cũng khá là hay đấy! Nghe các cụ kể mà cười vỡ bụng. Bác nào không tin về cú hồi ngày xưa bố mẹ của nhau thế nào là được. Còn ai của ai thì em chịu! Thế nhé! Mong mọi người thích chap này!<><><>

31. Chương 31: Chap 24

-Cái gì?-Dạ Thiên đập bàn hét vào trong điện thoại làm cốc trà bạc hà trên bàn trào nước vào mớ giấy tờ gần đó.

Cậu mặt nhăn nhó, cố gắng bình tĩnh xoay người lại, đặt tách trà sang một bên, giữ giữ tấm giấy tờ.

-Chỉ vì bác sĩ không thể chữa khỏi bệnh cho Nhật Hạ mà bố mang cô ấy sang định cư bên Mĩ luôn á?-Làm ơn hãy nói tôi nghe nhầm, Dạ Thiên mong thầm. Nhưng, ông Dạ lại nói với giọng không thể nào chắc chắn hơn:

-Tất nhiên!

-Bố chắc chứ?

-Chắc chắn!!

-Thực sự chắc??

-Chắc đến từng mili!!!

Dạ Thiên thở dài thật sâu nãy. Người con gái hoàn hảo ấy... mất rồi! Cô ấy bây giờ rót cốc nước cũng không làm xong thì còn công dung ngôn hạnh nổi gì? Bắt đầu dứt quan hệ đi là vừa! Dạ Thiên nghĩ mà tay đặt vào lồng ngực, trầm ngâm. Bất chợt, cậu xoay người với lấy cái máy điện thoại công ti:

-Alo, Jane hả? Em cần một viên thuốc trợ tim! Ngay lập tức!!!

Nhật Hạ ngồi trong con xe Rolls Gold thở phào nhìn ông Dạ, ánh mắt rất cảm kích. Thực ra cô hiện tại đã khỏi bệnh và đang trên đường đến công ti Nhật Ái, cô không muốn cho Dạ Thiên biết là vì có lí do sâu xa.

Trước cổng công ti Nhật Ái, người ta nhìn thấy một chiếc xe dát vàng đỗ trước cửa. Từ trên xe, một cô gái trẻ để mái tóc buộc đuôi ngựa cao, mặc váy công sở đen trắng đi vào.

Nhân viên tiếp tân nhìn cô gái từ trên xuống dưới một lượt. Sờ mi trắng, vết trắng, váy bó đen dài đến đùi, chân đi guốc đen, tay cầm một bộ hồ sơ lại gần. Ừm, nói thế nào nhỉ? Nhìn khuôn mặt không trang điểm non choẹt kia người ta chẳng thấy hợp với bộ đồ đó tí nào! Nhưng khí chất toát ra trên người cô bé lại làm cho người ta sợ hãi vài phần.

-Xin chào! Chị có thể giúp gì em?-Cô tiếp tân biết điều hỏi han rất chuyên nghiệp, trong đầu nghĩ thầm con bé này không đơn giản.

-Xin hỏi phòng giám đốc ở đâu?

-Tầng trên cùng, phía bên phải.-Cô tiếp tân nhìn Nhật Hạ về không mấy thiện cảm. Con bé này.... nó định lợi dụng tính trăng hoa của giám đốc để đi cửa sau?

-Cảm ơn!-Nhật Hạ lờ đi ánh mắt soi mói đó, trực tiếp đi vào thang máy.

-K...Khoan đã! Em gì ơi, em có hẹn trước chưa?-Cô tiếp tân khóc không ra nước mắt nhìn cánh cửa thang máy khép lại. Bàn tay gơ giữa không trung buông xuống vô lực.

-Ding!-Cửa thang máy mở ra, mấy cô thư kí trẻ xếp hàng dài như hậu cung 3 ngàn mỹ nữ đổ dồn hết ánh mắt về phía này. Nhật Hạ vẫn cách làm cũ, trực tiếp lơ họ mà bước đi. Bố cô ấy à, sức khỏe tốt lắm!

-Cạch-Cạch cửa phòng giám đốc rất không lịch dự được mở ra, đập vào mắt là cảnh một con trâu già đang trêu ghẹo cỏ non. Đôi gian phu dâm phụ nhìn thấy có người bất lịch sự xông thẳng vào thì cấp tốc chỉnh lại quần áo xộc xệch, phóng điện về phía cửa.

Nhật Ái vừa nhìn thấy bóng dáng ngoài cửa đã chảy cả dãi, ông ta không hề nhận ra đấy là con gái mình. Nhật Ái vội ra lệnh cho cô thư kí trẻ rời khỏi.-Lại đây!-Khi thư kí đã đi, Nhật Ái phóng những hình trái tim ghê tởm về phía Nhật Hạ. Mặc dù con bé này nhìn quen quen nhưng mà... nó hấp dẫn đến độ làm ông đánh bay việc đó sang một bên.

Nhật Hạ không tiến cũng không lùi. "Khẩu vị" thật nặng! Đến con gái mà cũng muốn ăn sao? Cơ mà ông bạn già trước mặt được xem là 1 trường hợp bình thường nhỉ? Ông ta còn hơn cả cầm thú cơ mà?!

Nhật Ái khó chịu nhìn cỏ non làm kiêu trước mặt bực bội quát:

-Còn làm kiêu cái gì? Muốn xin việc mà còn đứng đó làm dáng?

-Đến con gái mà cũng muốn ăn hả?-Nhật Hạ lúc này mới từ tốn mở miệng.

-Hả?-Nhật Ái không tin nhìn kĩ lại một lượt. Chân dài, mông tròn, bụng thon, ngực đầy đặn, da trắng làm ông chảy máu mũi tong tong. Nhưng lúc xăm soi thật kĩ khuôn mặt xinh đẹp, ông mới đứng hình.

Mái tóc kia mang màu của ông!

Đôi mắt nâu đục trong veo cũng giống ông như đúc!

Làn da trắng hồng, mũi cao, môi đỏ mọng, mặt hao hao giống... Nguyệt Nhi???

Nhật Ái cứ đứng ngơ ngác một chỗ, hình ảnh quá khứ lại như thác nước tràn ngập não ông khiến cho cảm giác tội lỗi lan tràn khắp người.

-Mi... đến đây làm gì?-Hoang mang tốt độ, Nhật Ái hỏi “con gái cưng”.

Nhật Hạ không nói gì, chỉ tiến lại gần, “tốt bụng” đưa cho người trước bản của cảnh giết người 5 năm trước.

-1 là cho tôi vào công ti làm việc, 2 là tôi sẽ đưa thứ này cho cảnh sát. Đừng nghĩ đến việc chuồn! Ở nhà tôi còn rất nhiều!-Nhật Hạ nói không nhanh không chậm, thái độ hờ hững như không phải việc của mình, thuận đà ngồi vào cái ghế tiếp khách gần đó.

-Làm sao mi có thứ này?-Nhật Ái nhìn vào đoạn video trên máy tính mà sững sốt hỏi. Ông đã đánh giá con bé này quá thấp.

Nhật Hạ chỉ cười khi nghe Nhật Ái hỏi, tay tao nhả mần mê li thủy tinh trong suốt, hỏi ngược lại:

-Con muốn làm phó giám đốc. Bố sẽ dẫn con đi xem công ti 1 vòng chứ?

-Đi! Đi nào con gái, ta dẫn con đi!-Nhật Ái lập tức đổi bộ mặt ngoan như con chó nhỏ, nịnh nọt Nhật Hạ.

Nhật Ái dẫn Nhật Hạ đi các tầng, tận tình giới thiệu Nhật Hạ với mọi người, Nhật Hạ cũng chỉ nhẹ gật đầu, hoặc bắt tay cho có phép chứ không để ý đến mấy ánh mắt ngưỡng mộ cùng tôn sùng mà nhân viên công ti trao cho.

Đến tầng 1, Nhật Hạ lại gặp Key cùng Angel. Hoá ra, 2 bọn họ là người mẫu quảng cáo cho công ti. Nhật Ái trước đây không quan tâm đến họ, nay lại vì Nhật Hạ mà tận tình chiều cố làm Angel rồi rít cảm ơn Nhật Hạ(Ai không nhớ Key và Angel thì xem lại chap 17).

Giới thiệu xong 1 vòng, Nhật Hạ lại cố tình dẫn 2 người bọn họ lên phòng giám đốc uống trà khiến cho sắc mặt Nhật Ái vô cùng khó coi nhưng vẫn cố im lặng lờ đi.

Cả 3 người Nhật Hạ, Key và Angel đang trò chuyện vui vẻ thì cử phòng bật mở. Nhật Ái Nhất phóng đến, xà vào lòng Nhật Ái.-Bố! Con chào bố!

Nhật Hạ đang nói chuyện, thấy thế thì không nói gì nữa. Key và Angel thấy Nhật Hạ đột nhiên im lặng thành ra cũng im lặng theo. Không khí vô cùng im lặng.

-Mấy người đó là ai vậy?-Nhật Ái Nhất lúc này mới để ý phía ghế dành cho khách có 3 người ngồi, mà cả 3 người đều vô cùng xinh đẹp, đẹp đến mức Nhật Ái Nhất ghen tị. Nhật Ái thấy Nhật Ái Nhất hỏi thì giật thót 1 cái, rồi lại mỉm cười dỗ dành con gái bé nhỏ:

-Kia là người mẫu quảng cáo của công ti, còn chị đang quay lưng về phía này là phó giám đốc mới của công ti chúng ta!

-Chào tiểu thư!-Key và Angel nhìn thấy Nhật Ái Nhất liền lịch sự chào. Chỉ riêng Nhật Hạ vẫn bất động uống trà làm Nhật Ái Nhất ngứa mắt.

-Này chị phó giám đốc kia, thấy tôi sao lại không chào hả? Muốn bị đuổi việc không?-Nhật Ái Nhất lớn tiếng mắng chửi cô gái quay lưng về phía mình kia làm Nhật Ái sợ run người, ngăn con gái lại. Nhật Ái Nhất thấy bố nể Nhật Hạ lại càng tức tối, định xông lại tát Nhật Hạ một cái thì âm thanh trầm trầm ở ngoài cửa vang lên:

-Nhật Ái Nhất, dù sao cũng là người lớn tuổi hơn em, hành xử chú ý một chút!-Từ ngoài cửa, Dạ Thiên một thân vết trắng bước vào. Nhật Hạ quay lưng lại phía Dạ Thiên nên họ không thấy nhau. Nhưng lúc nghe âm thanh dịu dàng kia, Nhật Hạ lại run lên từng đợt. Nhanh như vậy, đã có người mới rồi sao? Xem ra cô đã hết giá trị lợi dụng đối với Thiên rồi!

Key và Angel ngồi đối diện Nhật Hạ, thấy Nhật Hạ nở nụ cười chua xót, lại nhìn thấy một màn kia, lập tức hiểu ý, nhỏ giọng lôi kéo:

-Nhật Hạ, đi, chị mời em bữa trưa nhé!

-Vâng!-Nhật Hạ đặt tách trà xuống, đứng dậy đi về. Lúc 3 người đi ngang qua Dạ Thiên, Key và Angel lại vô cùng ăn ý, ngấm lấy thân che chắn khuôn mặt của Nhật Hạ, không cho Dạ Thiên nhìn thấy. Lúc đó, Dạ Thiên cũng không nghĩ ngờ gì, chỉ gật đầu chào người quen cũ. Hương trà la hán thoang thoang lượn lờ quanh chóp mũi làm Dạ Thiên nhũn mảy.

-Xin phép, giám đốc, tiểu thư, Dạ Thiên, chúng tôi đi trước!-Angel cười tươi xin phép, thấy cái gật đầu của Nhật Ái thì yên tâm rồi đi.

Nhật Ái Nhất thấy cô gái không biết điều kia ngoan ngoãn đi ra cửa, tưởng Nhật Hạ đã khuất phục nên hung hăng quát lớn:

-Này cô kia, tôi chưa nói chuyện xong với cô!

Lập tức, âm thanh trong trẻo như tiếng đàn vang lên, tim Dạ Thiên bỗng dưng nhói lên từng đợt.

-Thất lễ, tiểu thư! Tôi chưa phải chào bố cô thì thôi, nói gì đến cô?

Dạ Thiên nghe xong âm thanh quen thuộc đầu tiên là thất thần, sau lại tự nhủ đời nào có chuyện cô ấy lại ở đây chứ?

Cứ thế, Nhật Hạ và Dạ Thiên đi ngang qua nhau mà không hề hay biết.

-Thật là! Người đầu mà kì lạ!-Nhật Ái Nhất nghe Nhật Hạ nói thế xong tức điên, chạy đến nắm tay Dạ Thiên nũng nịu. Nhật Ái Nhất đối với vị đối tượng xem mắt lần này vô cùng hài lòng. Cô còn định tiến tới kết hôn sớm một chút. Chỉ là, hiện tại cô mới học lớp 9 nên Dạ Thiên có bị bắt chờ cũng không sao chứ?

Dạ Thiên hiện tại đang rất rối. Đạo gần đây cậu liên tục mơ thấy Nhật Hạ, mơ thấy cô mỉm cười, mơ thấy cô đút cho cậu ăn, mơ thấy cô ân cần băng bó cho cậu. Dạ Thiên hoang mang. Làm sao cậu lại có thể có cảm giác này? Không thể! Cậu xem ra phải đến bar tối nay mới được. Dạ Thiên quyết định sẽ uống thật nhiều để quên đi bóng dáng kia. Nghĩ đến phải quên Nhật Hạ, bỗng dưng Dạ Thiên cảm thấy khó chịu. Tập đoàn và vợ, tập đoàn quan trọng hơn chứ nhỉ?

Nhật Hạ vào nhà, thấy Nguyệt Đông và Shiki... ừm... đang “khóa môi” rất mãnh liệt ở ngay phòng khách. Hai đứa thấy chị về thì lập tức buông nhau ra. Không may, hai đứa đang trong tư thế “Romeo and Juliet” nên Shiki vừa buông tay ra, Nguyệt Đông lập tức ngã đập đầu xuống đất.

-Ồ, 2 đứa cứ tiếp tục, chị đi trước nhé!-Nhật Hạ thấy tình cảnh trước mặt thì mặt đỏ tía tai vội vã chạy lên tầng. Nhất thời, phía tầng 1 vọng lên tiếng rống:

-CHỊIIIIII.....

32. Chương 32: Chap 25

-Ông nói đi? Sao lại cho một con nhóc chưa có bằng cấp vào làm việc, còn để nó bắt nạt Ái Nhất? Ông coi công ti là gì, con gái mình là cái gì?

-Bà thì biết cái gì chứ? Con bé đó, nó có chứng cứ tôi giết người 5 năm trước!

-Giết? Giết ai? Chẳng lẽ...

-Đúng rồi đấy! Nó là con gái cả của Nguyệt Nhi, con vợ ngu ngốc mà tôi hãm hại để chúng ta được sống với nhau!

Hai vợ chồng Nhật Ái rơi vào trầm lặng. Lúc sau, phòng ngủ của ông bà vang lên tiếng mở cửa. Nhật Ái Nhất bước vào, hai ông bà sững sốt, sợ hãi. Vợ Nhật Ái hoảng sợ ngã ra giường, bà run run nói:

-Con... Con nghe hết rồi?

-Bố, mẹ....-Nhật Ái Nhất sa sầm mặt mày, giọng lạnh như băng ngàn năm làm vợ chồng Nhật Ái nuốt nước bọt-...con nhỏ đó nó dám khinh thường con, nó dám uy hiếp* công ti chúng ta, con sẽ cho nó sống không bằng chết!-Nhật Ái Nhất nghiêng răng ken ken làm hai ông bà già ót đầy vạch đen mà than trời: ‘Nó đích thị là con gái mình!’

-Chào phó tổng!

-Xin chào!

Nhật Hạ đã quen với công việc ở đây. Công ti Nhật Ái mọi người ai cũng tốt, làm việc nghiêm chỉnh, cô sẽ rất thích nếu không phải thường xuyên ra vào cái nơi ô ứ ở tầng trên cùng và có vinh dự được nghe thấy “xuân âm” mỗi ngày phía bức tường bên trái phòng làm việc của cô.

“Mới về làm việc được có một tuần mà ai cũng có ấn tượng sâu sắc với cô phó tổng tốt bụng, thông minh, xinh xắn Nhật Hạ. Từng lời nói, từng kế sách mà cô đưa ra toàn khiến những vị trưởng bối lão luyện phải bái phục sát đất. Nhật Hạ tiếp thu rất nhanh những vấn đề trọng điểm, khả năng tư duy và óc quan sát kinh người của cô gái trẻ này khiến mức doanh thu tăng đến 5% chỉ sau 1 tuần. Chỉ tội cho cô bé ấy, được sắp xếp gần phòng với lão dê già. Cơ mà cô bé này cũng tài lắm cơ! Nó dùng chiêu gì mà mấy lão dê già như mấy ông bí thư, trưởng phòng,... kể cả tổng giám đốc, bình thường hay ve vãn, trọc ghẹo nhân viên, thế mà gặp nó lại tránh như tránh hủi. Chẳng thế mà mấy cô trong công ti xem nó như thần tượng, mấy chàng thì kết nó như điên rồi!”-Đây là nhận xét tổng quan của bác lao công trong công ti.

Lịch làm việc hàng ngày của Nhật Hạ rất nhàn. Sáng đi học không cần đến, chiều đến duyệt vài tệp hồ sơ, cho vài ý kiến trong cuộc họp, xong là ngồi chơi hoặc lôi bài tập trên lớp ra làm đến tối rồi về nhà ăn cơm. Thi thoảng thấy Key và Angel bị giao cho nhiều việc quá, cô lại lấy danh phó tổng, gọi họ lên phòng buôn dưa lê để bọn quản lí kia tưởng có việc gì mà biết điều giảm tải việc cho họ.

-Từ bây giờ trở đi, Key và Angel phải làm việc quan trọng với tôi từ 1h đến 3h, biết điều mà sắp xếp!

-Vâng vâng, phó tổng cứ yên tâm! Cứ đến giờ đấy là anh sẽ đôn đốc chúng nó lên đúng giờ! Hai cô cậu kia nghe gì chưa? Giờ là 1h rồi đấy, lên đi còn gì!

Nhật Hạ đứng trong phòng chụp hình ở tầng hai, ra lệnh cho tên quản lí. Lão quản lí này thật là lợi dụng người quá mức! Trừ giờ không phải đến công ti, thời gian còn lại lão đều bóc lột triệt để Key và Angel. Bị Nhật Hạ trưng ra bộ mặt lãnh đạo làm lão tưởng Nhật Hạ có việc nặng nhọc giao cho Key với Angel, liền đùn đẩy hai người họ đi gấp. Key với Angel cũng tưởng phó tổng có việc giao phó thật, đồng thanh ‘Vâng’ một cái rồi theo Nhật Hạ lên phòng phó giám đốc. ***

-Thế... phó tổng gọi chúng tôi lên là muốn giao việc gì ạ?-Lên đến phòng phó giám đốc, Nhật Hạ khoá chốt cửa vào làm Key và Angel sợ run lên. Sau khi nhìn thấy Nhật Hạ ngồi vào ghế xoay lưng về phía mình thì Angel bạo dạn hỏi.

-À, việc tôi giao cho hai người quan trọng lắm đấy! Trước tiên đi vào phòng riêng của tôi đằng kia rửa mặt, rồi thay bộ quần áo bó sát sít đó ra. Quần áo mới tôi để trên giường ý! Tôi không muốn làm việc trong trang phục loè loẹt đó đâu!

Nhật Hạ nói làm Key và Angel hơi chạnh lòng. Nhật Hạ đang chê bọn tôi không có tài cán gì, nên khinh bọn tôi phải mặc những thứ lố lăng để kiếm sống à? Con bé này nó làm phó tổng quen nên sinh kiêu rồi sao? Dù nghĩ thế, nhưng hai người vẫn ngoan ngoãn vào phòng riêng của Nhật Hạ thay đồ rửa mặt. 10 phút sau Key và Angel bước ra trong bộ quần áo cotton thoáng mát ở nhà thì Nhật Hạ mới hài lòng xoay người lại. Cả hai người kia đều rất ngạc nhiên, không biết Nhật Hạ làm sao mà biết được sở thích của mình để chọn quần áo.

-Thưa phó tổng, chúng tôi xong rồi ạ!-Angel ngoan ngoãn mở lời. Nhật Hạ hất đầu về phía bàn trà gần đó, nói:

-Tư liệu làm việc ở dưới cái lồng đó. Mở ra đi!

Key với Angel thấy lạ khi Nhật Hạ lại để tư liệu làm việc ở dưới lồng bàn, tuy nhiên hai người vẫn không nói gì, tiến lại gần, mở lồng bàn ra.

-Đây là...-Key nhìn đồng sushi, bên cạnh là một bát tương cà mà sững sờ. Bụng hai người sôi lên khi thấy đồng sushi ngon mắt trên bàn.

-Bất ngờ chưa? Em biết hai người bị lão quản lí đó hành cho đến không không được ăn cơm mà! Sushi em làm đó, đảm bảo ngon bổ rẻ mà lại cực kì vệ sinh. Lần sau 1 giờ cứ lên đây, ăn cơm tắm rửa rồi đánh một giấc đến 3h rồi lại dậy làm tiếp cho có sức!

Key với Angel nhìn nụ cười toả nắng của Nhật Hạ rơm rớm nước mắt. Con bé này... vừa này còn nghi ngờ nó, còn ghét nó. Quả nhiên, Nhật Hạ vẫn là Nhật Hạ. Key và Angel cảm động phát khóc mất thôi!

Nhật Hạ thấy hai anh chị cứ nhìn mình mắt đỏ hoe thì giật bản mình. Chạy đến vỗ vai hai người, cười ha hả:

-Haha, sao đứng đực ra thế, em đói chết đây này! Chúng ta ăn thôi!

Angel nhìn cô bé dễ thương có bộ dáng trẻ con trái ngược hoàn toàn với bộ đồ công sở đang mặc trên người, cười trong hạnh phúc:

-Ừ! Ăn thôi!

Cả 3 người ngồi vào ăn, trò chuyện vui vẻ. Key để ý đến bát tương cà được bày ra mà chẳng có ai động đến, thấy lạ hỏi:

-Nhật Hạ, em không ăn tương cà thì bày ra làm gì? Mà sao lại ăn sushi với tương cà? Lạ thế?

Nhật Hạ nghe Key hỏi mà giật mình. Thẩn thờ một lúc, cười gượng:

-Thói quen ấy mà!

Thói quen ấy mà! Thói quen cho thêm tương cà vào phần sushi của người nào đó...

Cơm nước xong xuôi cũng đã 1h55. Angel phụ Nhật Hạ dọn bát đĩa, còn Key thì pha trà. Nhật Hạ vừa uống trà, vừa 'A' một cái như nhớ ra điều gì đó.

-A! Nghỉ ngơi một chút thì anh chị vào ngủ một tí đi nhé! Giường trong phòng ấy!

Angel đang uống trà nghe thế thì phun luôn vào mặt Key. Miệng cô nàng đỏ tía tai, lấp ba lấp bắp:

-Ngủ... ý em là... ngủ chung á?

Key lau trà trên mặt, nghe đến từ "ngủ chung" thì mặt cũng đỏ tía tai, phụ họa:

-Cô nam quả nữ ngủ chung không được đâu! Em cứ để chị ý ngủ phòng trong, anh ngủ ở sofa ngoài này cũng được!

-Ái chà! Cô nam quả nữ nha! Thế anh ở phòng này còn có em, ai biết được sẽ xảy ra cái gì?-Nhật Hạ nhìn Key mặt đỏ au thì trêu ghẹo. Quả nhiên, Key nghe xong thì phân bua loạn xạ, Angel thì quay mặt đi mang vẻ hờn dỗi.

-Thôi đi hai ông bà! Làm bộ làm tịch cái gì? Em biết thừa ông bà qua lại với nhau rồi! Nghe đâu là... anh Key không chịu nổi vật chị Angel ra, sau đó....

Key nghe đến đó thì đập bàn cái 'Rầm!', đứng lên hét lớn:

-HÔM ĐÓ ANH SAY CHỮ BỘ!!!!

-...

Ồi chà! Lòi đuôi rồi nhé!

Đầu khẩu không lại, Key với Angel đành ngậm ngùi dắt tay nhau vào phòng ngủ. Nhật Hạ bĩu môi nhìn hai con người nằm ôm nhau trên giường kia. Cái mồm thì mạnh lắm, thế mà nằm có 5 phút đã ôm nhau ngủ ngon lành!

Từ đấy trở đi, cứ 1h là hai vợ chồng lại dắt tay nhau lên ăn chực, ngủ chực trên phòng phó giám đốc, 3h lại được chủ phòng gọi dậy đi làm, dần dần thành thói quen, đến trưa mà không được ăn được ngủ thì không làm việc được.

Cuộc sống yên bình ở công ti của Nhật Hạ cứ thế trôi qua, cho đến một ngày nọ...

Phía xa xa, có một đôi kim đồng ngọc nữ bước vào công ti Nhật Ái. Cô tiếp tân nhìn thấy liền hốt hoảng hô to:

-Xin chào tiểu thư, chào cậu Dạ Thiên!

Ano.... chap này đăng là để kể về tình hình của Nhật Hạ ở công ti, cũng để thông báo cặp Key-Angel đã về với nhau nên có gì sai sót mong chư vị thông cảm. Nếu mà có nhạt quá thì cứ chế biến thêm gia vị thoả thích, ném gạch hay đá cũng được vì tác giả đang có nhu cầu xây nhà.....

Cảm ơn vì đã đọc đến chap này!

33. Chương 33: Chap 26

-Chào tiểu thư, chào cậu Dạ Thiên!

-Nghe nói cô phó tổng mới rất giỏi?

-D...ạ?-Cô tiếp tân đang căng thẳng hết sức, bị hỏi thì liền đứt dây thần kinh, chuyển sang chế độ 3 dấu hỏi chấm.

-Nghe nói cô phó tổng mới rất giỏi, phiền cô dẫn tôi lên phòng cô ta!-Nhật Ái Nhất nghiêng răng lặp lại. Đừng có bắt cô lặp lại lần hai!

-À vâng!

Cốc cốc cốc!

-Mời vào!-Nhật Hạ đang thoải mái làm bài tập về nhà, chân thuận tiện gác lên mặt bàn gần đó. Nhật Ái Nhất bước vào nhìn cái tư thế có 1-0-2 này thì tức giận muốn lật bàn, nghiêng răng hỏi:

-Phó tổng xem ra thoải mái quá nhỉ?

-Còn rảnh hơn một số người ăn không ngồi đòi!-Nhật Hạ đầu không ngẩng lên, vẫn hí hoáy bấm bấm máy tính.

Dạ Thiên từ lúc bước vào phòng tim đã đập thình thịch. Cái mùi trà la hán quen thuộc này, giọng nói trong như tiếng đàn này, mái tóc mượt màu nâu đen cafe này, không lẽ nào... Không, không phải đâu! Cảm giác tội lỗi dâng lên, Dạ Thiên lắc đầu nguây nguây xua đi hình ảnh người con gái đẹp như tranh vẽ kia.

-Nói gì hả con ranh?-Nhật Ái Nhất điên lên, hoàn toàn đánh mất hình tượng thực nữ. Cảm nhận được cái nhú mày của Dạ Thiên, Nhật Ái Nhất vội sửa lại:

-Chị nói gì đấy hả?

-Điếc sao? Tôi bảo là còn rảnh hơn...-Nhật Hạ khó chịu ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy khuôn mặt kia thì im bật. Bao nhiêu nhớ nhung tràn về. Cô công nhận! Cô nhớ Dạ Thiên. Nhưng gặp anh trong cảnh tay trong tay với người con gái khác làm ngực cô đau thắt.

Không khí rơi vào trầm lặng. Dạ Thiên thấy khuôn mặt luôn dày vò trái tim anh tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

-Hạ...-Anh tiến đến gần, tay dang ra định chạm vào người con gái kia...

-Đừng chạm vào người tôi!-Tiếng hét vang vọng làm Dạ Thiên chết đứng.

-Đừng chạm vào tôi bằng cái tay đã sờ qua hàng trăm phụ nữ đó! Nhanh như vậy đã có người mới rồi nhỉ, tổng giám đốc tập đoàn Dạ Thiên?

-Tôi...-Dạ Thiên bị Nhật Hạ chất vấn thì lúng túng. Cậu rút tay lại, cắn chặt môi khó xử:

-Ái Nhất, em ra ngoài trước đi!

-Sao em lại phải ra? Đây là công ti của em...

-Em cứ ra đi!-Dạ Thiên gắt lên. Nhật Ái Nhất bị Dạ Thiên quát giật nảy mình, ôm mỗi hận bước ra khỏi phòng.

Tiếng đóng cửa vang lên, căn phòng rơi vào tĩnh lặng, không khí trầm ngâm đến đáng sợ.

-Tại sao...-Dạ Thiên mở lời trước. Trong đầu cậu giờ có hàng nghìn câu hỏi. Tại sao cô ấy giấu mình? Tại sao cô ấy lại làm ở đây? Tại sao? Bỗng chốc, có quá nhiều câu hỏi hiện lên làm Dạ Thiên không biết nên nói gì.

-Xin hãy về đi...-Dạ Thiên ngẩng mặt lên nhìn đôi môi hồng đang mím chặt nói chuyện với anh...chúng ta không còn quan hệ gì hết, Dạ Thiên!Dạ Thiên nghe đến từ “Dạ Thiên” mà không phải là “Thiên” tay nắm thành quyền, gào lên chất vấn:

-Tại sao em về mà không nói? Tại sao em lại giả bệnh? Để bây giờ tôi phải đi tìm người mới? Em nói đi?

-Anh đang trách tôi đấy hả? Anh định nói tại tôi nên anh phải kiếm người phụ nữ khác à? Sao anh lại đối xử với tôi như thế? Lúc tôi biết mình chót yêu anh thì lại phát hiện ra anh đến với tôi chỉ vì tiêu chuẩn chọn vợ. Thật buồn cười, tôi đã làm sai gì mà các người nữ đối xử với tôi thế cơ chứ...-Nhật Hạ tức giận lao ra đâm liên tục vào ngực Dạ Thiên, lực đâm càng ngày càng nhỏ, nước mắt cô càng ngày càng ồ ạt chảy ra. Cuối cùng, cô không chịu nổi, gục vào lồng ngực Dạ Thiên khóc nức nở.

Dạ Thiên nghe thấy chữ “yêu” tai như ù đi, mắt tròn xoe. Cậu vô thức ôm lấy Nhật Hạ, nâng cằm cô lên khẽ hôn.(Iuuu... em là em rất không muốn tả đoạn này, thực sự là quá mức sến sẩm!????Nhưng mà truyện sắp hết rồi, kệ!)

Nhật Hạ bị Dạ Thiên hôn thì uất hận dâng lên, kịch liệt đẩy ra. Nhật Hạ càng đẩy, Dạ Thiên càng ghì chặt, càng mãnh liệt hôn. Nhật Hạ tức quá, cắn mạnh vào môi Dạ Thiên làm nó chảy máu.

Dạ Thiên bị đau thì buông tay. Sau khi tiếng ‘Chát’ thanh thủy vang lên, Dạ Thiên bước ra ngoài.

Nhật Ái Nhất thấy Dạ Thiên môi rớm máu, một bên má hơi đỏ thì hiểu chuyện gì xảy ra. Cô cảm tức nghiêng răng kèn kẹt.

Nhật Hạ trong phòng vẫn còn thở hổn hển. Cô quỳ rạp xuống đất, ôm mặt khóc nức nở. Ước gì cô chưa từng gặp Thiên, ước gì cô không chót mũi lòng, ước gì...

Ngàn vạn câu ước gì hiện ra trong đầu Nhật Hạ. Nhưng ước mơ thì mãi mãi chỉ là ước mơ, còn hiện thực thì sẽ vẫn là hiện thực. Trước đây, Nhật Hạ luôn cảm ghét thứ gọi là tình cảm nam nữ, luôn chê cười mấy cô gái đổ gục trước mấy lời tỏ tình sến sẩm như tiểu thuyết, nhục nhã! Bây giờ, cô còn thảm hại hơn họ, cô còn nhục nhã hơn họ. Thiên chưa từng tỏ tình với cô, cũng chưa hề nói mấy câu sến sẩm mà cô chúa ghét, cậu chỉ đứng lặng lẽ đợi cô mỗi khi tan trường, xoa đầu cô mỗi sáng khi cô ngái ngủ bước ra khỏi nhà, hay đơn giản hơn là khen mấy món cô nấu ngon. Chỉ có thể đã làm cô thấy ấm áp, quen dần, không, phải là phát nghiện mấy cử chỉ đó của Thiên! Kết quả là bây giờ thì sao? Tất cả những thứ chỉ là chiêu trò của cậu ta để lừa dối cô. Sau khi thấy cô bị tâm thần cậu ta còn tay trong tay với người con gái khác. Bố cô cũng thế mà cậu ta cũng vậy, đàn ông chỉ toàn là một lũ rác rưởi mang phái nữ ra làm trò chơi. Cô hận, cô hận họ, hận đến xương đến tủy.

Nhật Hạ bất giác cười phá lên. Cô nhìn bộ dạng thê thảm của mình đang quỳ dưới đất. Cô vừa khóc, vừa hận? Chỉ vì một thằng đàn ông? Lâu ngày bị tâm thần chắc làm não bộ của cô bị thoái hoá rồi. Nhật Hạ lau nước mắt, đứng dậy, chỉnh lại quần áo vào gọi đôi người mẫu trẻ dậy đi làm.

Nhật Hạ hoàn toàn quên mất, trước khi bị tâm thần, khi được Dạ Thiên cứu ra khỏi cái nhà kho mà cô đã bị Sukei tra tấn ấy, cô đã cảm thấy hạnh phúc khi được Dạ Thiên cứu ra...

Dạ Thiên đi trên hành lang lên văn phòng giám đốc, lòng thấy trống trải vô cùng. Cái cảm giác này là sao? Hối hận? Đau lòng? Không thiết sống? Không phải chứ? Nhật Hạ chẳng còn gì để cậu phải luyến tiếc cả! Nhật Ái Nhất này, gia thế tốt, bề ngoài xinh đẹp, còn rất đảm đang, hoàn toàn không thua kém gì Nhật Hạ. Vậy mà tại sao cậu lại cảm thấy... chán ghét? Nhật Hạ hơn gì ở cô ta mà lại khiến cậu chán ghét, cậu thật

sự không tìm ra. Ôi cái đầu cậu!-Bố...oi?-Nhật Ái Nhất mở tung cửa phòng. Cảnh đập vào mắt là cảnh ông già đầu điểm bạc quay người lại hờ cả cái mông nhăn nheo, phía sau là cô thư kí chân dài đến nách, ngực to như quả dưa đang... è hèm, rất tự nhiên ngồi lên trên bàn làm việc để... Mà thôi không cần biết! Cảnh xuân lồng lộng làm căn phòng bật điều hoà 18 • trở nên nóng hơn bao giờ hết. Dạ Thiên nhíu mày nhìn phim A hết sức sống động trước mắt. Tình công sở? Kịch thích đây! Kịch thích đến vào dạ dày làm cậu muốn phọt hết cơm trưa ra ngoài.

Nhật Ái thấy giọng của cô con gái quý hoá thì cuống cuống kéo quần lên. Sao con gái ông hôm nay lại nổi hứng vào đây thế? Làm ông không kịp chuẩn bị gì cả. Cô thư kí thấy cô người vào phá tiệc thì nhíu mày khó chịu, lúc nhìn thấy Dạ Thiên thì mắt liền sáng lên, chưng ra bộ dáng gọi tình. Chẹp, đẹp trai quá cũng là cái tội!

-Phòng nghỉ ngay kia bác!-Dạ Thiên nhìn cảnh full HD không che trước mặt đá đểu. Lão này, trâu sấp rụng răng gãy sừng rồi mà còn hám cỏ non hoa ngọt.

-Bố?-Nhật Ái Nhất tay bịt miệng làm bộ dáng như vừa thấy người cuồng d*m. Cô sợ hãi nép sau người Dạ Thiên. Quả thật một cô bé lớp 9 chưa hiểu sự đời làm sao mà không sốc khi thấy bố mình diễn phim 18+ với người không phải mẹ mình cơ chứ? Haizzz... Tội lỗi!

Dạ Thiên thương cảm nhìn cô bé núp sau lưng mình. Cô bé này xem ra còn quá nhỏ để lấy đi? Ờ nhỉ? Cô bé còn quá nhỏ, thì sao mà bằng được Nhật Hạ? Hoá ra đây là lí do cậu thấy cô bé có cái gì thiếu thiếu. Thì ra là vậy! Đời nào có chuyện cậu yêu Hạ chứ?

Chuyện gia đình họ thù để họ tự giải quyết. Dạ Thiên gật gù đồng tình rồi lặng lẽ chuồn êm ra khỏi hiện trường. Từ hành lang cậu đi có thể nghe rõ tiếng hét của Nhật Ái Nhất vọng ra choe choe. Dạ Thiên nhăn mày bịt tai. Chất giọng thật tốt, nếu có thể ngân cao thêm tí nữa chắc việc làm vỡ cốc là không mấy khó khăn.

Giải quyết được vấn đề nan giải, Dạ Thiên thất đầu óc mình nhẹ nhõm hẳn. Cậu huyết sáo đi xuống tầng, để lại bao ánh mắt hình trái tim đang nhìn theo.

Dạ Thiên bước ra khỏi cửa công ti Nhật Ái, đập vào mắt cậu là cảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau đến sồn gai ốc. Hôm nay là ngày gì mà cậu toàn gặp phim AV vậy? Chợt, Dạ Thiên nhíu mày, mắt nhìn lại nhìn khuôn mặt của cô gái đang nhắm mắt đang kia. Cái khi gió gì vậy? Hạ? Còn đi hôn người đàn ông khác? Dạ Thiên cười thống khổ, đã hiểu tại sao Hạ lại nhất quyết từ chối cái hôn của mình. Cậu làm như không nhìn thấy đôi trẻ đang quấn lấy nhau, vào xe phóng thẳng một mạch đi đâu đó.

Vừa nhìn thấy con xe Lamborghini trắng của Dạ Thiên đi khỏi, Nhật Hạ liền thoát khỏi vòng tay của người đối diện. Cô nhìn người có mái tóc xanh lá cắt ngắn nam tính, vóc người cao hơn cô gần một cái đầu, cười tươi:

-Cảm ơn nhé, Thụ Cẩm!

Thụ Cẩm nhìn Nhật Hạ cười cười. Không phải chỉ là môi hơi phết qua nhau hay sao?

-So với những gì cậu làm cho tớ và Ngôn Thanh, thì đây chẳng là cái gì!

Nhật Hạ nhìn cô gái trước mắt. Sau khi công ti Ngôn Thanh phá sản, Thụ Cẩm đã dùng cả tấm lòng để chinh phục Ngôn Thanh. Hiện họ đang sống rất hạnh phúc tại một căn nhà nhỏ ở ngoại ô mà Nhật Hạ thuê cho. Thụ Cẩm bây giờ đã thay đổi rất nhiều. Làn da đen đi vì nắng, mái tóc xanh bóng mà trước đây Thụ Cẩm rất quý được cắt ngắn lằng tũn, quần áo thì là quần áo con trai, đi giày thể thao xanh lam sậm. Nhìn Thụ Cẩm bây giờ, ai còn nhận ra cô hotgirl trường Thanh Lịch nữa?-Cuộc sống của hai người giờ thế nào?-Nhật Hạ vuốt ve khuôn mặt của cô bạn, xót xa hỏi.

-Rất tốt! Chỗ đất cậu mua rất rộng! Hằng ngày Ngôn Thanh ngoan ngoãn ở nhà trồng hoa, trồng rau, cho tớ mang ra siêu thị cung cấp.

Mắt Nhật Hạ mở to ngạc nhiên. Cô gái chẳng chọi Ngôn Thanh, bây giờ lại chấp nhận trồng rau ư? Chắc, sức mạnh của tình yêu thật là to lớn, cho dù có là tình yêu đồng tính đi chăng nữa!

Thụ Cẩm nhìn Nhật Hạ, rồi lại quay qua nhìn bóng con xe trắng đã khuất, bắn khoản hỏi:

-Nhật Hạ, cậu với Dạ Thiên có chuyện gì sao? Sao lại nhờ tớ đóng kịch thế này?

-Bọn tớ có là gì của nhau đâu mà có chuyện gì với không có chuyện gì? Cậu hỏi lạ thế?

Nhìn cái miệng xinh xắn của Nhật Hạ cười tươi, Thụ Cẩm cũng không hỏi gì nhiều. Khẽ chào tạm biệt con bạn, cô dắt xe đạp, phóng về phía vùng ngoại ô. Ngôn Thanh bảo hôm nay cô nàng sẽ nấu cơm tối, phải về nhanh để thử bữa ăn đầu tiên tình yêu nấu mới được!

Nhật Hạ thở dài trước dáng vẻ vội vã của Thụ Cẩm, cười mỉm xách balo về nhà.

-Nguyệt Đông, em không được mời rượu thằng khốn đó!-Shiki gần lên từng tiếng, phi ánh mắt hình viên đạn về phía Minh Địa đang ngồi ngay sát cạnh.

-Cái luật ở đâu ra vậy? Không phải nhiệm vụ của nhân viên là phải chiều lòng khách sao? Công chúa nhỉ?-Minh Địa mân mê miệng cốc, nói chuyện với Nguyệt Đông nhưng mắt lại hướng về phía Shiki.

Shiki kiên tiết đập bàn cái “Rầm!” gầm gừ hỏi:

-Thế giờ cậu muốn sao?

-Chúng ta xét về gia thế, chiều cao, cân nặng, độ tuổi đều ngang nhau. Điểm phân biệt duy nhất là tôi đẹp trai hơn cậu!-Minh Địa thần nhiên vuốt mái tóc sang một bên, để lộ khuôn mặt trắng trẻo làm mấy em ngồi gần chết ngất.

-Xì! Ảo tưởng sức mạnh! Tôi mới là người đẹp trai hơn!-Shiki xì một cái, trừng ra khuôn mặt lạnh như tiền làm phái nữ xị máu mũi.

-Hãy để Nguyệt Đông xem ai đẹp trai hơn!

-Ok! Nguyệt Đông em nói đi! Ai đẹp trai hơn?-Shiki vừa dứt lời, cả hai quay lại nhìn ghế của cô pha chế rượu xinh đẹp. Quái, Nguyệt Đông đâu? Hai chàng ngó nghiêng một hồi, phát hiện Nguyệt Đông đang cười nói nói với một anh chàng lai tây tóc hung đỏ. Nhất thời, nóc quán bar liền sập tan tành sau tiếng hét của hai chàng trai trẻ:

-NGUYỆT ĐÔNG!!!!!!

(Đây hoàn toàn chỉ là biện pháp nói quá vì nóc quán bar không hề sập, chỉ có não của mấy người ngồi trong quán sập thôi!)

Nguyệt Đông thở dài day day thái dương, lườm cho hai ánh mắt cún con một trận. Cô véo tai hai chàng, xách lên:

-Có để cho người ta làm ăn không hả???

Hai chàng mếu máo nhìn người đẹp, lúc ánh mắt chạm phải nhau thì chuyển sang chế độ tia sét. Cô công chúa nhìn hai con ch* ngao đang gầm gừ định cắn nhau, tát cho mỗi con một phát. Bỗng, một bóng người xuất hiện ở cửa quán bar làm miệng Nguyệt Đông há hốc:

-Anh rể...

Shiki và Minh Địa giật mình nhìn ra cửa. Quả nhiên thấy Dạ Thiên đang thuê một phòng VIP, miệng đọc tên mấy chai rượu mạnh. Không cần biết, chắc chắn cũng đoán được bạn Thiên yêu quý đang thất tình.

Dạ Thiên quên mất đây là chỗ làm thêm của Nguyệt Đông, cũng không phát hiện bóng của 3 con người đang lấp ló ở cửa phòng. Cậu chỉ điên cuồng uống, uống để quên đi hình ảnh mà cậu thấy ở cửa công ti Nhật Ái.

Dạ Thiên không hiểu nổi mình. Rõ ràng cậu không yêu Nhật Hạ, sao tim lại thấy đau khi cô hôn người khác?

Rõ ràng cậu cũng chẳng thích gì Nhật Hạ, vậy tại sao cậu lại thấy ham muốn vị ngọt từ nụ hôn của cô?

Hay là... cậu đã trúng bùa, bùa cực mạnh có khả năng làm con tim cậu không còn là của cậu, tấm bùa mà người ta hay gọi là “rung động”?

Hay là thế thật???

Dạ Thiên trong men say lại thấy mình vô cùng tỉnh táo. Mắt cậu mở to, tay chạm vào trái tim đang đập liên hồi.

Cậu thực sự yêu Hạ sao?

Cây thực thực sự yêu Hạ sao??

Cậu thực thực thực sự yêu Hạ sao???

Hỏi đi hỏi lại một câu hỏi, Dạ Thiên chỉ thấy trái tim kêu “Bingo” còn não thì gật gù đồng ý. Ồ, có lẽ cậu yêu Hạ mất rồi!

Nguyệt Đông, Shiki, Minh Địa ở ngoài cửa, lo lắng nhìn Dạ Thiên vừa uống rượu, vừa cười haha như thằng điên. Say quá hoá rồi rồi!

Ba con người lắc đầu đứng ngoài cửa, chẳng biết Nhật Ái Nhất từ đâu chạy véo vào, đập cửa, nhảy chồm lên người Dạ Thiên. Dạ Thiên lúc này chả còn biết sao chẳng gì nữa, cậu cứ hành động theo bản tính, hất Nhật Ái Nhất ra, miệng hét lảm nhảm:

-Cô tránh ra, tôi chỉ yêu mình Hạ thôi nhé!

Nhật Ái Nhất nghe Dạ Thiên nói thì mặt bắt đầu tuôn mưa xối xả như bà vợ phát hiện chồng ngoại tình. Cô khóc lóc, chạy ra ngoài, đâm sầm vào 3 người đang lấp ló ở cửa.

Minh Địa là người khổ nhất. Cậu bị Nhật Ái Nhất ngã đè lên người. Hai vợ chồng nhà kia may mắn thoát kịp nhờ Shiki nhanh tay bế bổng Nguyệt Đông, né sang một bên. Cậu đưa ánh mắt phần uất về phía vợ chồng đằng kia, lại quay qua nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình. Cậu kinh hãi lấp bắp:

-Đối tượng xem mắt của anh?

Nhật Ái Nhất nghe thấy giọng nói quen quen, ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt gần như giống Dạ Thiên y đúc.

-Chào, là cậu à? -Cô đứng dậy phủi quần áo, tiện tay kéo luôn Minh Địa dậy.

Shiki thấy phiền phức 1 quen biết với phiền phức 2, lập tức đuối khéo:

-Đối tượng xem mắt của anh trai cậu, cậu nên đưa về đi!

Minh Địa cảm hận nhìn đôi vợ chồng đang đuối khéo mình, ngậm ngùi đưa Nhật Ái Nhất về.

Trên chiếc xe Ferrari thể thao đỏ, Nhật Ái Nhất cứ thút thút sụt sịt. Cô mếu máo:

-Tôi bị đá rồi!

Gặp người đồng cảnh ngộ, Minh Địa cười hiền Ái Nhất ủ:

-Tôi cũng vừa bị đá...

-Vậy hả?

-Hay là chúng ta thành một đôi đi?

-Hả?

Ngày hôm đó, trong xe, một cặp đôi đã hình thành vô cùng dễ dàng.

Dạ Thiên nửa tỉnh nửa mê nghe thấy một đoạn giai điệu bốc lửa từ sàn nhảy bên ngoài.

“...yêu lại từ đầu...”

Có nên không nhỉ, cậu với Nhật Hạ “yêu lại từ đầu”? Không, với hoàn cảnh bây giờ, đó là điều không thể. Có lẽ phải áp dụng cái khác. “Cửa lại từ đầu” chẳng hạn?

34. Chương 34: End

Trước cổng công ti Nhật Ái, nhân viên xì xào nhìn chàng trai cầm bó hồng to tướng đứng chờ ngay trước cổng công ti.

-Ôi, đẹp trai quá!

-Ai mà có diễm phúc thế không biết?

Dạ Thiên cầm bó hồng 99 bông được bọc giấy bạc lấp lánh, thân ảnh vết trắng tựa vào con xe Lamborghini chờ đối tượng.

Nhật Hạ từ trong xe buýt thấy bóng con xe Lamborghini trắng thấp thoáng đã có linh cảm chẳng lành. Quả nhiên, vừa bước xuống, bó hồng to tướng đã chắn ngay trước mặt.

-Hạ, nhận nhé?-Dạ Thiên chìa khuôn mặt đẹp trai đến chai mặt ra ngay đằng sau đoá hoa, nhe nhớn cười làm Nhật Hạ có hơi động tâm.

Nhân viên đi qua xuýt xoa nhìn xem phó tổng định xử lý thế nào. Đối tượng đẹp trai vậy, lại còn đi Lamborghini, có ngu mới không nhận!

Nhật Hạ khổ sở lắm mới kiềm chế không đâm cho cái mặt nhe nhớn kia vài phát. Cười cái gì? Hôm qua còn làm cô khóc to một trận, giờ thấy cô bình phục rồi thì lại giả vờ à? Xin lỗi nhé! Không có cơ hội lần 2 đâu!

Hờ hững lướt qua chàng trai tóc đen lẳng tử, Nhật Hạ một mạch đi thẳng vào công ti mặc kệ mấy ánh mắt tiếc nuối của phái nữ và vẻ phẫn khởi của phái nam.

Dạ Thiên vẫn nhe nhớn cười. Không ngoài dự đoán của anh, Nhật Hạ vẫn nghĩ anh tiếp cận cô vì tiêu chuẩn chọn vợ. Lần này anh thành tâm mà? Mặt dày leo đèo theo sau Nhật Hạ, Dạ Thiên kì kèo:

-Cô lớp trưởng xinh đẹp ơi, nhận đi màaaa.... Người ta biết lỗi rồiiiii....

Nhật Hạ vẫn mặc kệ thằng nhóc nhõng nhẽo đằng sau, một mạch bấm thang máy lên thẳng phòng làm việc. Hình ảnh anh chàng thiên sứ cầm hoa đuổi theo cô phó tổng xinh đẹp làm nhân viên công ti bắt đầu phát huy trí tưởng tượng cực hạng. Nào là chuyện tình học đường trong sáng, hay cuộc theo đuổi lãng mạn. Họ hoàn toàn quên bồng chàng trai kia hôm qua còn là người yêu của tiểu thư nhà họ.

Giờ là 12h57 trưa, nghĩa là còn 3 phút nữa hai bạn trẻ phòng người mẫu sẽ lên đây ăn trưa. Nhật Hạ mở cửa phòng bước vào, Dạ Thiên thấy thế cũng leo đèo theo sau. Anh nhìn “vợ tương lai” dỡ túi vải bên trong đầy thức ăn ra thì cười hì hì:

-Hạ, em không cần phải khách sáo thế đâu. Tuy rất muốn ăn đồ ăn em nấu nhưng anh không có ý định xin cơm ăn trưa!

-Anh nằm mơ hả? Không có phần của anh ở đây đâu!-Nhật Hạ khó chịu liếc nhìn con người hết sức vô duyên đang cầm bó hồng chễm chệ trên ghế tiếp khách cười. Cái tên này... ôi trời cô chẳng có từ nào để tả nỗi cơn giận của mình lúc này. Ai muốn biết thì cứ thử tưởng tượng cảnh mình đang sắp mâm, tự nhiên có thằng điên từ bên ngoài xông vào đòi ăn trưa mà xem! Phải nói là phát rồ lên ấy chứ!

Nhật Hạ lờ đi khuôn mặt cún con đang phùng phịu hết sức ngứa mắt, trực tiếp bước qua mặt Dạ Thiên đi ra mở cửa sau tiếng “Cốc cốc” thanh thúy:

-Oa, mùi phở cuốn!-Angel xoa xoa cái bụng thon nhỏ, miệng oa oa bước vào phòng. Key theo vào sau, cũng dùng cái mũi khịt khịt, rồi gật gù đồng tình. Hai thân ảnh chợt im bặt khi nhìn thấy bộ dạng như đũa đám của Dạ Thiên. Thằng nhóc này, sao nó lại ở đây?

-C...Chào, Dạ Thiên!-Angel giật mình cười haha, Key sợ hãi núp sau bóng vợ, chỉ hơi gật đầu cho có lệ.

-Hai anh chị làm cái gì ở đây?-Dạ Thiên hỏi làm đôi chim non giật thót. Chẳng nhẽ lại trả lời là lên ăn trực à? Hay lên ngủ nhờ?

-Kệ anh ta đi! Hai người mau vào thay đồ!-Nhật Hạ một tay thoăn thoắt cuốn phở, một tay lại điệu nghệ khuấy nước chấm làm từ nước cốt thịt bò nguyên chất, miệng mở lời cay độc giục Key và Angel vào thay quần áo. Hai vợ chồng nhà kia nghe lãnh đạo giục thì cum cúp vào thay quần áo, miệng nhìn nước sốt bò sóng sánh mà nuốt nước bọt ừng ực.

Mình thật may mắn khi có phó tổng như Nhật Hạ!

-Key, miếng này ngon này!

-Nhật Hạ, cái này ngon thế?

-Chị Angel, tưới nước sốt vào!

Bàn ăn 3 người cứ vui vẻ truyện trò, mặc cho Dạ Thiên vẫn cầm bó hồng đứng chờ người ra như pho tượng.

Nhật Hạ tình quái lấy ra một bát sốt cà chua, tưới lên phần phở mà cô vừa cuốn:

-Ừm... Có sốt cà chua vào thật tuyệt!

Rầm!

Sau lời của Nhật Hạ, cửa sập một cái thật mạnh. Tên cuồng sốt cà chua đã cao chạy xa bay trước khi không kìm nổi tiếng kêu của dạ dày, để lại bó hồng to tướng trên mặt bàn làm việc.

Nhật Hạ từ tốn đứng dậy, chính xác quăng bó hồng vào sọt rác cách đó khá xa. Angel cùng Key trở mắt nhìn bó hồng yên vị trong thùng rác, sùng bái tán thưởng thần tượng.

Uwow! Một phát trúng đích! Quá siêu!

Dạ Thiên đứng ngoài cửa phòng phó tổng giám đốc thở hổn hển. Kế hoạch A thất bại thảm hại!

Giờ họp, Nhật Hạ đang cho ý kiến về một số bộ phận trong cơ quan:

-Bộ này hiệu ứng làm việc không tốt, cần cải tạo...

Dạ Thiên ở ngoài đi đi lại lại. Chốc chốc, anh lại gọi điện thoại thúc giục:

-Alo, xong chưa?

-...

-Nhanh lên!

Ai đó cứ lấp la lấp ló ở cửa phòng họp, tí lại “Nhanh lên”, “Lâu thế!”. Một lúc sau, bên ngoài rốt cục cũng im lặng. Nhật Hạ cho kết thúc cuộc họp, bước ra cửa định đi về phòng. May cho Dạ Thiên là cửa trong công ti cách âm tốt, chứ không anh tiêu đời từ lâu rồi!

Nhật Hạ vừa bước ra khỏi cửa, chân liền vấp vào một thùng các tông nâu nặng trĩu. Tò mò giở ra xem, bên trong toàn là sách cô thích. Ngó lên nhìn xung quanh, cô phát hiện cái đầu đen thơm mùi bạc hà đang lấp ló ở góc tường đằng kia. Cười nhếch môi một cái, Nhật Hạ lạnh lùng ra lệnh:

-Rác của ai để chắn trước cổng công ti thế này? Mau vứt đi cho tôi!

Ngay lập tức, có hai bác lao công đến tra xét hiện trường. Bác A liếc nhìn bác B, bắn khoản hỏi:-Phó tổng, nhiều sách thế này, lại còn là sách mới. Nếu phó tổng không cần, có thể cho các bác được không?

-Oh được chứ ạ! Các bác cứ thấy thoải thích. Nhưng lần sau, làm ơn đừng để đồ linh tinh ngáng đường nhé!-Nhật Hạ thấy vậy cười tươi rói, nhắc nhở vài câu, rồi quay lưng đi thẳng.

Dạ Thiên nấp sau bức tường nhìn theo mà tức muốn lộn ruột. Đã không nhận thì thôi, còn dám phân phát lung tung. Sách trong đó toàn là sách cổ, hiện tại đã không còn xuất bản nữa. Quý lắm anh mới kiếm được vài quyển. Aaa.. Nhật Hạ, cô giết anh đi cho rồi!

Dạ Thiên ngồi phịch xuống nền gạch, ôm mặt khóc tu tu. Kế hoạch B, thất bại!

Dạ Thiên canh thời gian Nhật Hạ ra về, len lén đặt ở cổng công ti một con chó nhỏ, vô cùng đáng yêu. Tất nhiên, quanh cổ con chó sẽ được buộc một cái nơ caramen xinh xắn đồng màu với lông của nó, dưới chân con chó là một cái giỏ màu hồng như giỏ quà được lót nệm hồng vô cùng sạch sẽ. Dạ Thiên cười ngạo mạn với kế hoạch của mình. Chỉ cần Nhật Hạ nhắc giỏ lên, phía dưới sẽ có một tờ giấy nhớ xinh xắn ghi dòng chữ: “Nhật Hạ, anh xin lỗi!” rõ to. Lúc đó, anh không rước cô ấy về dinh được mới là chuyện lạ!

Nào ngờ, đời đâu như là mơ! Nhật Hạ đứng ở trên tầng làm việc đã thấp thoáng nhìn thấy Dạ Thiên hí húi với con chó nhỏ. Cô cười mỉm, gọi điện cho Angel.

Dạ Thiên đang đứng núp ở thân cây gần đó, bỗng thấy bóng người chạy lại. Là... Angel? Chị ta làm cái gì ở đây?

Angel đến gần con chó nhỏ, liếc thấy bóng người mặt đang nổi gân xanh gần đó thì cười khúc khích. Cô đề cao âm lượng, nói theo những gì Nhật Hạ căn dặn:

-Oa, con chó thật xinh! Vừa hay tối nay mình muốn ăn lẩu chó, phải mang về cho Nhật Hạ làm mới được!-Vừa diễn kịch, Angel vừa thuận tay xách giỏ lên. Cô nàng nhìn tờ giấy nhớ phía dưới cái giỏ, lại tiếp tục:

-À, thì ra là cho Nhật Hạ. Càng hay! Nhật Hạ chắc chắn sẽ cho mình con chó này thôi!-Nói rồi, cô nàng vo viên tờ giấy, vứt vào thùng rác gần đó.

Dạ Thiên vò đầu bứt tóc. Kế hoạch C, lại là 2 chữ “thất bại”!

Cứ thế, các kế hoạch D, E, F,... X, Y, Z,... mà Dạ Thiên cất công dàn dựng đều bị Nhật Hạ đập đổ không thương tiếc. Nếu nói thật ra thì Nhật Hạ cũng có chút động lòng, nhưng nghĩ đến việc Dạ Thiên mang cô ra làm trò chơi là Nhật Hạ lại thấy phun trào lửa hận.

Một tuần đã trôi qua, đồng nghĩa với việc Dạ Thiên gần như sắp giờ cờ trắng đầu hàng. Nhật Hạ mặc kệ Dạ Thiên giở trò gì, chỉ tiếp tục miệt mài thu thập thứ cô cần. Hiện tại, cô đã thu thập đầy đủ chứng cứ làm ăn phi pháp của công ti Nhật Ái, chỉ cần Nhật Hạ gửi thứ này cho báo chí, thì dù Nhật Ái có chạy tiền cũng phải đóng cửa công ti. Lúc đó, cô chỉ cần đứng ra xin trao trả công ti cho Nhật Ái Nhất là vẹn cả đôi đường. Nhật Ái Nhất tiếp quản công ti, Nhật Ái vào tù. Tuy cổ phần của công ti có thể bị giảm sút mạnh, nhưng cô tin, với trí thông minh của Nhật Ái Nhất, con bé sẽ làm cổ phần lại tăng giá lại, công ti sẽ ổn định như xưa. Quả nhiên ngay ngày hôm sau, video tổng giám đốc ti Nhật Ái làm ăn phi pháp, giết người, hoan lạc với thư kí tràn lan trên mạng xã hội. Cảnh sát lập tức đến niêm phong công ti, Nhật Ái lãnh án tù chung thân, do đứt lót nên may mắn thoát án tử hình. Phụ nhân Nhật Ái khóc thét, phát rồ, bị đưa vào trại thương điên, chỉ có Nhật Ái Nhất hiểu chuyện, nhờ Minh Địa trở đến tận nhà Nhật Hạ cảm ơn. Con bé bảo nó thấy ghét bố từ sau lần phát hiện bố lừa dối mẹ, nó thấy đáng đời ông già và xin Nhật Hạ đứng lên nói vài tiếng để nó được lấy lại công ti. Nhật Hạ vui vẻ đồng ý, mọi việc phát triển theo đúng những gì cô dự đoán.

(Vì Nhật Hạ là người kiện nên chỉ cần Nhật Hạ nói Nhật Ái Nhất không liên quan đến việc này thì nhà nước sẽ trao trả công ti lại cho Nhật Ái Nhất.)

Đạt được mục đích trả thù cho mẹ, Nhật Hạ nghỉ việc ở công ti Nhật Ái, trở lại cuộc sống bình thường.

Ngày qua ngày đã trôi qua, Dạ Thiên vẫn không nghĩ ra cách để Nhật Hạ đổ gục trước mình. Cậu ngồi trên con xe Lamborghini trắng quen thuộc, dạo một vòng quanh thành phố. Kia là nhà hàng cậu từng hẹn Ngón Thanh, đây là con đường cậu gặp ông tiên, kia là..., khoan, ông tiên?

Dạ Thiên nhìn thấy bóng dáng ông ăn mày ngày nào đang ngồi thu lu ở dưới gốc cây, anh mừng phát khóc. Dạ Thiên phanh xe gấp, chạy đến chỗ “ông tiên”, la hét một hồi, cuối cùng mang ông tiên đặt trước cổng nhà Nhật Hạ.

Nhật Hạ đi chợ về, nhìn thấy có một ông ăn mày ngồi sát mép cửa nhà, kì lạ hỏi:

-Ông ơi, sao ông lại ngồi đây?

-Ta đi lang thang mệt quá nên dừng lại nghỉ chân không được sao? Hay vương cháu? Thôi ta đi chỗ khác vậy!

Nhật Hạ thấy ông lão lọ mọ định đứng lên liền ghì ông xuống, đầu lắc nguầy nguậy:

-Không đâu, không đâu ông cứ ngồi đi!-Nói rồi, cô móc trong túi ra tờ 100k, đưa cho ông lão. Cô còn chạy vào nhà, lấy ra đĩa xôi gấc với khoanh giò, mời ông ăn:

-Nhà cháu chẳng có gì ngon, có đĩa xôi khoanh giò vừa thấp hương xong, ông ăn tạm nhé!

-Quá tốt quá tốt, không sao không sao! Thế này là quá ổn rồi!-Ông ăn mày nhe hàm răng đen trâu ra cười hì hì, không khách khí bưng cả đĩa lên nhồm nhoàm ăn, cứ cắn một miếng giò, lại véo một miếng xôi. Ông vừa ăn vừa nghĩ thầm con bé này tốt bụng, lại còn xinh xắn trắng trẻo, thảo nào cái thằng ngu thích vung tiền mua định mệnh kia lại giẫy nẩy lên đòi ông giúp.

-Cô bé, ta thấy cháu tốt bụng, lại hiền lành chất phác, nay ta có một bí mật muốn nói cho cháu!

-Dạ?

-Có phải gần đây, có một người làm rất nhiều thứ để chinh phục cháu đúng không?

-Làm sao ông biết?-Nhật Hạ miệng há hốc, không để ý Dạ Thiên khuất sau cột điện đang cười như điên. Ông ấy quá nguy hiểm. Đầu tiên là anh bị lừa, giờ đến Nhật Hạ bị lừa. Đúng là sức mạnh của đồng tiền, chỉ cần 500k nhỏ nhoi là có thể mua chuộc được lòng người.

-Ta từ bé đã có khả năng nhìn thấu vạn vật. Ta nói cháu nghe nhé, cái đứa mà đang theo đuổi cháu ấy, nó là thật lòng đấy!-Ch... Chưa chắc đâu ạ! Đàn ông mà, làm sao tin được chứ?-Nghe đến từ “thật lòng”, Nhật Hạ mặt đỏ lên, nói năng lắp bắp. Ông lão nhìn phản ứng của Nhật Hạ, hài lòng:

-Cháu cứ suy nghĩ đi, nếu được thì cho người ta một cơ hội. Người đó vì cháu mà đã bỏ ra rất nhiều thứ đấy!-Ông lão ăn xong mút tay, đặt bát vào tay Nhật Hạ, lén lút đi vào chỗ khuất, đập tay với tên lưu manh Dạ Thiên rồi trở về vị trí làm ăn ban đầu. Dạ Thiên cười khúc khích, thì thầm muốn đưa ông lão về.

Nhật Hạ nhìn bóng “ông tiên” khuất dần vào chỗ tối bắn khoản. Là thật sao? Dạ Thiên đối với cô... là thật sao?

Nguyệt Đông đi làm về thấy chị thất thần ngồi xõm ngoài cửa, tay cầm bát xôi chỉ còn sót vài hạt, cô buồn cười đánh bốp vào vai chị:

-Làm gì mà thất thần thế?

-À không... không có gì!

Hai chị em cười cười, bước vào trong nhà.

Nhật Hạ cả đêm mất ngủ, phờ phạc đến trường. Shiki thấy chị dâu mặt mày tiêu tụy như ốm thì xúm lại hỏi han. Nhật Hạ chỉ đáp qua loa rồi lên lớp.

Tiết chào cờ nằm ngay đầu thời khoá biểu. Nhật Hạ lắc đầu xua đi lời nói của ông lão kì lạ tối qua, lệnh cho cả lớp xếp ghế, chuẩn bị đón tiết chào cờ.

Sau bài hát quốc ca nhằm chán, như mọi hôm, cô tổng phụ trách với cái mặt trầm cảm như rô bốt sẽ lên rề rề đọc tổng kết thi đua. Hôm nay thi ngược lại. Cô mặt hồng hào hơn hử, túi quần còn lòi ra mấy tờ tiền

polime màu xanh ngọc, nhìn là biết từ 500k, kèm theo một chiếc vòng tay vàng mới tinh đeo bên tay trái, nhìn là đủ hiểu cô vui vì cái gì rồi!

Cô tổng phụ trách hưng phấn đọc thật nhanh tổng kết thi đua cuối tuần, cuối cùng cô nói mấy câu:

Mời lớp trưởng lớp 11a lên trên này!

Nhật Hạ giật thót. Cô nhanh chóng bước lên bục, tiến đến gần cô tổng phụ trách, hỏi han:

-Lớp em phạm lỗi gì sao ạ?

-Mời em đứng ra giữa bục!

Nhật Hạ khó hiểu làm theo. Bỗng từ trên trời rơi xuống hàng ngàn cánh hoa nhỏ xíu bằng bìa cứng màu đỏ, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Các học sinh thích thú tóm lấy cánh hoa đỏ, nhìn vào cánh hoa, mắt họ mở to. Nhật Hạ nhìn phản hững của mọi người, hiểu kì gở ra một cánh hoa vương trên tóc. Cô lấy một tay bịt chặt miệng, hốc mắt nhanh chóng có sương mù.

Trên cánh hoa bìa đỏ đó, hai mặt đều in dòng chữ nhỏ màu trắng:

“Hạ, anh xin lỗi, lấy anh nhé!”

Chẳng phải lời mật ngọt sến súa gì, cũng chẳng phải mấy câu tán tỉnh mà cô chúa ghét. Chỉ đơn giản là một lời xin lỗi chân thành và một lời cầu hôn thẩn thẩn, vậy mà sao cô lại thấy hạnh phúc thế này? Thiên cáo già, ngay giữa cả trường mà lại làm cô khóc, khiến cô xấu hổ trước ánh mắt soi mói của học sinh và thầy cô toàn trường. Thật sự là vô cùng xấu hổ!

Từ phía sau Nhật Hạ, Dạ Thiên tiến đến, bế bổng Nhật Hạ lên mang đi. Nhật Hạ bị bất ngờ, lại bị bế ngược, để giữ thăng bằng đành vúi chặt vào người Dạ Thiên. Dạ Thiên đắc chí, cười ha ha rồi ném cô vào trong xe, phóng đi.

Toàn trường lặng thinh, bọn họ, thật quá bạo dạn đi?

Nhật Hạ ngồi trong xe mất vắn đỏ hoe, Jane nhìn qua kính chiếu hậu cười hì hì. Dạ Thiên lợi dụng vắn đặt Nhật Hạ trong lòng, tranh thủ ăn đậu hũ của cô.

-Nhật Hạ...

-...

-Hạ...

-...

-Vợ yêu...

-Bốp!

Dạ Thiên ngu xuẩn bị ngay phát tát vào giữa mặt. Cậu xoa má nhìn cô vợ tương lai giận dữ xoay đầu ra cửa kính, hai tay khoanh lại, mặt xị ra vô cùng đáng yêu. Dạ Thiên đành bó tay, đợi về đến nhà rồi giải quyết sau vậy. Trước mặt Jane mà bị Nhật Hạ chửi cho mất mặt lắm!

Về đến nhà, Dạ Thiên một mạch bế xốc Nhật Hạ lên phòng ngủ. Jane cất xe xong tươi cười ranh ma nhìn Dạ Thiên. Dạ Thiên đang uống trà gần đó cũng nhếch mép. Con ông thật sự là tốc chiến tốc thắng.

Lên đến phòng, Dạ Thiên đặt Nhật Hạ lên ghế. Nhật Hạ giãy nảy lên, lúc này mới xỏ một tràng:

-Ai là vợ anh hả? Anh có biết đứng giữa sân khấu bị nhìn chăm chăm mất mặt thế nào không? Anh còn dám, đồ lưu manh...đồ...

Chưa kịp nói hết, Nhật Hạ đã bị Dạ Thiên ghì chặt tay, môi anh kìm môi cô lại. Hôn chán chê, Dạ Thiên thở dốc phân trần:

-Thật sự anh chẳng biết nên tỏ tình với em bằng cách nào. Hoa cũng không được, lời đường mật cũng không xong. Tất cả kế hoạch của anh đều bị em phá hỏng hết cả. Anh thật sự rất tuyệt vọng, chỉ còn cách theo Nguyệt Đông, để nó chỉ cho cách này, anh cũng không biết là em sẽ giận, anh... anh...-Dạ Thiên sợ hãi nói một hơi dài làm Nhật Hạ trở mắt. Cô cảm động, choàng tay qua cổ Dạ Thiên, hôn lên trán anh.....

(Tất cả những gì diễn ra sau đó đề nghị độc giả tự tưởng tượng)

Tác phẩm đầu tay-END.

Tử Bối Thiên Tài,

Thân ái!

Em định ghép chuy Jane với anh Sukei nhưng lười viết ngoại truyện. Bác nào rảnh rồi làm ơn viết hộ em ở phần bình luận. Cảm ơn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vung-tien-mua-dinh-menh>